

စိုးမိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC
2007

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြောက်-မြောက်

အချစ်ဝေရာ

L နင်း

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်စေရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစိုက်ပျိုးနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မြပုလဲသွယ်

အချစ်စေရာ

စာအုပ်အမည်	- ၅၀၀၁၅၇၀၃၁၂
မူရင်းအမည်	- ၅၀၀၂၂၀၀၃၁၂
အုပ်စု	- L လင်း
ထုတ်ဝေသူ	- အေဘီစီ (မိုးစာပေ) (မြ-၀၃၇၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) မံပယ်အောင်အောင် ၆၈၊ စကားဝါလမ်း အင်္ဂလိပ်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းဖလှယ်	- ဦးကျော်သိင်္ခ
စာအုပ်အုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ မေလ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
စာအုပ်	- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

မြပုလဲသွယ်

အချစ်စေရာ/မြပုလဲသွယ် ။ - ရန်ကုန်

စိုးစိုးစာပေ ၂၀၁၂

၂၈၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) အချစ်စေရာ

အခန်း (၁)

“ဟောတော်”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“ရေဘူးကျသွားပြီ”

အော်သံထက် အရင် သစ္စာရှိစွာ မမလက်ထဲက ရေခဲဘူး
က လှေကားမှ ဒလိန်ခေါက်ကွေး ပြေးဆင်းသွား၍ အမီလိုက်ဖမ်း
ရန် ခါးကိုညှုတ်ချတော့ ရင်ခွင်၌ပိုက်ထားသော မမ ထမင်းဘူး
အပြားလေးပေါ် အသေအချာ ခေါက်ထားသော ခေါက်ထီးလေးက
ပါ လျှော့ချ လိုက်ထွက်သွားသည်။

“ဪ...ကဲ၊ ပစ္စည်းတွေဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ နောက်ကျမှစိုးပါတယ်ဆိုမှ”

အချိန်နောက်ကျ၍ စိတ်ရှုပ်နေသော မမမှာ ကပ္ပာကယာ လှေကားတစ်လျှောက် ခါးတကုန်းကုန်းနှင့် လိုက်ဖမ်းရန် အဆင်မပြေတာနှင့် ခါးဆန့်မတ်တတ်ရပ်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်မှာ မမရဲ့ဘေးလွယ်အိတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်ဆွဲသလိုမျိုး ခံစားရ၍ ဘေးကိုငဲ့ကြည့်တော့ စုထွေး။

“ကဲ...မယ်မင်းကြီးမ၊ အဒီအတိုင်း”

“အဟင်း...စုထွေး၊ မမကို ကူညီပါဦးဟယ်”

“သိတယ်၊ မမက အစဉ်အလာမဖောက်ဖျက်တဲ့ မိန်းမဆိုတာ၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရဲ့နဲ့၊ လွယ်ချင်တော့ အိတ်က ဘက်ကယ်တွေ၊ ကြိုးတွေ၊ ကွင်းတွေပါတာကိုမှ ရွေးတတ်တယ်၊ စုတော့ မမကို တကယ်လက်လန့်တယ်...သိလား”

“ဝါသနာပါရင် တစ်ကိုယ်လုံး လန့်လို့ရတယ် စု”

“မမ...နော်”

စု စိတ်ဆိုးသွားတာကိုကြည့်ပြီး မမ သဘောကျစွာ

ရယ်လိုက်သည်။ မမအဖြစ်က စု ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာ။ အမြဲတမ်း ရွပ်ထွေးမှဆိုတာမျိုး။

အခုလည်း အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ကားကားကြီးနှင့် လှေကားမှ အခြေတစ်ဝိုင်းဆင်းအလာ လက်ရန်းတွင် ငြိသမျှ ဖြုတ်ပေး၊ ကျသမျှ လိုက်ကောက်ပေးနေသည့် စုထွေးကိုကြည့်ပြီး မမပြုံးလိုက်သည်။ မမအဖြစ်ကလည်း စုထွေးပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာ။ မိန်းမဆိုပြီး မိန်းမပီသတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ ဘာလေးပဲလုပ်လုပ် နောက်က လူလိုက်နေရအောင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ကဲ...ရော၊ ပစ္စည်းတွေ”

“စုပဲ သယ်ခဲ့လိုက်ပါဟယ်၊ တော်ကြာ တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

“မမပဲ အပြောကောင်း”

“ဪ...တကယ်ပြောနေတာ၊ မမအကြောင်းလည်း သိရဲ့နဲ့”

“သိတယ်၊ ပေါ့ဆလို့ ဘယ်ရည်းစားနဲ့မှ မမြဲတဲ့

အကြောင်း”

စု စကားကိုနားထောင်ပြီး သဘောကျတာ မမ ရယ်လိုက်သည်။ စုပြောတာ အမှန်တွေချည်းဖြစ်နေတာ သဘောကျ၍ပါ။ တကယ်လည်း မမနားမှာ ဘယ်ရည်းစားမှမမြဲ။ အကြောင်း တစ်မျိုးမျိုး ကြာကြာမတွဲလိုက်ရဘဲ လွဲကြသည့်အဖြစ်တွေ အများကြီး။

“မမအဖြစ်ကလည်း စုပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပါ”

“စုကချည်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး မမ၊ စုသူငယ်ချင်းတွေရာ မမ သူငယ်ချင်းတွေကပါ ပြောနေတာ၊ မမတို့များရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါကွဲတိုင်း ပိုပိုလှလှလာတာ ဘာဆေးများ ဆောင်ထားလဲ၊ မသိဘူးတဲ့”

“မချစ်ဆေးလေ”

ပြောပြီး မမရယ်တော့ စုက သူ့အစ်မစကားကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေ၍ စုပန်းကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ တကယ်မချစ်တော့ ဘာမှခံစားနေစရာမလိုဘူးပေါ့ စုရဲ့၊ ဒီတော့လည်း အလှမပျက်၊ အစားမပျက်၊ အသွားမပျက်၊ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်...”

“တော်ပါတော့ မမရယ်၊ မမစကားကြားရတာ စိတ်ညစ်စရာကြီးပါ၊ ကိုယ် တကယ်မချစ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ နာမည်အပျက်ခံပြီး ရည်းစားထားနေရသေးလဲ”

“ဪ...အဲဒါက ပျင်းနေတာကိုး စုရဲ့၊ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ မမက မချစ်ပါရစေနဲ့၊ မကြိုက်ပါရစေနဲ့ဆိုတာကို ဇွတ်ချစ်ဇွတ်ကြိုက်ခိုင်းနေတော့ တွဲဖြစ်သွားတာလည်းပါတယ်၊ ဆော့ရာတာက အခုချိန်ထိ မမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးသေးဘူး”

မမက သူ့ခံယူချက်သူနှင့် ဟုတ်နေသည်။ စုမှာသာ ကိုယ့်အစ်မကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ရှေး...ဒီမှာ၊ မမပစ္စည်းတွေအားလုံး ဒီအိတ်ထဲ စုထည့်လိုက်ပြီ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူးဟယ်၊ အခု အရေးကြီးတာက တခြားပါ”

“စု”

“ပြော”

“မမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ခါတိုင်းလည်း တစ်ယောက်တည်း သွားနေကျ မဟုတ်လား မမရဲ့”

“အခုနဲ့မတူဘူးလေ စုရဲ့၊ မမနဲ့ ခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

“စုဂျူတိက နေ့ခင်းမှလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ စုနဲ့သွားချင်နေတာလဲ”

“မမ လွဲမှာကြောက်လို့”

မမစကားကြောင့် စုရယ်လိုက်တော့ မမမျက်နှာက ခပ်ပြီး ပြုံး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာနှင့် စုကို ကြည့်သည်။ ညီမနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ လှကြသည်ဆိုပေမယ့် မမအလှက ရွှေရောင်ဝင်းနှစ်နေသော အလှ။

“တစ်သက်လုံးလွဲလာပြီးမှ မမရယ်၊ အခု ကြောက်နေလား”

“ကြောက်တာပေါ့ စုရဲ့၊ အရင်တုန်းက အလွဲတွေက မမ တမင်လွဲချင်လို့ လွဲရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဘာသာ အလွဲတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတာ”

လှေကားတစ်ဆစ်ချိုး ဝန်တာမှာရပ်ပြီး မမက ခြေဆောင့်နှုတ်ခမ်းစု၍ပြောတော့ အစ်မဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး စု ပြုံးလိုက်သည်။ မမက စုထက်ကြီးပေမယ့် စုထက် ကလေးဆန်သည်။ အရာရာ၌ တလွဲတချော် ဖြစ်လွန်းသည်။ မမ ဖြစ်ရသည့် တလွဲတွေကလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုး။ မမကို စု ချစ်စနိုး ငေးကြည့်လိုက်၏။

“သူ့ဘာသာ လွဲတယ်လို့ချည်း ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ မမရယ်၊ မမကိုယ်တိုင်က နေရာတကာ သတိရှိနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲမယ်...ဘယ်သူကရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခဖြစ်အောင် အရှက်ရအောင် လုပ်ချင်ပါ့မလဲ မိစုရယ်၊ စကားကို စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ”

“စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတာပဲလေ၊ စု ပြောတာ မမအတွက်၊ ဒီမှာ...စုပြောမယ်၊ သေချာနားထောင်၊ ()ကားကို စီးသွား၊ ဂိတ်ဆုံးက မမ ဆင်းရဲမယ့်မှတ်တိုင်ပဲ၊ အဲဒီမှတ်တိုင်မှာဆင်း၊ ရှေ့တည့်တည့်လျှောက်ရင် မမသွားမယ့် ရှော့ပင်းမော(လ်)ရောက်ပြီ”

“အဲဒီကမှ အပေါ်ဆုံးထပ် စက်လှေကားစီးပြီးတက်၊

အဲဒါမှ မမလုပ်ရမယ့် ဆိုင်ရောက်မယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

စုစကားကို သဘောမကျသလို မမက ကြားဖြတ်ကာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဝင်ပြောသည်။ မမက ဒီအလုပ်ကို အင်တာဗျူးလည်း ဝင်မဖြေရ။ စုကြောင့် အလွယ်တကူ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ အကြီးဆုံးအလှူကုန်တစ်ခုမှာ စုက စုပါဇိုက်ဆာ။ ဒါကြောင့် မမက စု အလုပ်ရှိရာ ရှောပင်းမော(လ်)ကြီးရဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရခဲ့သည်။ မမ အလုပ်က ဝိတ်တာအလုပ်။

“သိပ်စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မမရယ်၊ ဒီအလုပ်နဲ့ မမနဲ့ အဆင်ပြေမှာပါ၊ တစ်ခုပဲ မမ သတိထားရမှာက ကက်စတစ်မာတွေ မှာတာကို တခြားပိုင်း မှားမရှိဖို့ပဲ၊ ဆိုင်က ကိုယ်တိုင်မှာ ငွေရှင်း ဖုန်ဆိုတော့ မမလည်း ထူးပြီး လွဲစရာမရှိဘူး”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီအလုပ်နဲ့ မမ အဆင်ပြေမှာပါ၊ မှားစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ လုံးဝ သေချာတယ်”

မမအသံက အားတက်လာကာ မြူးရွှင်လာသလို စိတ်ပျက်နေသော အမူအရာကပါ လင်းလက်လာ၏။ အလုပ်အပေါ် မှားမတက်က ယုံကြည်မှုရလာ၍ ဝမ်းသာရပေမယ့် မမကို သတိ

ပေးစရာတွေက စုမှာ တစ်ခုမကရှိနေတာ စုပဲသိသည်။

“အလုပ်က အဆင်ပြေပါတယ်၊ မမသာ ကက်စတစ်မာတွေဆီ မုန့်သွားပို့ရင် ခလုတ်မတိုက်အောင်၊ လူချင်းဝင်မတိုက်အောင်၊ ချော်မလဲအောင် သတိထား”

“ဒီတစ်ခါတော့ သေချာသတိထားမှာပါဟယ်၊ ဒါမှ နောက်ထပ် အလုပ်မရှာရမှာ”

“ဟဲ့...ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်”

“ရှင်...ဒေါ်လေး”

မမက ဝန်တာမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းခေါ်နေသော ဒေါ်လေးအား ပြန်ထူးသည်။

“ဒေါ်လေး လုပ်မနေနဲ့၊ နာရီကြည့်ဦး၊ ခုနစ်နာရီခွဲတော့မယ်”

“ဟုတ်...သွားပြီ ဒေါ်လေး၊ စု...မမ လစ်ပြီ”

“ကောင်းကောင်းသွားနော် မမ”

“ဟဲ့...ဖြည်းဖြည်းဆင်း မမ၊ ချော်လဲမယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်က ခြေသံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ပြေးဆင်း

သွားသော တူမချော့ မမကို အော်ပြီး သတိပေးဖြစ်အောင်ပေးကာ ပြတင်းပေါက်မှ မခွာနိုင်သေး။

မမကို ဘယ်သူမှစိတ်မချ။ ပြေးကြည့်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းရယ်လို့ တူမလေးတစ်ယောက်သာ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ကျန်ခဲ့တာမျိုး။ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မမကိုမွေးပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လူလောကထဲက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာသွားကြတော့ ဒေါ်ခင်ခင်မှာက သမီးတစ်ယောက်နဲ့ မှဆိုးမဘဝ။

မိဘမဲ့၍ မျက်စိသူငယ်ကျန်ရစ်သော တူမလေး မမကိုကိုယ်နဲ့အတူနေစေပြီး နယ်က မမတို့အိမ်လေးကို လူငှားတင်ပေးထားသည်။ ကိုယ့်မှာ သမီးတစ်ယောက် မွေးထားပေမယ့် နေစပ်သေချာသလောက် အလှူကြိုက်သော စုပွေးအတွက် မပူမပင်ရဘဲ ဒေါ်ခင်ခင် ပူရတာက ဝမ်းမနာသမီး တူမလေး မမအတွက်ဖြစ်သည်။

ကြည့်နေရင်းက တိုက်လှေကားမှ ပြေးထွက်လာသော မမကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ပိုက်ဆံအိတ် သတိထားနော် မမ”

“ဟုတ်...ဒေါ်လေး”

“ပြေးမသွားနဲ့ဦး၊ ချော်လဲဦးမယ်”

“ဟုတ်...ဒေါ်လေး၊ မမကို ဆုတောင်းပေးဦး၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေလို့”

“အေးပါ၊ ဟဲ့...ရှေ့ကိုကြည့်ဦး”

“အမလေး”

“ဒုန်း”

“ငုန်း”

ဒေါ်ခင်ခင် ပါးစပ်မပိတ်ခင် မမမှာ ရှေ့က ကျောက်တုံးကြီးကို ခလုတ်တိုက်ကာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားတာမို့ ဒေါ်ခင်ခင်နှင့် စုပွေးမှာ ပြိုင်တူရင်ဘတ်ဖိရင်း မျက်လုံးပြိုင်တူ ခိုက်လိုက်ကြ၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့”

“မမ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ထိသွားတာပါ”

“သွားပြီနော်”

ဆော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံသွားပေမယ့် မမှတို့က အရှိန်
ပြန်ထိန်းရင်း နောက်လှည့်ကာ လက်တပြုလုပ်တုန်း။ မျက်စိ
ဆောက်က မမ ပျောက်သွားတဲ့အထိ စိတ်မချနိုင်စွာ လည်ပင်း
ရှည်အောင် မျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်၏။

‘နာမည်က မမတင့်တယ်၊ သွားလာနေထိုင်မှုက ဘာမှ
မတင့်တယ်ပါလား’ ဟု သက်ပြင်းရွှိက်ရင်း ညည်းတွားချင်တဲ့
အထိ မမတင့်တယ်တို့က ရာဇဝင်နှင့် နမောနမဲ့နိုင်လွန်းသူ။

အခန်း (၂)

“ပြော”

ခြံရံ ဖုန်းထူးသံက၊ ခပ်ထန်ထန်ဖြစ်နေသလောက် ခြံရံ
မျက်နှာကလည်း ခပ်ထန်ထန်ဖြစ်နေမှာ မှန်းကြည့်စရာမလိုအောင်
သေချာပြီးသား။ ခြံရံထဲ ဖုန်းဆက်လာသူက ဘယ်အခါမှ ခြံရံ
အတွက် ကြည်ညိုစရာ တစ်ခုမှမပေးတတ်သော နေဆိုသည့် မိန်းမ။

“အဟား...ဟား...ဟား...အသံကလည်းကွာ၊ နားဝင်
ချို့စရာ မကောင်းလိုက်တာ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးသင်တန်းလေး
ဘာလေး နှင့်အတွက် ဖွင့်ပေးဦးမှပဲ ခြံရံ၊ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီး
ဝါကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲဆိုတာ”

“ဘာကိစ္စမှ ပြောစရာမရှိရင် ငါ ဖုန်းချလိုက်မယ်”

“ဟဲ့...နေဦး၊ ဒီမှာ မာမိ နေမကောင်းဘူး”

ခြံရံက ဒင်း မမြင်နိုင်မှန်းသိရက်နှင့် မျက်ခုံးတွေကို မလိုလားကွာ ကုပ်ချီရင်း

“မာမိ နေမကောင်းတာ ငါ့လာပြောနေရသလား၊ နင် လူမှားနေပြီ၊ ဆရာဝန်ခေါ်ပေါ့”

“သိပါတယ်၊ ဆရာဝန်လည်း ခေါ်ပြီးပြီ၊ ရောဂါအနုအရင့်လည်း သိပြီးပြီ၊ မာမိက နင့်ကို ပြန်လာစေချင်တာ၊ အဲဒီစိတ်ကြောင့်”

စိတ်ရှုပ်လာသလို ခြံရံက လျှာမပါတဲ့ ဦးထုပ်ကို နဖူးစပ်အထိ ဆွဲချုပ်ကပ်ဆောင်းရင်း ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ပီစာထုပ်တွေ၊ အာလူးကြော်တွေကို လူမရှိသော ဘေးခုံအလွတ်ဆီ နေရာချရင်း

“ဆော့ရိုးပဲ၊ ငါ ပြန်လာဖို့ အစီအစဉ်မရှိလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကာ၊ မာမိကိုပြောလိုက်၊ ကိုယ့်အသက် ကိုယ့်ရှင်သန်မှုကို တန်ဖိုးထားပါလို့”

“ဘာလဲ၊ နင်က အပေးအယူလုပ်ဖို့အတွက် တမင်

မာန်တင်းပြနေတာလား၊ မပြန့်”

“ဘာအပေးအယူလဲ”

“လူကြီးတွေ အစီအစဉ်အတိုင်း မလိုက်နာနိုင်ဘူး၊ နင့်သဘောကျ စီစဉ်ရင်တော့ ပြန်လာမယ်၊ ဒါမျိုးလား၊ အဟွန်း... မျှော်လင့်မနေနဲ့၊ မာမိရော ဒက်ဒီရောက ဒီအစီအစဉ်ကို အထမြောက်ဆောင် ကြိုးစားမှာပဲ၊ ငါကလည်း သမီးအလိမ္မာအဖြစ် လူကြီးတွေ စီစဉ်သမျှ နာခံရမှာပဲ”

“ဒါပေါ့၊ နင် လိမ္မာပြတော့ ငါမိုက်တာပိုပေါ်လွင်သွားတာပေါ့၊ နင်က မီးလောင်ရာလေတိုက်ပေးတဲ့ မိန်းမပဲ၊ လုပ်ကြပေါ့၊ အားလုံးက ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်၊ တစ်ခုတော့ နင်သိအောင် ပြောလိုက်မယ်၊ နင့်မှာ လက်ထပ်စရာယောက်ျား အဲဒီလောက်ရှားသလား...နေ”

တမင်ဒေါသထွက်ဆောင် ပြောလိုက်တဲ့စကားပေမယ့် ခြံရံ ပြန်ကြားလိုက်တာ အလွန်မုန်းတီးဖွယ်ကောင်းသော ရယ်သံများသာ ပြစ်ပြီး

“ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ချင်တာ

မဟုတ်ဘူး ခြံရံ”

“ဘာ”

ဒေါသက သူထဲ ပြန်မြားဦးလှည့်သည်။

“ငါ လက်ထပ်ချင်တဲ့သူက ခေါင်းခေါက်ခွင့်၊ နားရွက် ဆွဲလိမ်ခွင့် ရှိရမယ်၊ လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆရာမကြီးလုပ်ရင် ခေါင်းညိတ်နာခံတတ်ရမယ်၊ ဆိုချင်တာက ငါက နေလိုလို့ ကျင့်သုံးပြီး ငါ လက်ထပ်မယ့်သူက ကြယ်တာရာလို လူစားမျိုးကို လိုချင်တာ၊ လတ်တလော အဲဒီအရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ သူက နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတော့”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း နေ”

“အဟက်...မဆိုးပါဘူး၊ နင်နဲ့ငါကြား အေးစက်စက် အခြေအနေထက်စာရင် ပူလောင်နေတာက လူနှစ်ယောက်ကို ပိုအမှတ်တရဖြစ်စေတယ် ခြံရံရဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို သွေးပူအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“အေး...နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ နေ”

“ငါကလည်း မရတာမှ ပိုလိုချင်တယ် ခြံရံရ၊ ဒါပေမဲ့ ငါလိုချင်တဲ့အထဲမှာ လူပျော့တွေ ရေရွတ်နေကျ အချစ်တွေ၊ ရင်ခုန်သံတွေ မပါဘူး၊ ငါ့အတွက် နင်က တစ်သက်စာဘော်ဒီဂတ်”

“သွေးနာထင်ရောက်ပြီး လဲသေလိုက်တော့ နေ၊ လောကမှာ မျက်ကွယ်ပြုလို့မရတာ နင်လို ဘဝင်ရူးတွေချည်းပဲ၊ ကမ္ဘာကြီး အေးချမ်းသလို ငါလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် လဲသေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပုန်းပိတ်ပစ်သည်။ မနက်ခင်းရဲ့ သတ်ဆတ်ခြင်းတွေ ခံစားနေသောစိတ်တွေက ဘယ်ဆီထွက် ပြေးသွားမှန်းမသိ။ ခြံရံ မမွေးခင်က အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့အတွက်တော့ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကလို အစချီတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်။

ပုံပြင်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာတွေချည်း အစချီထားသော အရာတွေထဲမှာ သူနဲ့နေ လက်ထပ်ဆိုတာ စိတ်မော့စွာ ပင့်သက် နှိုက်တော့ အာရုံထဲ ဒက်ဒီနှင့်မာနီပုံရိပ်က ထင်းလာ၏။

“သားက မာမီ အသက်လေးဆယ်ပြည့်ခါနီးမှ ကံပေါ်တဲ့ကလေး၊ ဒါကြောင့် သားကို သည်းသည်းလှုပ် အချစ်တွေပို့

အလိုတွေ လိုက်ခဲ့ရတာ၊ နာမည်တောင် ခြံရံလို့ပေးခဲ့တာကြည့်
တော့၊ အချစ်တွေ ထုံလွှမ်းခြံရံခဲ့လို့လေ”

ဒီလောက်ချစ်လာတဲ့ သား။ မျက်နှာတစ်ချက်အညို
မခံဘဲ လိုတရ ပြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှိခဲ့ပြီး
မှ

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သားသဘောကျ ခေါင်းမညိတ်နိုင်
ဘူး၊ ခြံရံ၊ ဒက်ဒီတို့ ရည်ရွယ်ချက်က အစောကြီးကတည်းက
ဥမကွဲ သိုက်မပျက်နေဖို့”

ဥမကွဲသိုက်မပျက်စေရအောင် သူတို့က ငှက်မျိုးငှက်
ရွယ်တွေမှ မဟုတ်တာ။

“ပြီးတော့ သားက အရာရာမှာ ကလေးဆန်လွန်းတယ်၊
ဒီတော့ သားအိမ်ထောင်ဖက်က လူကြီးဆန်ပြီး သားထက် ဝါသမ္ဘာ
အရ ကြီးတဲ့သူနဲ့မှ”

“ဒက်ဒီတို့ ပြောပုံနဲ့ဆိုရင် ကိုယ့်အထက် အသက်
တစ်မနက်လောက်ကြီးရင်ပဲ ထိုင်ရှိခိုးရမယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီ”

သူက ဂျစ်တစ်တစ်နှင့် အတိုက်အခံဝင်ပြောတော့

“နင် မကြားဖူးလို့ပေါ့၊ မိန်းမရှိခိုး ဘုန်းတန်ခိုးတိုးတဲ့၊
နင်က ပိုတောင်ရှိခိုးသင့်တယ်၊ ငါက နင့်ထက် တစ်မနက်ပဲ
အသက်ကြီးတာမဟုတ်ဘူး။ နှစ်နှစ်တိတိ ကြီးတဲ့သူ”

“အသက်ကိုတော့ အားနာပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုတော့
ရှိခိုးဖို့ထက် ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်တဲ့ ဝါသနာက အရိုးစွဲလာတာ
ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက”

“လုပ်ကြည့်ပေါ့၊ ငါက အပြိုင်ရန်မဖြစ်ပါဘူး၊ ရွယ်တူ
တွေမှမဟုတ်တာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲပေါ့၊ နင့်ကို လက်ပိုက်
မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ဆော်မှာ၊ နော်...မာမိ”

အပြုံးမပျက် ပြောတတ်တာတွေကြောင့် နေ့ကို သူ
မေတ္တာထားမရတာ ဆန်းသလား။

“အို...အမေ”

ယောင်ယမ်းသံနဲ့အတူ သနပ်ခါးနဲ့က သူ့အနားသို့ရောက်
လာ၏။ ခြံရံက ကိုယ့်ဒေါသနှင့်ကိုယ် နပန်းလုံးရသမို့ ပတ်ဝန်း
ကျင်လည်း အာရုံမရဘဲ မှန်ပြတင်းကနေ ငေးကာ ကားထွက်ခါစ
ပြောင်းလဲသွားသော မြင်ကွင်းတွေဆီ မျက်လုံးတွေပို့ထားတုန်း

ဘေးနဲ့မှာ အိမ်နဲ့ဝင်ထိုင်ခြင်းနှင့်အတူ

“ဟောင်း”

ခနဲ အသံကျယ်ကြီး။

“အယ်... သွားပါပြီ၊ စကတ်ကွဲပြီလား မသိဘူး၊ ကျစ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ယူနီဟောင်းအသစ်ပါဆိုမှ၊ လဲစရာလည်းမပါ”

“ဟေ့”

မမက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထလည်းမကြည့်ရဲ။ မှတ်တိုင် ရောက်ရန် အေးကြီးဆိုပေမယ့် စကတ်က ထဘီလို လှည့်ဝတ်လို့ မရတာမို့ ဒီအကွဲကြီးနဲ့ ဘယ်လိုစခန်းသွားရမလဲ ဆိုတာတွေးပြီး ပူထူနေဆဲ ဘေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံနှင့် ပခုံးကို တွန်းတိုက်ပစ် တဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲလှည့် ကြည့်တော့ မလိုလားသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် တန်းခနဲသွားတိုးသည်။

“မမကို ခေါ်တာလားဟင်”

“မင်း... ခဏမတ်တတ်ရပ်လိုက်”

“အို... ထလို့မရဘူးရှင်၊ မမက ဟိုဟာ...”

“မင်း မတ်တတ်ရပ်လို့ ငါပြောနေတယ်နော်”

“ထလို့မရပါဘူးဆို”

“ငါ ထပ်မပြောဘူးနော်၊ ထမရပ်ရင် တွန်းချမှာ၊ မပြော

နဲ့”

ရုပ်ကြီးက တကယ့်အတည်စား။ ဆံပင်က ကုပ်ထောက် အရှည်ကို တမင်ပုံသွင်းထားသလားထင်ရအောင် ပြောသွင်းသည်။ မျက်ခုံးထူခြင်း၊ အသားဖြူခြင်းမှာ ပါးသိုင်းမွေးစိမ်းစိမ်းတွေ အရိပ် ထင်နေသဖြင့် လူနိုက်ရုပ်ပေါက်ရသည့်အထဲ တီရှပ်လက်တို့အောက် က လက်မောင်းအစပ်နားမှာ ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်တွေကြောင့်

“ဟေ့”

“ထပါ့မယ်၊ မမ ထပေးပါ့မယ်”

ရှက်စိတ် ကြောက်စိတ်တွေနဲ့ မမက မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ထရပ်ပေးရင်း နောက်သို့ မရဲတရဲ မျက်နှာငဲ့အကြည့် ဘေးကလူ လက်ထဲမှာ အိုအိုကထုတ်တဲ့ ပီဇာထုပ်တွေ၊ တိုးတိုး အာလူးကြော် ထုပ်တွေက လေမပြည့်သော အိတ်ပိန်ပုံရုံမျှားအဖြစ်။

“တောက်... သွားပါပြီကွာ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

မမက ဖောင်းခနဲမြည်ခြင်းရဲ့ တရားခံက ဒီမုန့်ထုပ်တွေမှ
ဆိုတာသိ၍ စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်ကာ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ပေမယ့်
ထိုလူက ခေါ်သမျှလုံး တဝင်းဝင်းက မမထံ ရောက်လာကာ

“ဘာတော်ပါသေးရဲ့လဲ”

“ရှင်”

“ငါအဆာပြေစားဖို့ကို မင်း အကျအနုထိုင်ချတော့”

“တောင်းဖန်ပါတယ်ရှင်၊ ကားထွက်နေတော့လေ၊ မမက
နီးရာနဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ၊ မကြည့်မိလို့ပါ”

“အေး...မင်းမကြည့်မိတာနဲ့ ငါက အငတ်ခံရတော့မယ်
ပေါ့”

“ဟို...အဲဒီလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး။ မမက ထပ်
တောင်းဖန်ပါတယ်၊ ရှင် အငတ်မခံချင်ရင် စားလိုက်လေ၊ ဘာမှပေ
သွားတာမဟုတ်...”

“ဘာ”

စွတ်အော်သောအသံကြောင့် မမမှာ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား
ကာ...

“လန့်လိုက်တာ”

“လန့်လို့ အသက်ထွက်သွားလည်း အေးတာပဲ၊ မင်း
ဖင်နဲ့ တက်ထိုင်ထားတာကို ငါက စားရမှလား၊ အမိပွယ်မရှိ”

“ဖင်နဲ့ထိုင်ဝေမယ့် စကတ်တစ်ထပ် ခြားထားတာကို”

သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောတာမဟုတ်ပါ။ အမှန်ကို ခေါင်း
ငုံပြီး မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်တာကို ကိုခေါ်သက ကြားဖြစ်အောင်
ကြားသွားကာ...

“မင်း ဘာပြောတယ်၊ စကတ်ခြားထားပေမယ့်...
တော့ဟ်...ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းပဲရှိတော့မယ်”

သူဟောက်သမျှ မျက်လုံးလေးဝိုင်း ဇက်ကလေးပုကာ
နားထောင်နေပြီးမှ မျက်နှာကို ဟိုဘက်လွှဲတော့ နှုတ်ခမ်းတွေ
လုံးနေအောင်စုရင်း...

“မကောင်းလည်း မပြောနဲ့ပေါ့၊ လူက လက်တစ်ဆစ်၊
ခေါ်သက ပေတစ်ရာဆိုတာ ဒါမျိုး”

“မင်း”

နားနားကပ်ပြီး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရလေသံနှင့် သွားကြား

စေကာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ခေါ်တော့...

“မမတောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်တောင်းပန်တာပါ”

“မတောင်းပန်နဲ့၊ မင်း သေလောက်အောင် တောင်းပန်လည်း ငါ မကျေဘူး”

ခြံရံက ပိတ်သွားပြီဖြစ်သော မုန့်ထုပ်တွေကို ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့လွှင့်ပစ်ရင်း

“နောက်တစ်ခါ မင်းကိုတွေ့ရင် လက်ပစ်ဗုံးဆောင်ထားမယ်၊ ဝင်ထိုင်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း မပြန်လမ်းကြသွားအောင်”

မကျေမနပ်နှင့် ဈေးစောင်းစောင်းကြည့်ပြီးပြောကာ နံမှာခေါင်းမှီရင်း ဦးထုပ်ကိုဆွဲချကာ အိပ်သွားသည့် ထိုလူကို ငေးရင်း မမ ဘာသံမှမထွက်ရဲတော့။ မကျေနပ်တာရှိလျှင် စိတ်က မထိန်းနိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းများဆီ ရောက်ရောက်သွားတတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် ပြဿနာတက်ခဲ့ရပေါင်းများပြီ။

ကိုယ်တိုင်က သတ္တိရှိရှိနှင့် နှုတ်လှန်ထိုးရဲသလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပစ်ပစ်ရဲ ရေရွတ်တတ်သော အကျင့်ကြောင့်

“နင်က လေပုန်းမ”

စုထွေးက နာမည်ပေးရတဲ့အထိ မမအကျင့်က မွေးရာပါခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဘေးကလူကို ကျေလည်းမကျေနပ်၊ ကြောက်ရင်းစွဲရှိရှိနှင့်ပင် လက်ပိုက်ကာ မလှုပ်မယှက် အိပ်လာသူအား ခိုးဝှက်ကြည့်ရင်း

“ဟွန်း...ဗုံးထောင်တော့လည်း သူပါ လွတ်မှာကျလို့၊ တစ်နံတည်း ထိုင်နေပါတယ်ဆိုမှ”

အခန်း (၃)

“ခုံမှာထိုင်နေရတယ်ဆိုပြီး သက်သာတယ်မထင်နဲ့ ငါ့ကောင်ရေ၊ ဒီမှာ စာရင်းတွေနဲ့ ငွေအမောင့်(တ်)ကိုက် မကိုက် ပြန်စစ်နေရတာ၊ ခေါင်းတောင်မူးတယ်၊ မြေညီထပ်ဆိုင်ခန်းတွေ က ကွန်ပလိန်းလာတယ် ခြံရံ၊ စာချုပ်ကို သုံးနှစ်စာမလုပ်ဘဲ နှစ်နှစ်ထားပေးပါတဲ့၊ ပြီးတော့ Level 4 မှာ နိုင်ငံခြားသားက ရုံးခန်းငှားဖွင့်ချင်တယ်တဲ့၊ သူက ဒေါ်လာနဲ့ချေပေးလို့ ရမလား တဲ့”

စားပွဲနောက် ဆုံလည်ခုံမှာ ထိုင်တာနဲ့ ကျော်စွာက စာရွက် ထပ်ကြိုးတွေ၊ ဖိုင်တွဲတွေကို သူ့ရှေ့လာချပေးရင်း မေးစရာရှိတာ

တရစပ်မေးသည်။ ခြံရံက ပိုင်တွဲထဲရှိ ဆိုင်ခန်းတွေရဲ့ အငှားစာချုပ်တွေကို တစ်ချက်စစ်ကြည့်ရင်း

“မြေညီထပ်ဆိုင်ခန်းတွေအတွက် အဆင်ပြေအောင် မင်းကြည့်လုပ်ပေးလိုက်လေ။ နှစ်နှစ်ဆိုလည်း နှစ်နှစ်ပေါ့၊ ရုံးခန်းငှားမယ့်လူက”

ကျော်စွာက ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်တစ်ခု ချပေးရင်း

“ဂျာမန်လူမျိုးကွ၊ သူနေတာက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထဲမှာ လုံးချင်းငှားထားတယ်၊ ဒီမှာက မြို့လယ်ခေါင်ကျလို့ ရုံးခန်းဖွင့်ချင်တာ”

ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ကို ခြံရံက သာမန်ပဲ အကြည့်တစ်ချက်ပဲ ရှိရင်း

“ဒေါ်လာတွေ ဈေးကျနေတယ်ဆိုတော့ ဒေါ်လာနဲ့ ငွေတောင်းချိုးဆို အဆင်မပြေဘူး ကျော်စွာ၊ မြန်မာငွေနဲ့ပဲ ငှားမယ်လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါ”

“အိုခေ”

“ဒါနဲ့ လူနေခန်းအလွတ်တွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“အေး...လေးခန်းတောင် ရှိသေးတယ်လေ၊ မင်းနေဖို့လား”

စားပွဲပြင်ကို လက်ချောင်းထိပ်နဲ့ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း သူက စဉ်းစားခန်းဝင်သည်။ ကျော်စွာကတော့ ငြိမ်ကျသွားတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း

“မင်းနေမယ်ဆို ပိုတောင်ကောင်းသေး၊ ပြီးတော့ ဒီကွန်ဒိုကြီးက မင်းအပိုင်မှန်း သူတို့သိတာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါပိုင်လို့ ငါနေတာမှန်ပေမယ့် ဒီမှာဆို လမ်းကြောင်းပေါက်တာ လွယ်တယ်လေ”

ခြံရံက ဆုံလည်ခုံမှာ လျှော့ရဲရဲထိုင်ရင်း ပင့်သက်ဖျက်ကာ

“မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ မာမီ ရောက်လာရင် ငါကျောခိုင်းနေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း အခုနေတဲ့ နေရာကျတော့လည်း မြို့စွန်ကျပြီး ခေါင်လွန်းသလားလို့၊ သွားရေးလာရေး ဝေးရတဲ့အထဲ ကားက မရှိတော့...”

စကားစ ပြတ်သွားသလို အခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေ
ကြီးစိုးသွားပြီးမှ

“မင်း ကားပြန်ယူရင်ရော”

“အစောကြီးကတည်းက မယူချင်လို့ ထားခဲ့တာ၊ အဲဒီ
ကားက နေ ကားကုမ္ပဏီ စဉ်းစီးတဲ့နှစ်မှာ ငါ့ကို ပထမဆုံး
လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ကား၊ ကျွတ်...ထားစမ်းပါကွာ၊ အဲဒီဘဝင်
ရှုံးနေ့ လေတင်လေအောက်တောင် မထိုင်ချင်ဘူး၊ အရှုံးပိုင်းရပ်စ်တွေ
ကူးမှာစိုးလို့”

သူကပြောတော့ ကျော်စွာမှာ မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်ဘဲ
ခေါင်းယမ်းရုံသာ တတ်နိုင်သည်။ ခြံရံက ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး
ဆုံလည်ခုံနောက် လျှောက်သွားကာ လိုက်ကာကြိုးဆွဲဖွင့်တော့
မှန်ချပ်ကြီးတွေကတစ်ဆင့် ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ မနက်ခင်းကို စီးမိုးမြင်
နေရသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ဖျားထည့်ရုံ လက်နှိုက်
ရင်း

“ဒီ ကွန်ဒိုတောင် ကိုကိုနဲ့ငါ ရှယ်ယာလုပ်ခဲ့တာမို့လို့၊
ဟိုမှာ ကိုကို အိမ်ထောင်ပြုတော့ ဒီမှာက အမြတ်အစွန်းဆိုတာ

လည်ပတ်နေပြီလေ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုရှယ်ယာ ငါ ပြန်အမ်းနိုင်
တာ”

“ကိုလရိပ်က မအမ်းပါနဲ့ပြောသားပဲ”

“မကောင်းဘူးလေကွာ၊ သူစိမ်းဖက်လာတာကိုး၊
ပြီးတော့ ကိုကိုက ဟိုမှာအခြေချဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသား”

“ကိုလရိပ်သာ အိမ်ထောင်မပြုရင် မင်း နေညိုလင်းရဲ့
စက်ကွင်းက လွတ်နိုင်တယ်နော်...ဟေ့ကောင်”

“ကိုကိုက အဲဒီအရေးတွေ ကြိုမြင်လို့ သူကြိုက်တဲ့သူ
ယူသွားတာနေမှာပေါ့”

“အေးကွာ...မင်းအဖြစ်ကလည်း တကယ့်ပြောင်းပြန်
ကြီး၊ တခြားမိဘတွေများ ကိုယ့်သားနဲ့ မွေးစားသမီး နီးစပ်သွား
မှာစိုးလို့ ကန့်ကွက်ကြ၊ ခွဲခြားကြနဲ့၊ မင်းကျမှ”

အသက်သုံးဆယ်ကျော်၊ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်မှာ
သားသမီးမထွန်းကားသော ဦးမိုးညိုနှင့် ဒေါ်ထိပ်ထားတို့က ကလေး
နှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မွေးစားခဲ့သည်။

သားကြီး လရိပ်လင်း၊ သမီးငယ် နေညိုလင်း၊ မွေးစား

၃၆

မြတ်သော

အနုပညာ

ကတည်းက နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသက် ငါးနှစ်ကျော်နှင့် တစ်နှစ်မို့ အမွေစား အမွေခံ ဒီနှစ်ယောက်အား အရွယ်ရောက် တာနှင့် မိသားစုတစ်ခု ထူထောင်ပေးရန် စိတ်ကူးများနှင့်...

လူတွေ စိတ်ကူးထားသည်နှင့် လက်တွေ့ဘဝ ကွာခြားခဲ့ တာက နေညိုလင်း တစ်နှစ်ကျော်မှာပဲ ဒေါ်ထိပ်ထားမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိလာသည်။ ထိပ်ထားစံအိမ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်သစ် ခြံရံနှင့် အရွယ်မတိုင်းမယိမ်းမှု နေညိုတို့က ငယ်သမိုင်းကြောင်း ကတည်းက မတည့်အတူနေ။

“နင်က ငါ့ထက် ငယ်တယ်၊ ငါ့မောင်လေး၊ ငါပြော တဲ့အတိုင်းလုပ်”

“တွေ့လား၊ ငါခိုင်းတာလုပ်ဆို၊ ငါလုပ်တဲ့အတိုင်း မလုပ်နဲ့ ခြံရံ၊ ငါက နင့်ထက်အကြီး”

အာဏာတွေ ပါဝါတွေပြကာ ခေါင်းခေါက်တာလည်း ရှိသည်။ နှာခေါင်းဆွဲညစ်တာလည်း ရှိသည်။ ကလေးစို့ အသား နာသည်အခါ စူးစူးဝါးဝါး ထင်လျှင် ကိုကိုက ချောဖော်ရပြီး နေတို့က

“ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါလေးနာတာကို၊ နင် သတ္တိမရှိဘူးလား”

သတ္တိပြတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ နေ ခေါင်း တစ်ချက်ခေါက်လျှင် ခြံရံက တွေ့ကရာနှင့်ကောက်ပေါက်သည်။ နေ ဇိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်လျှင် သူက လိမ်ဆွဲသောလက်အား သွားရာ ပေါ်အောင် ကိုက်သည်။ ထိုအခါကျတော့

“အကြီးကို အကြီးမှန်းမသိဘူး၊ နင်ရိုင်းတာ မာမိနဲ့ ပြန်တိုင်မယ်”

သားအရင်းနှင့် မွေးစားသူတွေကို တန်းတူချစ်တတ်သော မာမိနှင့် ဒက်ဒီက နေ့ကိုဆို နည်းနည်းတော့ ပိုလေသည်။ နေ ပြောတာအမှန်။ နေ လုပ်တာဆို မမှားလို့ ခံယူထားသည့် အထဲ

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ မိန်းကလေးက တစ်ယောက်တည်းပါတာ၊ သားကြီးက ညီမလေးဆိုပြီး ငဲ့ညှာ ရမယ်၊ သားငယ်က မမဆိုပြီး လေးစားရမယ်”

ဒီအစ်ကို ဒီမောင်ကို ညှာတာပါ၊ ထောက်ထားပါတော့ မပါသည့် တစ်ဖက်သတ် ဆုံးမစကား။ ပြန်တွေးကြည့်လျှင်

သာယာအောင်မြင်ဖွယ် မရှိသော အတိတ်က အနိုင်ရလိုခြင်းများ နှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့၏။ ကိုယ်စီအရွယ်ရောက်တော့ မာမိတို့ စီစဉ် ခဲ့တာ ကိုကိုနှင့်နေကို ဆိုပေမယ့် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကျောင်းတက် ရင်း အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကိုကိုက ဟိုနိုင်ငံသူနှင့်ပင် လက်ထပ် ကာ

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

အစချီသည့် စာတမ်းရှည်ကြီး ရောက်လာတော့ ဒက်ဒီ နှင့် မာမိ စိတ်မကောင်းရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ မာမိ မင်းသမီး နေကတော့ တီကောင်ဆားပက်ခံရတာထက်ဆိုးသော တွန့်တွန့်လူးပုံမျိုးနှင့် မာမိတွေ ရွက်ပြီး ဆတ်ဆတ်ခါနာတာကို သူ ကြည့်ပြီး ထိုစဉ်ကတည်းက ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ထိုမြားဦးရဲ့ ရည်ရွယ်ရာက သူ ဖြစ်လာသည့်အခါ

“မင်း ဘရိတ်ဖက်စ် ဘာစားပြီးပြီလဲ ဒြိရ်”

ကျော်စွာအသံကြောင့် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် ကူးလူးနေ သော စိတ်တွေ ဒီနေရာမှာပဲ တစ်ခန်းရပ်၏။

“မစားရသေးဘူး”

ဖြစ်ဖြေရင်း ဗိုက်ထဲဟာနေတာ အခုမှ သတိပြုမိသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကြောင့်လို့ တွေးမိတော့ ဖရိုဖရဲ ဒီဇိုင်းကြားထဲက မျက်ဝန်းတောက်တောက်၊ နှုတ်ခမ်းတွေ စုချွန်နေသော မျက်နှာ တစ်ခုက အာရုံထဲ မဖိတ်ဘဲ ဝင်လာ၏။

“အဟွန်း”

ပန်းတွန့်ရယ်ကာ ဒီဘက်လှည့်ရပ်တော့ သူ့ကို မျက်လုံး အကြောင်သားနှင့် ကျော်စွာက ငေးရင်း

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အကြောင်ကြောင် မေးသည်။ ခြံရံက ပြုံးရိုက်မသေသေး သော နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့်ဖွဖွကိုက်ရင်း

“အလကားပါ၊ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ချီးထုပ်အကြောင်း တွေးမိလို့”

“ဟွန်း...မင်းချီးထုပ်အကြောင်းကလည်း ရွံရွံရှာရှာနဲ့၊ ရွံတွတွ မပြောဘဲ ကြည်နူးသာယာနေတဲ့ရုပ်နဲ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ချီးထုပ်က တော်တော်မွှေးနေလို့လား”

“အေး...ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် နမ်းကြည့်ပြီးမှ ပြောမယ်၊

အခုတော့ လစ်မယ် ဟောကောင်၊ ငါ့အစာအိမ်က ကြာကြာပစ်ထားလို့ စိတ်ကောက်ချင်နေပြီကွ”

“အဲဒါကြောင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ရေးတာ နေမယ်”

“ဘာရေးတာလဲ”

ကျော်စွာပန်းကိုဖက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ သူမေးတော့

“စိတ်ကောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးကို ဆိုးရွားစွာ ထိခိုက်စေသည်တဲ့”

သူက ကျော်စွာပြောတာ နားထောင်ရင်း

“နမောနမဲ့ဖြစ်တာကရော ဘာကိုထိခိုက်စေသလဲ ဟောကောင်”

သူမေးတော့ ကျော်စွာ အားတက်သရော ပြန်ပြောတာ

“ငါလည်း မသိဘူးလေ”

တစ်ခါတစ်ရံ မသိခြင်းတွေက စိတ်ကူးတွေကို ပိုဖြူ

စင်စေသလား ခြံရံ မသိပါ။ ထိုကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း ခြံရံ မသိလေသောအခါ မသိခြင်းတွေ ကြား သူ သတိရနေမိတာက ထူးဆန်းနေသလား။

အခန်း (၄)

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ကြေးအိုးက တခြားကြေးအိုးတွေနဲ့
မတူဘူးနော်၊ အသားတွေ၊ အသည်းတွေရော၊ ပြီးတော့ ငုံးဥတွေ
လည်း အများကြီးပဲ၊ ကြက်ဥလည်း ပါသေးတယ်၊ ရှယ်မှ တကယ့်
နှစ်ထပ်ကွမ်း ငွတ်(ဒ်)ရှယ် မမသီဂီ”

ကြေးအိုးပန်းကန်လုံးကို မျက်စိနဲ့ မွေနှောက်လှန်လှော
ကြည့်ရုံ အားမရဘဲ မမက ကောင်တာနောက်နားကို လည်ပင်း
ရှည်မျှော်ကာ လှမ်းအော်သည်။ ဝိုက်ဆံတွေကို အရွက်ကြီး သပ်သပ်၊
အကြွေသပ်သပ်ခွဲနေတဲ့ မမသီဂီက မကြည့်ဘဲ မေးဆတ်ကာ
ဘာလဲဟု အသံတိတ်မေး၏။

“ဟို...ဒီလို ရယ်ကြေးအိုးမျိုး မမရော မှာစားလို့ရ လားလို့”

“အေး...သုံးပွဲစာပေးရင် ရမယ်”

“သုံးပွဲစာတောင်”

မျက်လုံးပြူးကာ အလန့်တကြား မေးပြီးမှ

“နေပါစေတော့၊ တန်လည်း မတန်ဘူး”

“အေး...မတန်ရင်လည်း မစားနဲ့ဟေ့၊ သွား...မြန်မြန် သွားပို့၊ စားပွဲနဲ့ပါတ်(၈)နော်၊ ပီအိုင်ပီပိုင် မမ၊ သတိထားပြီး မြန်မြန်လှုပ်ရှား”

“သတိလည်းထားရဦးမယ်၊ မြန်မြန်ပါ လှုပ်ရှားရဦးမယ်၊ ဟွန့်...ခိုင်းလည်း ခိုင်းတတ်ပါ မမသီဂီရယ်”

မမက ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်ကာ ကြေးအိုးပန်းကန် တင်ထားသော ဗန်းကိုတော့ ဂရုတစိုက် သယ်လာခဲ့ပါသည်။ ပီအိုင်ပီတွေအတွက် စားပွဲနဲ့ပါတ် (၈)နှင့် (၁)ဆိုတာ ခန်းမကျယ်ကြီး၏ ထောင့်နံ့ထိပ် တစ်ဖက်စီ မှာဖြစ်ပြီး ဘေးမှာ မှန်ချပ်တွေကာထားသည့် ပြတင်းပေါက်တွေ

သာရှိသဖြင့် ရွပ်ရွပ်ထွေးထွေးရှိလှသော ကားလမ်းမနှင့် ကောင်းကင်ကြီးအား တကျယ်တပြောတွေ့နိုင်သည်။ တခြား စားပွဲပိုင်းတွေနှင့် နေရာခြားသဖြင့် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် အေးအေးစွာရှိ၏။

မမက ကြေးအိုးဗန်းလေးကို စားပွဲပိုင်းတွေ လူတွေ ကွေ့ရှောင်ကာ သယ်လာရင်း လူနှစ်ယောက်ထိုင်နေသော စားပွဲ နံပါတ်ရှစ်သို့ရောက်မှ

“ဒီကံ ကြေးအိုးနဲ့ နန်းကြီးသုပ် မှာထားတာနော်၊ သုံးဆောင်ပါရင်”

ရင်းနှီးမွေးထွေးသော သနပ်ခါးနဲ့စုတ် ဈေးပေမယ့် ချိုသော အသံ။ ခြံရံက ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာသော အငွေ့တထောင်း ထောင်းထနေသည့် ကြေးအိုးမှာ အာရုံမရောက်တော့ဘဲ ပျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ သေချာပါသည်။ ဒီမျက်နှာကို မှတ်မိတာ နှင့် သူမရဲ့ ဖရိုဖရဲသွင်ဖြင့်က အခုတော့ဖြင့် သူမ မဟုတ်သလို။

မှန်ပန်းကန်တွေကို ဂရုစိုက်ချပေးပြီးမှ ဘေးဘီဆီ အာရုံ မရောက် ဗန်းလေးပိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားဟန်ပြုမှ

“ငါမှာတာ ကြေးအိုးမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်”

ဇနီးလေးဝိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်တော့ ဆံပင် ရှည်ရှည်၊ ပိုင်းသိုင်းမွေးစစနှင့် ဒီလူရပ်ကို စိတ်ထဲ ရင်းနှီးသလိုရှိ ပေမယ့် ငါမှားပြန်ပြီဆိုတဲ့အသိကြောင့် ထိုလူ ဘယ်သူဆိုတာ အဖြေရှာမအားဘဲ

“ဟို...ဒါဆို ရှင်မှာတာ ဘာများလဲ၊ မမ စားပွဲမှား ချတာလား၊ အိုး...ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ စားပွဲနဲ့ပါတ်ရှစ်ပဲဥစ္စာ”

တစ်ယောက်က ကောင်တာဆီပဲ ချက်ချင်းပြန်ပြေး မေးတော့မည့် အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းတွေနှင့်ဖြစ်ပြီး ကျန် တစ်ယောက်က အေးစက်စက်အမှုအရာနှင့် ကြေးအိုးယန်းကန် တောင် တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သေးသည်။ ကျော်စွာက ကြေးအိုးယန်းကန်ကို တစ်လှည့်၊ ခြံရံမျက်နှာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း

“မင်းမှာတာ ကြေးအိုး”

“အေး...ကြေးအိုးဆီချက်မှာတာ”

ခပ်တည်တည်နှင့် သူက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောရင်း အူ

ကြောင်ကြောင် သူမထဲ မေးဆတ်ပြကာ

“ကဲ...မင်းလုပ်တာ လွဲလာပြီ၊ ဘယ်လိုဆက်ရှင်းမှာ လဲ”

“ဘာကိုရှင်းရမှာလဲ မမက”

“ဟ...မင်းလွဲပြီး ယူလာတာလေ”

ခုံကို လက်ဝါးနဲ့ ဖြန်းခနဲပုတ်ပြီး ပြောတာကြောင့် မမ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ ခြံရံက ဒါကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ

“ဒီတစ်ပွဲစာ မင်း လျော်လိုက်၊ ငါ့ကို ကြေးအိုးဆီချက် ပြန်မှာပေး”

“အို...မဖြစ်ပါဘူး”

သွက်သွက်လက်လက် မမက ငြင်းရင်း

“ဒါက နှစ်ပွဲစာကြီးတောင် ပေးရတဲ့ဥစ္စာ”

မသိမသ ရှေ့တံပြီးမှ

“ဒါက လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် ငွေချေပြီး မှာထားတာပဲ၊ လွဲစရာမရှိပါဘူး၊ ဒီဆိုင်က ကိုယ်တိုင်မှာစနစ်ပဲဥစ္စာ”

“ကက်စတစ်မာတွေဘက်က အမြဲမှန်တယ်ဆိုတာ မင်း မေ့သွားပြီလား”

ခြံရံက ခုံကိုကျောမှိုပြီး ဆေးဆေးစွာမေးတော့ သူမက နားပန်းဆံကို စည်းထားတဲ့ ဆံပင်တွေ အိမ်နဲ့လှုပ်သွားအောင် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်...မမ မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကက်စတစ်မာတွေ အမြဲတမ်းမှန်နေဖို့ မမတို့ အမြဲတမ်း မှားပေးနေရမှာတော့ တရားမျှ တမှုမရှိဘူး ထင်တာပဲ”

“ဟေ့...မင်း စကားပြောရင် တမတည်း မ နေရအောင် မင်းက ငါ့ထက် အသက်ဘယ်လောက်ကြီးလို့လဲ”

“ဟေ့ကောင်”

ဒီကောင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရစ်နေတာ အကြောင်း တစ်ခုရှိပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ကျော်စွာက ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့် မနေနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဖျန်ပြေရန် ဝင်ဟန်တော့ ခြံရံ၊ မှန်ကုပ်ကုပ် အကြည့်က မင်း ဝင်မပါနဲ့လို့ ပြောနေသယောင်။

“အသက်ကြီးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဟို...ဇေ

က”

“လာပြန်ပြီလား ဒီမမ”

ဒီတစ်ခါလည်း ပိတ်အော်တာမို့ မမမှာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်တဲ့အထိ လန့်ဖျပ်သွားပြီးမှ ဒီတတ်လမ်း ဒီနေရာမှာ တစ်ခန်းမရပ်နိုင်မှန်း သိတာကြောင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ

“မမနာမည်က မမတင့်တယ်မို့ပါ”

ခပ်သွက်သွက်ပြောချသည်။ ဒါတောင် ထိုလူညစ်က မကျေမလည် အကြည့်နှင့် မမတစ်ကိုယ်လုံး စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြည့်ရင်း

“မမတင့်တယ်...ပေးလည်းပေးတတ်တဲ့ နာမည်”

ဂုဏ်ပြုတာလား၊ ကဲ့ရဲ့တာလား မသိပေမယ့် နှုတ်ခမ်း တွေ မဲပစ်ပုံက နှစ်လိုခြင်းကင်း၏။

“ဟဲ့...ဒါဘာဖြစ်နေတာလဲ မမ၊ ဘာတွေလွဲပြန်ပြီလဲ”

“အယ်...မမသိကီ”

မေးခွန်းနှင့်အတူ ရောက်လာတဲ့ မမသိကီကြောင့် သူမက အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားကာ

“စားပွဲနဲ့ပါတ်ရုံက ကြေးအိုးမှာထားတာပါ။ ဟုတ်တယ်နော် မမသိကီ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

မမသိကီက မမကို ဘေးဖယ်ကာ စားပွဲဝိုင်းနား ခါးညွတ်အရိုအသေပေးရင်း

“ဘော့စ်”

“အဲ...ဘော့စ်”

မမ နှုတ်ခမ်းတွေဝိုင်းသွားအောင် အုံသြဇင်းတွေ ထိန်းမနိုင်ခဲ့။

“ဘာအဆင်မပြေလို့လဲ ဘော့စ်၊ ဒါ ဘော့စ် သဘောကျတဲ့ စားဖိုမျိုးလက်ရပါ။ လိုအပ်တာ ဘာရှိလို့လဲ မသိဘူးနော်”

သူက မမသိကီကို လက်ကာပြရင်း မငြိမ်းချမ်းနိုင်တဲ့ အကြည့်တွေက မမထံပါး တစ်လည်လည်နှင့်။

“မလိုအပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာထိုင်ပြီးမှ စားချင်တာ ကြေးအိုးဆီချက် ဖြစ်သွားတယ်”

“ရပါတယ် ဘော့စ်ရဲ့၊ သိကီ ပြန်လဲပေးပါ့မယ်”

“ဒီတိုင်းတော့ မလဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို မသိတဲ့သူကို သိသွားအောင် မိတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ သူ့ကို ဒီကြေးအိုးတိုက်ပြီး မှတ်ထားခိုင်းပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတတ်အောင်”

ကြည့်စမ်း...ခြေချင်းချိတ်ပြီး မျက်တောင်ဖျားတွေ ဇင်းချကာ မထိတရံပြောပုံက တကယ့်အထက်စီးကာ။ မမသိကီကတော့ ဟုတ်ကဲ့ချင်း ခလုတ်တိုက်အောင် ခေါင်းညိတ်နာစ်ရင်း

“ရော...ဒီကြေးအိုး ညည်း ပိုင်သွားပြီ၊ ဘော့စ်... ဒါက မမတင့်တယ်ပါ။ ဆိုင်ကို ဒီနေ့မှရောက်လာတဲ့ ဝန်ထမ်းအသစ်၊ မမ...ဒါက Green World ရှော့ပင်း(နီ)မော်လရဲ့ဘော့စ်ဦးခြံရံတဲ့၊ နင် မှတ်ထားနော်၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး ပြဿနာမတက်စေနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်...မမသိကီ”

အသိအမှတ်ပြုရပေမယ့် ဒီဘက်ပြန်အလှည့်မှာ သူမကြေးအောင် ရေရွတ်တဲ့စကားကို ခြံရံက ကြားဖြစ်အောင် ကြားသောအခါ

“ဟွန်း...မှားမှာပေါ့၊ ဘော့စ်က သူဌေးနဲ့မှမတူတာ”

သူ့လိုကြားသော ကျော်စွာက ပြုံးစရာစရာနှင့် နန်းကြီး
သုပ်ကို အဆက်မပြတ်စားရင်း ရယ်ချင်တာ ဖုံးဖိထားပုံပေါ်သည်။
ခြံရံကတော့ တီရှပ်လည်ကပ်၊ ဂွင်းပင်(နံ)ဝတ်ထားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ငုံကြည့်ရင်း

သူဌေးနဲ့တူအောင် သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အခန်း (၅)

“အဲဒီတော့ နင် ဘာဆက်လုပ်လဲ”

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟဲ့၊ သူဌေးရဲ့ ပွဲတော်ကျကို ငါ
ကောင်းကောင်းအုပ်တာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးထည့်ပေးတဲ့
ထမင်းတောင် အရာမယွင်းတာ ကြည့်ပါလား”

“ဒီတစ်ခါ နင်မှားတာ အမှားကောင်းပေါ့”

“ဒါပေါ့...မိုးမာန်ရဲ့၊ အဲဒီလို အမှားမျိုး ထပ်မှားရင်
တောင် မမတို့က မှားပျော်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မမရာ”

ထုံးစံအတိုင်း မိုးမာန်က မျက်ခုံးတန်းတွေ ကွေးချပြီး

ရေရွတ်တော့ မမက လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြီး ငြိမ်သွားသား။
ဒါပေမဲ့ အကျင့်ပါနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့်

“လာပါဦးမယ် ဆုံးမစကား၊ သူ့ကိုယ်သူ လူတတ်ကြီး
လုပ်ပြီးတော့”

ပစ်ပစ်ရွတ်၏။ မိုးမာန်က သူမအကြောင်း သိပြီးသား
မို့

“ဘာမှ မကြားတကြား ပြောမနေနဲ့၊ ကြေးအိုးသောက်
ရဖို့ နပ်က ခဏခဏ မှားရမယ်ဆိုတာတော့ အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိတာ”

“ဟဲ့...သူ့ကြေးအိုးက ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူးဆို၊ ရှယ် နှစ်ထပ်
ကွမ်းကြေးအိုး”

“အေး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ၊ ငါဝယ်တိုက်မယ်၊ ကဲ...
မရဘူးလား”

“မရပါဘူး”

ရင်ဘတ်နားအထိ ကျနေသော နှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားသည့်
ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေ ဝဲသွားအောင်ခါရင်း

“နင့်အမေကြီး မကြည်ဖြူတဲ့ဟာဆို ငါ မစားဘူး

ဟွန်း...အပင်းအဆိပ်တွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“ဟယ်...မမရယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မိုးမာန်
က စေတနာနဲ့ပြောတာကို”

“နင့် မသိပါဘူး စုထွေးရာ၊ ဟွန်း...သူ့အမေကြီးက”

မကြားအောင်ပြောပေမယ့် တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့
မီးဖိုချောင်ထဲ အတူတကွရှိနေတဲ့အဖြစ်က တစ်ယောက် ပင့်သက်
ရွှိက်တာတောင် ကျန်တစ်ယောက်က အတိုင်းသား ကြားနေရတဲ့
အခြေအနေ။ မိုးမာန်က လေးထောင့်ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်နေပြီး
သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဘာစင်မှာ ထမင်းချိုင့်တွေ ဆေးနေ
တာမို့ စုထွေးက တံတောင်နှင့်လှမ်းတွတ်ကာ သတိပေးပေမယ့်

“သူသား ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာတောင် ငါ့ကို
ထောက်ပံ့နီးနီး ကျွေးမွေးနီးနီးနဲ့ ဖြစ်နေတာဟဲ့၊ အဲဒါမျိုးဆို
ငါကလည်း အလွန်မုန်းတာ၊ တကယ်”

စုထွေးကို လှည့်ပြောရင်း ဆေးပြီးသား ထမင်းချိုင့်တွေကို
အဝတ်ခြောက်နဲ့သုတ်ကာ

“ငါက စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ကျနေတာပဲ”

“ကဲပါ...မမရယ်”

“အားနာမနေနဲ့ စုထွေး”

ထမင်းစားပြီမှ ထိုင်ရာမထ လှမ်းပြောတဲ့ မိုးမာန်ကြောင့် စုထွေးက ဒီဘက်လှည့်ရပ်ရင်း

“မမအကြောင်း မိုးမာန်က သိထားတဲ့သူမို့ပေါ့”

“သူနဲ့အမေက အခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုပန်ထွာလေ”

“ဟမ်...ဘာလဲ ဆုပန်ထွာ”

ရှင်းနေရာက ရှုပ်သွားတာကြောင့် စုထွေးက မမကို လှည့်မေးသည်။ မမက သုတ်လက်စ ချိုင့်ကိုထပ်ရင်းက

“မတည့်အတူနေလေ၊ ဆုပန်ထွာရဲ့စီးရီးသစ်”

“ဪ”

စုထွေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း သဘောပေါက် သွားပုံရသည်။

“တကယ် အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ နင် တရားခံ မိုးမာန်”

“ဟွန့်...ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“မဟုတ်လို့လား၊ နင့်အမေလုပ်ပေးတဲ့ မုန့်တွေ နင်က ငါ့လာကျွေး၊ ငါက စားမိပြီး သူ့အမေတွေတဲ့အခါ အန်တီ လက်ရာ သိပ်ကောင်းတာပဲဆိုပြီး ချီးကျူးမိတော့ သူက တခြားလူတွေကို သဘောမကျတဲ့ သူသား ငါ့ကြောင့် မိုက်မဝတာတဲ့ဟေ့၊ တကယ် ဝါပဲ၊ ပြောလည်းပြောတတ်တဲ့ ပါးစပ်”

မဲ့ပြောရင်း ဒေါသတွေထွက်၊ မာန်တွေပါလာကာ အင်္ကျီ လက်ကို ခေါက်တင်ရင်း မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသေးသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သားကိုချစ်လွန်းတဲ့ အမေနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြ နမောနမဲ့ မိန်းကလေးကြားမှာ သူက တရားခံ။ ငယ်တုန်းက မုန့်ပြဿနာနှင့် စခဲ့ကြသည့် အမေနှင့် သူမ ကြားမှာ အရွယ်ရောက်တော့ အပြစ်မြင်စရာက တစ်မျိုးဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

“မျက်စိထဲမြင်သမျှ ဘာမှအချိုးမပြေတာ သားမာန်၊ ကြည့်စမ်း...မိန်းကလေးဆိုလို့ ဆံပင်ပခုံးကျော်တာပဲရှိတယ်၊ စက်ဘီးတလွှားလွှား ရှုပ်အင်္ကျီတဖားဖားနဲ့ ထဘီက တိုသေး”

“မမက သနပ်ခါးတော့ လိမ်းပါတယ် အမေရ”

“အေး...ညီညီညာညာ လှလှပပမှ မဟုတ်တာ၊ သနပ်ခါးကို လက်ဝါးနဲ့သဲ့ပြီး ပါးပေါ် ဖတ်ခနဲတင်ထားတာ မျိုး။ အဆိုးဆုံးက နမောနမဲ့နိုင်တာပဲ။ စက်ဘီးစီးရင် စက်ဘီးနဲ့ ဝင်တိုက် မိတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင် ဈေးဗန်းတက်နင်းမိတာနဲ့၊ တိုက်စရာမရှိ ကိုယ့်ခြေထောက်ချင်း ခလုတ်တိုက်ပြီး ခွေးချေးပုံ ဟပ်ထိုးလဲတဲ့ သူမျိုး။ ဒီတော့ အမေ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောထားမယ်။ ဒီကလေးမနဲ့ သားမာန်နဲ့ကို ရိုးရိုးခင်တာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဆန်းဆန်းခင်မှာ လည်း သဘောမကျဘူး။ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ဒီနေ့ပဲ အကုန်အစ ဖျောက်”

ကြိမ်းဝါးတာ ဆူပူတာ မိုးမာန်ကိုဆိုပေမယ့် ကျဉ်း မြောင်းလှသော နယ်မြို့လေးရဲ့ သတင်းပို့ဆောင်ချက်က အင်တာ နက်ထက် မြန်သည်။ မမက သူတွေ့တာနှင့် မျက်စောင်းချီ ခါးထောက်ရင်း

“နင် ငါ့အနား မကပ်စမ်းပါနဲ့”

“မမ နင် ဘာဖြစ်...”

“ငါ ဘာဖြစ်လဲ နင်ကိုယ်နင် အသိဆုံးနေမှာပေါ့၊ ဒီမှာ

သူများသားသမီးကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောတတ်တဲ့ နင့်အမေကို ပြောလိုက်၊ သူ့သား နင့်ကို စိတ်ကူးထဲမပြောနဲ့၊ အိမ်သာတက် ရင်းတောင် မတွေးဘူး၊ ထွက်ချင်တဲ့အိမ် ပြန်ချုပ်သွားမှာစိုးလို့၊ သဘောပေါက်”

နှုတ်ခမ်းတွေ အစွမ်းကုန်ထော်အောင် ရန်တွေ့ပြီး ထဘီ မကာ သူရှေ့က တဆောင့်ဆောင့်ဖြတ်အသွား

“အမေ”

လမ်းပေါ်ပစ်ချခံထားရတဲ့ မရဲသီးခွံကို တက်နင်းပြီး မိုင်းခနဲ လဲကျလျှောက်အဖြစ်ကြောင့်

“ခန်း...ခလွမ်း...ဂလဲ့”

ဆက်တိုက်ထွက်လာတဲ့ အသံတွေကြောင့် အတိတ်ထဲ က မိုးမာန် ရုန်းထွက်တော့

“မမ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နင် မမြင်ဘူးလား၊ ချိုင့်တွေ လက်နဲ့တိုက်မိပြီး ပြုတ်ကျ ကုန်တာ၊ ဟွန့်...နင့်အမေကြီး ငါ့ဆီ မေတ္တာတွေပို့နေသလား မသိဘူး၊ နင် ဒီရောက်နေမှန်း သိလို့နေမှာ”

နှုတ်ခမ်းတွေ လုံးနေအောင်ပြောရင်း သူ့ကို မျက်စောင်းဝါ လှမ်းရွယ်သည်။ မိုးမာန်က ဒါကို သဘောတကျရယ်ရင်း တစ်နေရာစီလွင့်သွားတဲ့ စတီးချိုင့်တွေကို လိုက်ကောက်ပေး ဖြစ်သည်။ မမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်လူမကြားအောင် ပစ်ပစ်ရေရွတ်တုန်း။ သူကလည်း ဒါကိုကြည့်ရင်း ရင်ခုန်တုန်း။ အမေကတော့ ဒီလိုမြင်ကွင်း မြင်ယောင်ရင်တော့ ရင်ဘတ်စည်တီး တွေဖြစ်ကာ မိုးမာန်နားရွက်ကို လာဆွဲရင်း

“နင်တော့ တစ်သက်လုံး ဒင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သမျှ လိုက် ကောက်ရမယ့်အကောင်”

ရင်ထုမနာ ပြောလေမလား။ သူကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သောမျက်စိနဲ့ ကြည့်သောအခါ ချစ်စရာတွေသာ မြင်နေရတာ သူ့အလွန်လား။

အခန်း (၆)

နာခေါင်းထဲ ပြင်းပြင်းရှရှ ဝင်ရောက်လာသော ရနံ့အိအိ။ ဒီရနံ့ကို ခြံရံ ရင်းနှီးသည်။ ရင်းနှီးသလောက် မလိုလားခြင်းများ စွာနှင့် နာခေါင်းပုံပေမယ့် အောက်ဆီဂျင်ထဲ ရောနှောပါလာသမျှ သူ လက်ခံရသည်သာ။

“ဝိုး...အိပ်ခန်းကလည်း ကဖျစ်ကညစ်ပါလား”

ဒီအသံ။ ခြံရံ လေးလံလွန်းတဲ့ မျက်ခွံကို အတင်းဖွင့် ကြည့်သည်။ မြင်နေကျ မျက်နှာကျက်က မီးပန်းဆိုင်းကြီးကို အရင် တွေ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် နားထဲမှာ မစိမ်းသော ခွာမြင့်ဒီနပ်သံ။

“အဟွန်း...မာမီသာမြင်ရင် မျက်ရည်လည်ပွဲဖြစ်တော့

မယ်၊ ခြံရံအိမ်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်က ဒီလို ခပ်စုတ်စုတ်တိုက်ခန်းထဲ...”

“အေ”

လူးလဲထပြီး ခြံရံက အလွန်တကြား ထခေါ်သည်။ နေက သူတစ်ပါးလန့်တိုင်း သဘောကျတတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပခုံးတွန့်ရယ်ကာ

“မှတ်ဒီသားပဲ”

“နင် ငါ့အခန်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“ရော်...နင်တော့ နေထိုင်မှုပုံစံ ပြောင်းလိုက်တာနဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေပါ ပျောက်ကုန်တာလား ခြံရံ၊ ဒီတိုက်ခန်းကို ကန်ထရိုက်ယူပြီး ဆောက်ခဲ့တဲ့အထဲမှာ ငါက အဓိကစီစဉ် ကြီးကြပ်သူလေ”

မပြောင်းလဲခြင်းများစွာတို့ထဲမှာ နေက အရင်အတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုလွန်ကဲခဲ့။

“လွန်ကဲတာတွေ ဘဝင်မြင့်တာတွေလို့ မင်း ခေါင်းစဉ် တပ်စရာမလိုဘူး ခြံရံ၊ ဒါတွေက ရှိသင့်တာထက်ပိုတဲ့ နေအရည်

အချင်း၊ တကယ်ဆို ဒက်ဒီ မျှော်လင့်ခဲ့တာက မင်းနဲ့လရိပ်ကို ခိုပေမယ့်”

“လိုတာထက် ပိုသွားတဲ့အရာတိုင်းမှာ ဆိုက်ဒ်အဖက်ထဲ ဆိုတာ ရှိတာပဲ ဒက်ဒီ”

နေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားအဖတွေ ဆွေးနွေးပွဲထိုင်တိုင်း အမြင်ချင်း ဘယ်တော့မှ တစ်ထပ်တည်းမကျခဲ့။

“မင်းပြောတာ ဒက်ဒီ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လိုတာထက် ပိုတော်နေတဲ့ သမီးနဲ့ လိုတာထက် ပိုလျော့နေတဲ့ မင်းကို ဒက်ဒီတို့ လက်ထပ်စေချင်တာပေါ့”

ဒက်ဒီစကားတွေက သူ့ဒေါသမာနကို နှိုးဆွခဲ့သလို နို့ပေမယ့် ခြံရံက ထိုအရာတွေထက် ပိုအရေးကြီးတာက မလိုချင်တာကို ငြင်းဆန်ခွင့်ဆိုလျှင်...

“ထတော့၊ အပျင်းထူမနေနဲ့ ခြံရံ၊ ဒီတိုက်ခန်းတွေထဲက ရောင်းမထွက်တဲ့ အခန်းတိုင်းရဲ့သော့ ငါ့လက်ထဲမှာရှိတယ်”

“အဲဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတာတွေကြောင့် ငါ နင့်ကို မကြိုက်တာ နေ”

ညဝတ်အိပ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်ကို ခါးစပ်ဆီမှ လှန်ချွတ်သည်။ နေက ဖြူဝင်းစိုနေသော ခြံရံ ရင်ဘတ်တွေဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်ပြီးမှ နံရံကို ပန်းစွန်းနှင့် အကူအနိကာ လက်ငိုက်ပြီး ကြည့်နေတာ စိမ်ပြေနေပြေ။ ခြံရံက ထိုအကြည့်စူးတွေကို မကြိုက်သလို မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးကာ မျက်နှာလှုပ်ပစ်ရင်း

“အဲဒါမျိုးကြည့်တာလည်း...”

“မကြိုက်လည်း ကြည့်မှာပဲ၊ ငါလုပ်သမျှ ငါကြိုက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“လောကကြီးနဲ့ သဟဇာတဖြစ်ဦးမယ့် ဒဿနပဲ”

မဲ့ပြီးနှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောပြီး ခြံရံက ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။ နေက ခုတင်မရှိဘဲ ပါကေးပေါ် ဒီအတိုင်း အတုံးလိုက်ချထားတဲ့ ရေမြှုပ်မွေ့ရာကြီးပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း ကျန်ရစ်သူ အပြုံးများနဲ့ သူမနဲ့ခြံရံက ငယ်ရာစဝင်ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း မသင့်မြတ်ခြင်းတွေက အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မပြောင်းလဲခဲ့။

“နင်တို့နှစ်ယောက်က နှစ်နိုင်ငံ စစ်မျက်နှာဖွင့်ထားတာကျနေတာပဲ၊ မောင်နှမတွေကို၊ သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ”

“မောင်နှမ မတော်ပါဘူး”

“သူနဲ့ညီက သူစိမ်း”

သုံးယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံး လရိပ်စကားကို ဖယ်ရှားရင်း အဲဒီလို ပြိုင်တူငြင်းရင်း အပြီးကြီးမျက်လုံးကိုယ်စီနှင့် အသံတိတ် စစ်ခင်းပြီးမှ ခြံရံက

“ကိုကိုနဲ့ ညီနဲ့ကမှ တကယ့်ညီအစ်ကို”

ပြောတိုင်း နေ့ရင်ထဲမှာ ထူးခြားပြီး နာကျင်ခြင်းဆိုတာ ချိန်နဲ့ ထိုစဉ်ကတည်းက နေဟာ ခြံရံနှင့်သွေးသားမတော်စပ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ တစ်ကိုယ်တည်း မေးမိတိုင်း အဖြေခရှိဘဲ ပြုံးမိတာအခါခါ။

“နင်က နည်းနည်းတော့ သည်းခံမှပေါ့ နေရာ၊ ခြံရံဆိုတာက ဒက်ဒီ၊ မာမီတို့ရဲ့ တကယ့်သွေးအစစ်၊ ငါတို့က...”

“စစ်တိုင်း အချစ်ပိုရမယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲတို့ကို”

အကြားတင့်တယ်အောင် ကိုကိုလို့ ခေါ်တတ်ပေမယ့် နင်နဲ့ ငါကတော့ နှုတ်ကျိုးအောင် သုံးနှုန်းတတ်စမြဲ။

“ပိုချစ်လည်း နေက ဝမ်းနည်းတာမျိုး မဖြစ်တာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သားအရင်းမို့ ဦးစားပေးရမယ့် စိတ်မျိုးပါ။ ဒီနေ့အထိ မွေးမရသေးဘူး။ ငါ့ဆက်ဆံရေးမှာ လိုတိုးပိုလျှော့တွေ မရှိဘူး ကိုကို”

အားလုံးနဲ့ ခေါင်းငုံ့နှာခံတတ်သော ကိုကိုက ကျစ်ဆံ့စုတ်သတ်ကာ

“နင်နဲ့တော့ ခက်တာပဲ နေ”

ညည်းတွားရုံမှတစ်ပါး ကိုကိုလည်း နေ့ကိုမနိုင်ခဲ့။ လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်တုန်းကလည်း ပျောည့်သော ကိုကိုက အင်းမလှုပ် အံ့မလှုပ်။ နေကသာ ဦးဆောင်ပြီး

“ဒက်ဒီသားကို မေးကြည့်ဦး၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီလားဆိုတာ။ နေ့လက်ထပ်ရမှာကို ကြက်ကြီးလည်လဲထားသလိုပဲ”

စကားလမ်းကြောင်း ဖွင့်ပေးတော့ တစ်စခန်းထတာ

ခြံရံ။

“လည်လိမ်တာထက် ဆိုးမှာ ဒက်ဒီ၊ ချီးထုပ်ကောင်

တာပဲ။ ဘယ်သူက ပျော်မှာလဲ၊ ပိုဆိုးတာက ချီးထုပ်မှန်းသိသိလို့ လွင့်ပစ်လို့မှမရတာ”

“ခြံရံ...နင်ပါးစပ်ဝိတ်ထားနော်”

လက်ထဲ အသင့်ရှိသော ဖုန်းနှင့် ဝိတ်ပေါက်မယ်ရွယ်

သော မာမိကပင် ကြားဝင်ကာ

“ကလေး ကလေးလိုနေစမ်း ခြံရံ”

ကဲ...အခုတော့ ဒီကလေးက သိပ်မကြာခင် ကိုယ့်ခင်ပွန်း

ဆောင်းဖြစ်လာမယ့်သူတဲ့။ သူကတော့ လက်မထပ်ချင်၍ အိမ်ကနေ ဘာလွှည်းမှမယူဘဲ တစ်ကိုယ်တော် ရွက်လွင့်သွားတဲ့အပြင်

“ငါက မိန်းမပဲယူချင်တာ၊ ကိုယ့်ကို ဆရာလုပ်ပြီး

ဆက်ဦးထိုးခိုင်းနေမယ့်သူဆို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပိုဆိုးတာက ခင်ဘတ်ထဲ ထည့်လို့မှမရတာဘဲ၊ ရင်ခုန်သံမပါမယ့် အတူတူ

နေပါစေတော့၊ ငှက်ပျောတုံးဖက်ရတာမှ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိဦးမယ်”

နေ့ကို ခိုင်းနှိုင်းသွားတာ ငှက်ပျောတုံးလောက် မနွေး

သွေးဘူးဆိုတဲ့သဘော။ မာမိကတော့ ဒီစကားကြားတဲ့အခါ

“သမီး စိတ်ထဲထားမနေနဲ့၊ ခြံရံက အဲဒီလိုပြောလို့ရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိတာလေ၊ သူက သမီးကို သံယောဇဉ်ရှိသားပါ”

နေကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ်ပင်။ သူ မချစ်တာ သံယောဇဉ်မရှိတာတွေကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာနေဖို့မလိုလှဆိုတာ ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့်ကိုယ် ရပ်တည်တာ အကောင်းဆုံးမို့ သံယောဇဉ်ရှိနေရင် ဒီလက်ထပ်ပွဲကို ဆင်နွှဲလို့ရပါသည်။

“ဟား...နင် မပြန်သေးဘူးလား၊ ဘာလာလုပ်မသိဘူး၊ ကျစ်”

ဆံပင်ရှည်တွေကို ခေါင်းလျှော်လာဟန်တူသည့် တဘက်နှင့် ခြောက်အောင်သုတ်၊ ဒရိုင်ယာကို ပလပ်ထိုး၍ အခြောက်ခံနေတာကို နေက ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်သည်။ ခြံရံက ဆက်ပြောလည်း ထူးလာမှာမဟုတ်တာ သိသေးသား။ ထို့ကြောင့် ဥပေက္ခာပြုကာ ဝီရိယနှင့်ပြီး တီရှပ်အနက်က ကာကီရောင်ဘောင်းဘီရှည်ကို ထုတ်ပြီးမှ

“ဟွန်း...မှားမှာပေါ့၊ ဘာ့စံက သူဌေးနဲ့မှ မတူတာ

မှတ်ချက်ပေးသော နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးနှင့် ဆံပင်နှစ်ဖက် နှုတ်လည်းထားသော ဟိုတစ်ယောက်ကို သတိရတော့ လူက အလိုမရှိပြီးချင်သွား၏။ ကျော်စွာကတော့ အားပေးသား။

“ပြောတဲ့သူ အပြစ်မဟုတ်ဘူး ခြံရံ၊ မင်းဟာက ဆုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဝတ်တော့ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်း၊ လက်ဆွဲအိတ် ဆင်လုံးနဲ့၊ ဒီကြားထဲ ဆံပင်ကရှည်တော့ ဘော့စံနဲ့မတူဘဲ အလစ်သုတ်သမားနဲ့ တူတယ်လို့ ဆက်မပြောသွားတာ သိကောင်း”

အတော်အားတက်ဖွယ်ကောင်းသော ချီးမွမ်းချက်ပင်။

“အဟွန်း”

ခြံရံက ပခုံးတွန့်ကာ အသံထွက်အောင် ရယ်ပြီးမှ သူထားသော တီရှပ်ကို ပြန်ထည့်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီအထပ်ထဲမှ အောက်ရောင် ဆော်တာရှပ်တစ်ထည်ထုတ်ပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့် တော့ သူ့အား မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသော နေ့မျက်ဝန်း တွေနှင့် တွေ့တည့်တည်းသည်။ အမြဲခေတ်လွန်နေတဲ့ နေဟာ မရမ်းစေ့ရောင် ချိတ်တိုက ခူးအထက်ထိရောက်ပြီး ဂါဝန်ပေါ်မှ ချိုင်းအောက်ထိသာ

အရှည်ရှိသော ဂျာကင်က အဖြူဆွတ်ဆွတ်။ ခူးနားအထိရှည်တဲ့ လည်ရှည်ခေါက်မြင့်ဖိနပ်က အညိုရင့်ကို နားခွဲတို့လို့တွဲလောင်းခါးကျော်တဲ့ ဆံပင်အလိပ်အကောက်တွေက နီညိုရင့်ရင့်နီရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကမ္ဘာမှားလာသလို။

“နင် ဘာကိစ္စမှမရှိရင် ပြန်တော့ နေ၊ ငါ အပြင်ထွက်တော့မှာ”

ခြံရံက အားသွင်းထားတဲ့ ဖုန်းကိုဖြုတ်။ လက်(ပ်)တွေ နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်ဆွဲအိတ်အသေးထဲ ထည့်ကာ လျှော်ပြီး သား ဆံပင်ရှည်တွေက လက်ငါးချောင်းနှင့် ထိုးဖွရံဖြင့် ခေါင်းမြီးခြင်းအဆင့်က ပြီးစီးလေသည်။ သူမရှေ့တင် အင်္ကျီ ဘောင်းဘီလဲခြင်းက ပြီးသွားတာမို့ ခြံရံက အိတ်ဆွဲပြီး အပြင်ထွက်တာ ပြင်တော့မှ

“ပြောစရာရှိလို့လာတာ ခြံရံ၊ အောက်က ကားပေါ်မှာ မာမီ ပါလာတယ်”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခွန်းသာ ပြောနိုင်ပြီး ခြံရံက အိမ်သော့ကို အလှူ

စလိုခတ်ကာ အောက်ထပ်ဆီ အလျှင်စလို ပြေးဆင်းနေတော့ နေက သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစကို လှမ်းဆွဲထားရင်း

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ နင် မတွေ့ချင်လို့ အိမ်က ခွဲဆင်းတာပြီးမှ”

“ငါ မတွေ့ချင်တဲ့သူက မာမီ မဟုတ်ဘူး နေ”

အဲကြိတ်ကာ လှည့်ပြောပစ်သည်။ အချေအတင်တွေ ပြောချင်ပေမယ့် ပြောဖြစ်အောင် ဖန်တီးသူကရှိတာမို့။ နေက တော့ နားဆွဲတွေ ခါယမ်းသွားအောင် ခေါင်းမောကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း

“နင် မတွေ့ချင်တဲ့သူကို တစ်သက်လုံး ရှောင်နေလို့မရဘူးဆိုတာ နင် သဘောမပေါက်သေးပဲကိုး ခြံရံရဲ့၊ နေပါ နင်စိတ်ကြိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီက လက်ထပ်ဖို့ရက် သတ်မှတ်ပေးတော့မှာတဲ့”

“ငါက ဆောရီးပါဆို”

“နင် ငြင်းခွင့်မရှိအောင် စီစဉ်မှာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နင် ကြိုးစား

ပါ။ ငါက လူတစ်ယောက်ကို ကြိုးနဲ့တပ်ပြီးမှ အပိုင်မသိမ်းချင်လို့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတာ”

ဪ...သူ လွတ်လပ်နေတဲ့အဖြစ်က သူတော်လို့ မဟုတ်ဘဲ သူမ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးထားလို့သာ။ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်တော့ သူမက မျက်ခုံး ဆတ်ခနဲပင့်ပြကာ အပြီး နှင့် လှေကားမှ ဦးအောင်ဆင်းသည်။ သူမနှင့်အတူ ပြေးဆင်းရင်း ဆွဲဆောင်ဖို့လည်း မသင့်တော်။ နောက်ပါးမှ ပြေးကန်ပစ်ဖို့လည်း မလျော်ကန်တာမို့ ခြံရံမှာ မဆိုင်တာတွေ နားထောင်ပြီး အကြိတ် နေရတဲ့ဘဝ။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၇)

“ကဲ...ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား၊ နင် အဲဒါ မဆိုင်တာကို အနံ့ရှူချင်တဲ့အကျိုး”

“ဟယ်...မဆိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ကြိုက် တဲ့ရေမွှေးဆို အနံ့ခံကြည့်တာပဲကိုး”

“ဆိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်လည်း လျော်တော့ မမ၊ ဟိုမှာ မန်နေဂျာက ငါ့ကို အနီရောင်မျက်မှန်ကြီးတပ်ပြီး ရှိနေပြီ”

ရေမွှေးအရောင်းဝန်ထမ်း အေးချစ်က တိုးတိုးကပ်ဖြော သည်။ မမက အေးချစ်ပခုံးကျော်ကြည့်ရင်း မန်နေဂျာ ဒေါ်သီသီ

ရဲ့ ဝင်းဝင်းတောက် အကြည့်တွေကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ဖက်သွေးပူကာ

“အခုချက်ချင်းကြီး လျော်ဖို့ကျတော့ ခြောက်သောင်း ခွဲကြီးတောင်၊ ငါ့မှာ ဘယ်ရှိမလဲ အေးချစ်ရဲ့”

“မရှိရင် မကြည့်နဲ့လေ”

အေးချစ်နောက် ရုတ်တရက် ရောက်လာတဲ့ ဒေါ်သီသီ ကြောင့် မမက မျက်နှာချိုသွေးရင်း

“မမသီ”

“ကဲ... အချိန်မရှိဘူးအေး၊ လျော်စရာရှိတာလျော်၊ အေးချစ်... ပြီးရင် အဲဒီနားက ဖန်ပုလင်းအကွဲတွေ တစ်ခါတည်း ရှင်း၊ ရေမွှေးဆိုတာ တစ်တို့နှစ်တို့မှ မွှေးတာ၊ အခု တစ်ပုလင်း လုံး မှောက်ကျသွားတော့ အမွှေးလွန်ပြီး ခေါင်းတွေတောင်ကိုက် တယ်၊ အေးချစ်... ညည်းလည်း ဒီအဖြစ်ကို သင်ခန်းစာယူ၊ မှောက် တစ်ခါ မဝယ်နိုင်တဲ့သူဆို ထုတ်မပြန်နဲ့”

“မဝယ်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မမသီ၊ ဒီတစ်ခါ လခထုတ် ရင် ဝယ်ဖို့စိတ်ကူးနဲ့ အနံ့အရင်ခံကြည့်တာပါ”

“ဟဲ့... မမ”

လက်ကုတ်ပြီး သတိပေးချိန်ကောင် မရ။ မမတင့်တယ် တို့ လုပ်ချတာ အဲဒီလို။

“အမလေး... မကြားဖူးပါဘူးအေး၊ လကုန်ဝယ်ဖို့ အနံ့ အရင်ရှာကြည့်တာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ရေမွှေးပုလင်းကျကွဲတာ မမကြောင့်မှ မဟုတ်တာ”

“အလိုတော်၊ ညည်းလက်ထဲကိုင်ပြီး ညည်းကြောင့် ကျကွဲတာ၊ ဒါ ညည်း တရားခံမဟုတ်ဘူးလား”

ဒေါ်သီသီက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကောက်ကွေးထား တဲ့ ဆံပင်တခါခါ၊ အနီရဲရဲ နှုတ်ခမ်းနီတို့နှင့် ဟန်မူပိုကာ ရင်ဘတ် တွေ ဘာတွေ တီးကုန်၏။ မမက အဲဒီလို ရန်တွေခံရမယ်မှန်း သိသိကြီးနှင့်ပင်

“မမလက်ထဲ ကိုင်ထားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမသီရဲ့ရှာက ဝင်တိုက်သွားတာ၊ စုတွေးရော အေးချစ်ရော ပြီးတော့ မမသီပါ မြင်ရက်သားနဲ့”

ခြံရံလည်း မြင်ပါသည်။ နေ့လယ်စာစားရန် စက်လှေ

ကားက ဆင်းလာတုန်းမို့ ဒီရေမွှေးဆိုင်ကို ရှင်းလင်းစွာမြင်ရတာက လှေကားခြေရင်းတည့်တည့်မှာ ဖွင့်ထား၍ပါ။ ကောင်တာမှာ စစ်စိမ်းရောင် ရှပ်အင်္ကျီဖွဲ့၊ ဂွင်း(နီ)ဘောင်းဘီနှင့်။ သူမကို နောက်ကျောက ကြည့်တာနှင့် သိသာစေတာ နားယန်းဆံ ဆံပင်နှစ်ဖက်ကြောင့်။ ရေမွှေးပုလင်း၏ ဖန်အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး အားပါးတရ အနံ့ကြည့်နေတုန်း ဆိုင်ထဲမှ ကောင်လေးက သူမပခုံးကို ဖြတ်တိုက် ပြေးထွက်သွားခြင်းပါ။

“အေး...မြင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မောင်က ညည်းထက် အပြစ်လျော့တယ်၊ ပုလင်းက ညည်းလက်ထဲမှာ၊ လျော်... အခု ချက်ချင်း၊ မလျော်ရင် ငါ လုံခြုံရေးခေါ်မှာနော်”

“ရှေ့ပင်း(နီ)မောလ်တစ်ခုတည်းမှာ အလုပ်လုပ်ကြတာပဲ မမသိရယ်၊ အခုတော့ အဆင်မပြေဘူး၊ ဟို...စုထွေးတို့ မနက်ကျမှပဲ”

“အို...မရဘူး၊ အခုပဲ”

“ကဲ...မရရင်လည်း နေပါတော့ စုထွေးရယ်၊ ငါ့ဆွဲကြီး ဖြုတ်ထားပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒီလိုဆို အဆင်ပြေမလား မမသိ”

မမက ပြောလည်းပြော ဆွဲကြီးကို ကော်လံအပြင်ဘက် ဆွဲထုတ်ကာ ဖြုတ်ရင်း

“အလုပ်က စောစောမဆင်းရရင် ကောင်းမှာ၊ အခုတော့ စောစောဆင်းမိပြီး...ဟွန်း...ကြည့်ချင်ဦးဟဲ့ ဒီမျက်လုံး၊ ရှည်ချင်ဦးဟဲ့ ဒီခြေထောက်”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်ကာ ခြေထောက်ချင်း ပျတ်ခနဲ ပူးရိုက်လိုက်တာမို့ ဘေးက ကြည့်နေရတဲ့ စုထွေးမှာ စိတ်မချမ်းသာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှလည်းမတတ်နိုင်ဘဲ မမ ဆွဲကြီးဖြုတ်ပေးတာကိုပဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေရတဲ့ဘဝ။ ဒေါ်သီသီက လက်ခုပ်ထဲရောက်လာသော ဆွဲကြီးကို ဆကြည့်ရင်း

“ညည်းဆွဲကြီးက အစစ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် မမ တင့်တယ်”

“ဟုတ်”

မမက ခေါင်းညိတ်ဖြေပေမယ့် စုထွေးက ဒီအထိတော့ အစော်ကားမခံနိုင်တော့။

“မသီသီက ရွှေအတုအစစ်တောင် မခွဲတတ်ဘူးလို့

တယ်။ အလွယ်ကူဆုံးနည်းက...ပါးစေထိုင်ကြည့်။ ဘာမှမရရင်
ရွှေပဲ၊ ဩ...ပြီးတော့ မမဆွဲကြီးက ငါးမူးသားရှိတာ။ အလေး
ချိန်မမှန်းတတ်ရင် ဒီမောလဲထဲက ရွှေဆိုင်မှာ သွားချိန်ကြည့်ဦး။
စုထွေးတို့ပြန်ယူလို့ တစ်မူးတစ်ပဲလျှော့ရင် မသိသိ လျှော့ပြင်ထား။”

“အမလေး...ဒေါ်စုထွေး၊ ညည်းက လူကို ခြိမ်းလား
ခြောက်လာနဲ့၊ ဟွန်း...ဒီဆွဲကြီးတစ်ကုံး ငါ့ဆီထားပြီး ရေမွှေး
ပုလင်းဖိုး ဘယ်တော့ချေမှာလဲ၊ အဲဒါပါ ပြောနဲ့”

လို့ဆိုတော့ စုထွေးမှာ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နဲ့ အသံ
တိတ်ကျကာ မမကို တိုင်ပင်သလို လှည့်ကြည့်သည်။ မမက
ရင်ဘတ်လေး မောက်တက်အောင် ပင့်သက်မှိုက်ရင်း

“နေက်ဖြန် လာလျှော်ပေးပါမယ် မမသိ”

“ဟဲ့...နင်”

“ငါ့လက်စွပ် ရောင်းမှာပေါ့”

“လာပါ စုထွေးရာ၊ ဩ...နေဦး”

လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မမက ပုလင်းကွဲတွေ ကြည့်
နေသည့်နေရာမှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချရင်း

“အေးချစ်...ရေမွှေးဘူးခွဲပေး၊ ငါ ဒီပုလင်းကွဲလေးတွေ
ကောက်ထည့်သွားမလို့”

“နင်ကတော့ မမရယ်၊ တကယ်စပ်”

စုထွေးက ညည်းညူရင်း ကူကောက်ပေးရှာသည်။ မမက
တစ်စစဖြစ်သွားတဲ့ ဖန်ကွဲတွေကို တယုတယ စက္ကူဘူးခွဲထဲ
ကောက်ထည့်ရင်း

“ခြောက်သောင်းခွဲတန် ပုလင်းကွဲတွေ”

ရေရွတ်နေပုံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မေ့လျော့နေသည့်
ဟန်။ သူမတို့အနားက ခြံရံတို့ ဖြတ်လျှောက်လာတော့ ကျော်စွာက
မောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း...

“အဲဒါပဲကွ၊ စားစရာမရှိ ‘လျော်စရာရှိဆိုတာ၊ မင်းရဲ့
ဖရိုဖရဲလေးလေ၊ သူ့အနေနဲ့ဆို နှမြောစရာကြီးကွ၊ သူ့လာစာက
ရုတ်သောင်းထဲရတာကို၊ အေးလေ...ရုတ်သောင်းရတဲ့သူက
ခြောက်သောင်းခွဲတန်မှ ကြိုက်တာကိုး”

“မသိသိရဲ့မောင်ဆိုတာ ဟိုထောင့်စားပွဲမှာ အင်တာနက်
သုံးနေတဲ့ ကောင်လေးမဟုတ်လား”

ကျော်စွာ ပြောနေတာက တခြား။ ခြံရံမေးတာသပ်သပ်
မို့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်အောင် လှည့်ရှာပြီးမှ

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲ...မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ခြံရံ”

“ငါ့အတွက် ထုံးစံအတိုင်း ကြေးအိုးမှာပြီး စားပွဲနဲ့ပါတ်
ရှစ်မှာ သွားစောင့်”

ပခုံးပုတ်တိုက်သလိုနှင့် လူကိုဆောင့်တွန်းပစ်တာ
ကောင်တာနား ရောက်သွားတဲ့အထိ။ ကျော်စွာ လှည့်ကြည့်တော့
ခြံရံက ကောင်လေးဘေးနားရှိ နံလွတ်မှာဝင်ထိုင်ရင်း ဘာတွေ
မေးမြန်းပြောဆိုလဲ မကြားရ။

“ကိုကျော်စွာကြီး”

ဒီဘက်က ခေါ်သံကြားမှ လှည့်ကြည့်ရင်း ကမ်းကတန်း
ပြီးပြကာ

“ထုံးစံအတိုင်း ကြေးအိုး၊ ကြက်ကြော်တစ်ခြမ်းနဲ့
ကျွန်တော့်အတွက် မလေးရှားထမင်းကြော်”

မှာစရာရှိတာမှာ၊ ငွေရှင်းပြီး ဒီဘက်လှည့်ကြည့်တော့
ခြံရံက စားပွဲနဲ့ပါတ်ရှစ်မှာ အရင်ရောက်နှင့်ပြီးသား။ ကြံပူသေ့

ဟောဠိများစွာထဲ ဒီတစ်ခါ သူ အသိချင်ဆုံးက

“ဒီကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

♦ ♦ ♦

အခန်း (၈)

“ဟား...မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“တိုက်မိသွားရင် ဆေးရိုး၊ ဒီမှာ ခါးပိုက်နှိုက်သွားမှာစိုး
လို့ပါ”

တောင်းဝန်ရင်း နောက်လှည့်ဖြေရှင်းတော့မှ မမမျက်လုံး
တွေ ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားကာ...

“အယ်...ရှင်”

“ကျွီ”

ဝမ်းသာအားရ လက်ညှိုးထိုးပြီး လှည့်အခေါ် လက်
တစ်ဖက်က ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ နှိုက်ထားဆဲနို့ အကိုင်အတွယ်

မရှိသော သူမက ကားဘရိတ်အုပ်ခြင်းနှင့်အတူ ရှေ့သို့ ငိုက်ဆူဆူ ဆက်အထုတ်အသိမ်းလုပ်တိုင်း သူ့မိတ်တွေ သူ့ရင်ဘတ်တွေကို သွား၏။

“ကျစ်...ဟာ...ဟိတ်”

မျက်စိရှေ့တွင် တခြားတစ်ယောက်ပန်းပေါ် မျက်နှာအတိုင်း တော့မတတ် ဖြစ်သွားတာမို့ ခြံရံက သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်က လှမ်းဆွဲမှ

“အဲဒီကားက ဘယ်လိုမောင်းနေမှန်း မသိဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်ထိန်းထားပေးလို့”

“ရတယ်၊ မင်းသာ ရှေ့မှာရပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေ”

သူက မျက်လုံးကြီးစွေကြည့်ပြီးပြောကာ မျက်တောင်တွေ ဖိကပ်အောင်မှိတ်ချပြီး အကြည့်လွှဲတော့ ယောက်ျားတန်းမျက်စောင်းထိုးတတ်ပါလားလို့ ထင်သွားရတဲ့အထိ။ အစောပိုင်းက သူ ကိုယ့်နောက်ပါလာမှန်းမသိဘဲ မမက အိတ်ထဲပြန်ရလာတဲ့ ဆွဲကြိုးကို သေချာထည့်နေတာကိုး။

ရုံးဆင်း ရုံး တက်ချိန်ဆို လူတွေ ထပ်စီထားသည်ဟု ထင်ရအောင် ညပ်သိပ်နေသည့် ကားထဲမှာမို့ မမက ရှေ့

ဆက်အထုတ်အသိမ်းလုပ်တိုင်း သူ့မိတ်တွေ သူ့ရင်ဘတ်တွေကို ဆက်ဆောင်နှင့် တွန်းမိတိုက်မိနေမှာ အမှန်။ အခုတော့ မတ်တတ် ရပ်နေရာနေရာ အတည်တကျရပြီမို့

“ဒီမှာ”

မမက ပန်းချင်းတိုက်ခေါ်သည်။ သူက ငဲ့ကြည့်တော့

“ဘာလဲ”

“ရှင် တက္ကစီငှားနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ့မျက်နှာပေါ် အရိပ်တချို့ ဖြတ်သွားတာမြင်မှ မမ နာဌာသလဲ ဖြစ်သွားတာ သူ စိတ်ဆိုးသွားမှာမို့၍ပါ။

“မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ရှင်ကို တက္ကစီကိတ် အမှောတွေတာနဲ့၊ ကိတ်ဆုံးအထိ စီးမှာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါဆို ဝမ်းသာစရာ ပြောပြမယ်”

“ငါ ထိပေါက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ငါ ကားတစ်စီး ကံစမ်းမဲပေါက်လို့လား”

“အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟို...ဝမ်းသာစရာက မမ အကြောင်း”

“မင်းအကြောင်း”

သူက နားမလည်သလို ခေါင်းငုံ့မေးတော့ သူ့မျက်နှာကို နီးနီးလေး မြင်ရသည်။ ကုပ်ထောက်ဆံပင်ပျော့တွေကို နဖူးစပ်ဆီမှ အားလုံးလှန်ပြီးကာ သားရေကွင်းနှင့် စုစည်းထားသည်။ ထူသော မျက်ခုံးအောက်က စူးသောမျက်ဝန်းတွေ၊ နှာတံရိုးမြင့်မြင့်နှင့် နားထင်စပ်တစ်လျှောက် တရိပ်ရိပ်ကျဆင်းနေသော ပါးသိုင်းမွေးစိမ်းစိမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး မမ စကားဆက်ရန်မေ့သွား၏။

သူကတော့ မမ တစ်ကိုယ်လုံးခြုံကြည့်တာ ကဲ့ရဲ့လိုဟန် အပြည့်နှင့်ဖြစ်ပြီး ဟွန့်ခနဲ အသံပေး၍ မဲ့ပြုံးတော့လည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် မမက ငေးနေတာပါပဲ။

“ဒီမှာ...သူများအကြောင်းတွေ ထိုင်နားထောင်၊ ဝမ်းသာစရာရှိ ဟေးဟားနဲ့အော်၊ ဝမ်းနည်းစရာရှိ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းနဲ့ ဖြစ်ရအောင် ငါမပေါ့ဘူး”

“ရှင်ကိုလည်း လူပေါကြီးလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး”

“မင်း”

‘ပြောပြန်ပြီလား’ ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ သူက အံ့ကြိတ်အံ့ကြိတ်လုံးပြုံးကြည့်ပြမှ မမက ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဘာသည်။ ခြံရံက မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းချရင်း ကားပြတင်းခေါက်ဆီ မျက်နှာပြန်မူ၏။ ဒီတော့မှ မမက ဘေးတစောင်းမြင်နေရသည့် သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်ရင်း

“မမ တောင်းဖန်ပါတယ်”

“တော်ပါပြီ၊ ထပ်ပြောရင် ထပ်ဆိုးမယ်”

“မမ အပျော်လွန်သွားလို့”

ခေါင်းငုံ့ပြီး တိုးသဲ့သဲ့ပြောသံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားသည်။ နားက အကျင့်ပါသွားသလား။ သူမရဲ့ ပွစိစိရေရွတ်သံက ကျယ်သလား။ သူ မခွဲခြားတတ်ပါ။ သို့ပေမယ့်

“ရေမွှေးပုလင်းအတွက် အလျော်မပေးရတဲ့အပြင် မမ အရမ်းလိုချင်တဲ့ ရေမွှေးပါ ရလာလို့ပါ”

ဒါတွေအားလုံး ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်လာမှန်းမသိပေ

မယ့် ဒီနေ့ မမ ကံကောင်းနေတာတော့ မနက်ကမှသိသည်။

“မမတင့်တယ်...ဒီ...ဒီမှာဗျ”

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်တာတော့သိသည်။ အသံကိုမသိ။

သို့ပေမယ့် လှည့်ကြည့်တော့

“ဟင်...နင်...နင်၊ မနေ့က ငါ့ကိုဝင်တိုက်သွားတာ၊ ဒေါ်သီသီရဲ့မောင်လေး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခေါ်လိုက်ရတာ”

“အောင်မာ...နင့်ကို ဘယ်သူခေါ်ခိုင်းလို့လဲ၊ ဟွန်း... အားအားယားယား၊ နင်နဲ့ ဆယ်ပေအကွာတောင် မနေချင်ဘူး၊ ကံဆိုးလွန်းလို့”

နောက်ဆက်တွဲစကားအား မမက မျက်နှာလွှဲကာ တိုးတိုး ဆိုပေမယ့်

“အခု ကံမဆိုးတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘာ”

နားယိုဆဲနှစ်ဖက် ယမ်းခဲခါအောင် မျက်နှာလှည့်အော် တာကြောင့် ကောင်လေးက လန့်သွားပုံရကာ နောက်သို့ ခြေနှစ်

ဆမ်းလောက် ဆုတ်သွား၏။ မမက မနေ့ကတည်းက တေးထား သော မကျေနပ်ခြင်းတွေ စုထည့်ကာ အားပါးတရ မျက်စောင်း ညှိုးရင်း

“နင်မို့ပြောရက်တယ်၊ မနေ့က နင် လုပ်လိုက်လို့ ငါ့ ဆက်စွပ် ရောင်းရတော့မယ် သိလား၊ အဲဒါ ကံမဆိုးလို့ ငါ ထင်ကောင်းတာလား”

ဒေါ်နဲ့မောနဲ့ လက်စွပ်မောင်းကွင်းလေး စွပ်ထားသော ဆက်ငါးချောင်းကို မြင်သာအောင် ကားပြရင်း မမက ပြောသည်။ ထားမှတ်တိုင်မှာ လူတွေက တစုတစောင်း အကဲခတ်နေတာမို့ တောင်လေးမှ ရှက်ရယ် ရယ်ပြရင်း

“အစ်မလက်စွပ် ရောင်းစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“ဘာ”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဗျာ”

“မအော်နိုင်ပါဘူး၊ ရေမွှေးပုလင်း ခြောက်သောင်းခွဲ အကြောင်းပြပြီး နင်တို့က ငါးမူးသား ငါ့ဆွဲကြိုးကို ဘတ်မလို့ ခေါင်းကြိတ်ပေါ့လေ”

“ဟာဗျာ...ပြောရင်း အမှုက ပိုကြီးလာပြန်ပြီ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမတင့်တယ်ရာ၊ ဒီမှာ အစ်မဆွဲကြိုး”

ဗျက်စိရှေ့ ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဆွဲကြိုးကို မမက ဝမ်းသာအားရငေးရင်း ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။

“ဒါက အစ်မကြိုက်တဲ့ ရေမွှေး”

“အယ်...အသစ်ကြီး”

တအံ့တဩတွေ ဖြစ်နေသော မမကို ကောင်လေးက ဘုရိုးရှိုးကာ

“ဟုတ်တယ်၊ ခြောက်သောင်းခွဲလည်း လျော်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဟယ်...တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဗျ၊ ဒါလေးပြောဖို့အရေး အစောကြီးက လာစောင့်နေရတာ၊ ဟွန်း...မက်လောက်စရာ ရထားလို့ပေါ့၊ ကဲ...ကျွန်တော်လစ်ပြီ”

“ဟဲ့...နေပါဦး”

မမက မှီရာလှမ်းဆွဲတော့ ကောင်လေး ကော်လံကို ဆွဲမိ

ထွက်သား။ ကောင်လေးက ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါလာကာ

“ဘာလဲဗျာ”

“ဟို...ဒါတွေက နင့်အစ်မ စိတ်ကောင်းဝင်သွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နင်က...”

“အစ်မတွေ့တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မကို ကူညီချင်နေတဲ့လူက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာတဲ့”

“ကူညီချင်တဲ့လူက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာ”

သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်ခြင်းနောက်မှာ အံ့ဩစိတ်က ထုတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားစေ၏။ ဆွဲထားသောလက် အားလျော့သွားတာနှင့် ကောင်လေးက

“လစ်ပြီဗျ”

အော်ကာ မမနဲ့ဝေးရာသို့။

“ကျွီ”

“အမေ”

ဆောင့်ခနဲ အုပ်သော ဘရိတ်ကြောင့် မမ ယိုင်ဖြိုသွားတာက ဘေးမှလူဆီ။

“ဟာ...မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဒေါသနှင့် ပိတ်ဆောက်တာ အမှုမထားဘဲ ကားမှန်တွေမှ
အပြင်ဘက်ဆီကြည့်ကာ

“အိမ်ရောက်တော့မှာပဲ”

“မတ်တတ်စီးရင်း အိပ်ငိုက်လာသလား မင်း”

“အယ်...မငိုက်ပါဘူး”

“ဟွန်း...မငိုက်ပေလို့ပဲ၊ ဟိုဘက်တိုးလိုက် ဒီဘက်တိုး
လိုက်နဲ့၊ သီချင်းထဲက အတိုင်းပဲ”

“လိုင်းကားစီးကြတဲ့သူချင်း ဒီလောက်တော့ သည်းခံ
မှပေါ့”

“မင်းက သည်းခံချင်စရာကို မကောင်းတာ”

“အဲဒါကြောင့် ရှင်ကလည်း သူ့ဌေးနဲ့ကို မတူတာ”

“ဘာ”

မမက မကြားတကြားပြောရင်း ကားထိုးရပ်သော
မှတ်တိုင်မှာ သူ့ရှေ့က တိုးဝှေ့ကာ အရင်ဆင်းသည်။ မြေပြင်ကို
ခြေချမိတာနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီအဖျားစကို ဆွဲဆန့်ရင်း

“ပြောတော့လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ရှော့ပင်း(နီ)မောလ်ရော
ကွန်ဒိုခန်းတွေ ပိုင်တယ်ပြောပြီး ကားလေးတောင် ငှားမစီးဘူး၊
ပြီးတော့ လူကို ဘာဘာညာညာက ဟောက်သေး”

“မမတင့်တယ်”

“ရှင်”

မမက နောက်ပါးမှ ခေါ်သောအသံကြောင့် စက်ပုကာ
ရှင်ခနဲ ထူးရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်တော့ သူ့ကို ဒေါသ
ထွက်နေဟန်နှင့် ခါးထောက်ကြည့်နေတာ လမ်းမီးတိုင်အောက်
မှာ ထင်ထင်ရှားရှား။

“ငါ သူ့ဌေးနဲ့တူအောင် မင်းကို သက်သေပြရမလား”

ခြံရံက ခရမ်းရင့်ရောင် ရှပ်အင်္ကျီကိုယ်ကျပ်ကို လက်
တွေခေါက်တင်ထားကာ ခရမ်းရင့်ပေါ် အဖြူရောင်လှိုင်းတွန့်
ဖော်ထားသည့် စကတ်ကားကားလေးနှင့် ခြေစုံရပ်နေသော သူမ
ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာနဲ့သက်သေပြမှာလဲဟင်”

“မင်းကို အလုပ်ကရပ်နားဖို့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ထုတ်ရ”

ပေါ့၊ မနက်ဖြန် မင်း စောင့်ကြည့်လိုက်”

“အို...အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့”

ချာမနဲ လှည့်ထွက်တဲ့ သူ့နောက်သို့ အူယားဖားယား ပြေးလိုက်ရင်း

“အမေ...အား...သေပါပြီ”

ဖြစ်ပြန်ပြီလို့ ခြံရံက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိပ်ရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ အတပ်သိသည်။ ညည်းတွားသံနောက်မှာ ထမင်း ချိုင့်ထည့်ထားသော အိတ်က ကတ္တရာလမ်းနှင့် ပြေးဆောင်သံ ကြားရတာကိုး။

“အား...လား...လား။ ဒီမှာ ခြေမကွဲသွားပြီလား မသားဘူး။ အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်”

လဲနေရင်းက စွပ်စွဲသည်။ ခြံရံက ရယ်ချင်သည့် အစအကုန်ကို သိမ်းရင်း ဒီဘက်လှည့်တော့ သူမက မြေကြီးပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထကာ

“ဒီလမ်းတွေက ဘယ်တော့မှ ညီညာတယ်မရှိဘူး။ အင်တမ်း ခလုတ်ကန်သင်းတွေနဲ့ တကယ်ပဲ”

ခြေတစ်ချက်ပစ်ဆောင့်ကာ မြေပြင်ကို ရန်တွေ့ပြီးမှ သူ့

အကြည့်ရောက်သော်လည်း ပြေလည်ခြင်းမရှိသော မျက်ဝန်းတွေက စူးရဲရွာ တောက်ပနေပြီးမှ

“ရှင် မမကို တကယ်ပဲ အလုပ်ထုတ်မှာလားဟင်”

“မင်း မယုံဘူးပေါ့”

ရှုပ်အင်္ကျီအနီနှင့် အညိုကွက်၊ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဘောင်းဘီပွပ္ဖထံ လက်ထည့်ပြီး မေးပုံက တကယ်လုပ်မည့်ရှုပ်ကြီးနှင့်။ မမက နာကျင်နေသော ခြေထောက်ကို ထောင့်ထောင့်ဖြင့် သူ့အနား လျှောက်သွားကာ

“မမ အလုပ်တစ်ခုမှ တစ်လပြည့်အောင် မလုပ်ဖူးဘူး”

“ဪ...မင်း အရမ်းတော်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မင်းအရည်အချင်းနဲ့ အဝင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမျိုး မရှိသေးလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ရှင် မရွံ့ပါနဲ့”

ပက်ခနဲ ရန်တွေ့ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲကာ

“ယောက်ျားကြီးတန်ဖိုး ရွံတတ်ချိတ်တတ်တာ လွန်ပါရော”

“မင်း အဲဒီလို မကြားတကြား ပြောတတ်တဲ့ အကူကြောင့် ဖြစ်မယ်ကွ”

“ရှင်...နော်”

ဆတ်ခနဲ မျက်လွှာတွေ ပင့်တက်လာပြီးမှ ဒေါသတွေ ချက်ချင်းမျိုသိပ်လိုက်ပုံနှင့်

“တကယ်ပြောတာပါ။ မမ ဒီအလုပ်မှာ ဖျော်နေပြီ အဆင်လည်းပြေနေပြီဆိုတော့ မမကို အလုပ်မထုတ်ပါနဲ့နော်။ ရှိနေသူဌေးဆိုတာလည်း ယုံပါတယ်။ ဘော့စ်လို့ ပြောင်းခေါ်ရမလားဟင်၊ ခေါ်ဆိုရင်လည်း မမ ခေါ်ပါ့မယ်”

“မင်းက ချက်ချင်းကြီးပါလား”

ပန်းပေါ်တင်ထားသည့် အိတ်ကြီးကို လက်မနှင့် ထောက်ရင်း လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြောပုံက ရယ်ချင်စရာ။

“အင်းလေ...ငါစဉ်းစားပါ့မယ်”

“စဉ်းစားမယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကတိပေးလိုက်ပါ ဘော့စ်၊ မမကို အလုပ်မထုတ်ပါဘူးလို့”

ချက်ချင်း အနားသို့ရောက်လာကာ သူ့အင်္ကျီစကိုဆွဲ

၍ တောင်းဆိုပုံက တလေးတနက်။ ခြံရံက ရယ်ချင်စိတ်အား အောက်နှုတ်ခမ်းဖွဖွကိုက်ကာ ထိန်းရင်း

“အင်း...ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီကြားထဲ အချိုးမပြေရင်တော့ ခါကတိကို ဖျက်ရမှာနော်”

“မမ အချိုးပြေအောင် နေမယ်၊ ဘော့စ်သာ ကတိတည်ဖို့ ခြိုးစားထား”

သူမကပင် တပြန်စီးမှာကြားချက်တွေ ထုတ်ကာ

“တုတော ဘော့စ်၊ မနက် ရုံးသွားမှ တွေ့ကြတာပေါ့”

နှုတ်ဆက်ပုံက ထောင့်မကျိုး။ နှုတ်ဖျားက ဘော့စ်ခေါ်ပြီး ဆက်ဆံရေးကျတော့ သူငယ်ချင်းလိုလို၊ မိတ်ဆွေလိုလိုနှင့်။ ခြံရံက ခေါင်းခပ်လေးလေးယမ်းရင်း တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတဲ့ သူမကျော ခြင်္သေ့ကိုကြည့်ကာ သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်မိတာ ဒါ၊ ပထမဆုံး ဆိုလျှင်...

အံ့မဝင် ခွင်မကျခြင်းတွေနဲ့ ရှေ့ဆက်ရန်အကြောင်းတွေ ခိုနေပါသေးလား။

အခန်း (၉)

“အကြောင်းတရားတွေကောင်းမှ အကျိုးတရားကောင်း
တွေ ရှိလာမယ် သား၊ ဒါကို ဒက်ဒီမပြောလည်း သိမှာပါ”

ခြံရံ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ
တင်သွင်းမှာယူကာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ်
ဖြစ်ချိသည့် ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတာမို့ ဒက်ဒီက မြန်မာနိုင်ငံမှာ မရှိတာ
များသည်။

“လူဆိုတာ အာရုံတွေပြားရင်း ဝေဝါးသွားတတ်တယ်၊
ဒါကြောင့် စီးပွားရေးကို အလေးထားနေတဲ့အချိန်မှာ မိသားစုကို
အချိန်မပေးနိုင်လို့၊ မိန်းမကို ဂရုမစိုက်နိုင်လို့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုးနဲ့

ရောဂါသည်းဖို့မစဉ်းစားနဲ့ ထိပ်ထား၊ အချစ်တွေ အလေးထား
တွေက လူချင်းနီးပြီး ဘာမှမစွမ်းဆောင်နိုင်တာ ထက်စာရင် လူချင်း
ဝေးပြီး မင်းတို့ မတောင့်မတနေရဖို့သာ အရေးအကြီးဆုံး”

သိ...။

“ဒက်ဒီ သားကိုပစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ခြံရံ၊ သွေး
ချွန်း စဉ်းစားချိန်ရအောင် အိမ်ကပေးထွက်လိုက်တာပဲရှိတယ်၊
ဘာလမ်းကြောင်းတွေ ကမောက်ကမဖြစ်အောင် ဒက်ဒီ လုပ်ခွင့်

ခွဲတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ပျက်စီးရေးလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေ
တဲ့ ဒက်ဒီ ဆိုချင်တာလား”

ခြံရံက တည့်တည့်ပဲမေးသည်။ ဒီရုံးခန်းထိ လေဆိပ်မှ
ထိရိုက်လာခဲ့သည်ဆိုကတည်းက ဒက်ဒီမှာ သူ့ကို ချမှတ်ရန်
စဉ်းစားတွေ၊ အိမ်နဲ့တော့ တစ်ပါတည်းသယ်လာမည်ဆိုတာ သိပြီး
ကျော်စွာကတော့ ဒက်ဒီ မရောက်ခင်ကတည်းက

“ငါတော့လစ်ပြီ၊ တော်ကြာ အလိုတူအလိုပါဆိုပြီး
အသေခတ်တာ ခံနေရမယ်”

ရှောင်ထွက်သွားပြီးသား။ ဒက်ဒီက ဆိုမှာမှာ ခပ်လျော့
လျော့ထိုင်နေရာမှ ခါးဆန့်ကာ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ရင်း

“အဲဒီလိုစွပ်စွဲလိုက်ရင် ဒက်ဒီနဲ့မင်း ရန်သူတွေဖြစ်သွား

ဒက်ဒီ ပြောသောစကားတွေအတိုင်း မာမိက တစ်သက်
- မတိမ်း နာခံသည်။ မာမီအယူအဆကျတော့

“လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး
ပါရမီဖြည့်ပေးဖို့ပဲ စဉ်းစား”

ဘယ်သူ့အယူအဆမှန်သလဲ။ ခြံရံ မသိပေမယ့် ထိုအယူအဆ
အဆန္ဒမျိုးစလုံး သူက မကြိုက်။ ကျင့်သုံးဖို့ဆိုတာ လောကဓာတ်
မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ ဒက်ဒီခြေရာ နင်းနိုင်သူက နေ။

“လရိုက်က ပျော့ညံ့တယ်၊ ခြံရံက ခေါင်းမာတယ်၊ နေက
စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့တူတယ်”

နှုတ်မှ ဖွင့်ဟချီးကျူးရတဲ့အထိ နေက ဒက်ဒီခြေရာ
နင်းနိုင်ခဲ့သူ။ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ရက်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒက်ဒီ
ခြေဆန်ပါစေ၊ နေက ဒီမှာရှိသော ကုမ္ပဏီအားလုံးကို နိုင်ငံ
စွာ ကိုင်တွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအရာများ

မှာပေါ့၊ ဒီမှာ...သား၊ ဒက်ဒီ တစ်သက်လုံး မိသားစုနဲ့ ဝေးအောင်
နေပြီး စီးပွားကျုံးရှာခဲ့တာ ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ”

မြရဲက မဖြေဘဲ ဒက်ဒီမျက်နှာကို ဒီတိုင်း စိုက်ကြည့်
သည်။ ဦးမိုးညိုက ခေါင်းမာခြင်း၊ လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်
လုပ်၍ မလိုချင်တာကို ရအောင်ပုတ်ထုတ်နိုင်ခြင်း စသည့် အတွေ့
အသွေးတွေနှင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေသော သားမျက်နှာကို စူးစူး
ကြည့်ကာ

“ဒက်ဒီရဲ့ ဂျန်နုရေးရှင်းကို မတောင့်မတ ထားနိုင်ခဲ့
တစ်ချက်၊ ဒက်ဒီ ထူထောင်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးအင်ပါယာကို တည်ငြိမ်
ချင်တဲ့စိတ်က တစ်ချက်၊ အဲဒီစောတွေနဲ့ ကြိုးစားခဲ့သမျှ မင်းထံ
ထက်ကျမှ အပြိုလဲမခံနိုင်ဘူး သား၊ လရိပ်ကို ဒက်ဒီ အများကြီး
အားထားခဲ့တယ်၊ ဖြစ်မလာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဒက်ဒီ အားထား
မယ့်လူက နေ ဖြစ်လာတယ်”

“နေ့ကို ကျွန်တော် အစ်မတစ်ယောက်လို သဘောထား
လို့ ရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နေက ဒက်ဒီတို့ရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး”

ဒါကြောင့် ဒီမိသားစုထဲက နေ့ကို ထွက်သွားခွင့်မပြုနိုင်သလို
သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို နေ့ခေါ်သွင်းလာမှာလည်း ဒက်ဒီ လက်သင့်
ခံနိုင်ဘူး၊ အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော၊ မွေးစားသမီးကို ခိုင်းစား
ချင်တယ်ဆိုဆို ဒက်ဒီသားနဲ့ ဒက်ဒီအင်ပါယာကို သိပ်တော်
သိပ်ထက်တဲ့ နေ့လက်ထဲမှာပဲ အပ်ခဲ့ချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ၊ နေ သိပ်တော်
သိပ်ထက်တာကို လက်ခံပေမယ့် နေ့ကို ကိုးကွယ်ရလောက်တဲ့အထိ
အထင်ကြီးလို့မရဘူး၊ ပိုဆိုးတာက ဒါ ကုမ္ပဏီလွှဲ ပြောင်းရေးမဟုတ်
ဘူး ဒက်ဒီ၊ နှလုံးသားချင်းလဲလှယ်ပြီး လက်ချင်းတွဲသွားရမယ့်
ဘဝခရီးမှာ ကျွန်တော် ကိုင်ဆောင်ရမယ့် နှလုံးသားက...”

မြရဲက ပခုံးစုံတွန့်ကာ စပျစ်သီးတစ်လုံးခြေ၍ ပါးစပ်
ထဲ ပစ်ထည့်ရင်း

“ငွေစောနံ့နေရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးပေါ့ ဒက်ဒီ”

“ကောင်းပြီလေ”

ဦးမိုးညိုက ထိုင်ရာမှထရပ်တော့ နောက်ပါးမှာ အသင့်
ရပ်စောင့်နေသူက ကုတ်အင်္ကျီ အသင့်ဝတ်ရန် ပြင်ဆင်ပေး၏။

ကုတ်ကို လက်လှူအသင့်ဝတ်ရင်းက

“သဘောထားကိုယ်စီ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပြီးပြီပဲ၊ ကြိုးစားပေါ့”

ဒက်ဒီက သူပန်းကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်ရင်း

“မိဘတို့ရဲ့ စီမံပိုင်ခွင့်တွေကို ဒက်ဒီ ခဏမှေးထားမယ်၊

ဒက်ဒီတို့က မတူညီတဲ့လမ်းကြောင်းမှာ အပြိုင်ပြေးနေကြတဲ့ လူတွေ လို သဘောထား၊ သားနဲ့ဒက်ဒီ ကိုယ့်ပန်းတိုင် ကိုယ်အရောက် ချီတက်ကြတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခြံရံ”

“လက်ဦးမှုယူကြကြေးလား ဒက်ဒီ”

“သတ်(ထ်)ရိုက်(ဒ်)၊ မင်း အရင်အောင်မြင်တဲ့အခါ အရာ ရာ မင်းသဘောပေါ့ ခြံရံ၊ အသနားမခံကြေး၊ ဒူးမထောက်ကြေး”

ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို အဆင့်ထိတပ်ရင်း ဆွေးနွေးပွဲ ကိုပါ လက်စသိမ်းသည်။ မိဘရဲ့အမိန့်ကိုမသုံးဘဲ ဒက်ဒီက စီစဉ် မညှိပွဲမှာ သူ ငြင်းဆန်ချင်ရင် ကောင်းမွန်သော သက်သေပြချက် တွေရှိရမယ့်သဘော။ သက်သေပြချက်မရှိဘဲ ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိသော သူနဲ့နေရဲ့ လက်ထပ်ပွဲအကြောင်းလို့ ဒက်ဒီက သွယ်ဝိုက်ကာ စိန်ခေါ်

သွားခဲ့ပြီ။

“ကျွန်တော် ကားပါကင်ထိ လိုက်ပို့မယ် ဒက်ဒီ”

“အေး...ပို့လေ၊ ဒါနဲ့သား၊ မင်း အခန်းပြောင်းလဲပို့ ခဲ့စဉ်ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒက်ဒီ၊ မာမီက မကြိုက်လို့လား”

အခန်းထဲကထွက်ပြီး ဓာတ်လှေကားဆီသွားတဲ့ လမ်း ဆစ်လျှောက် ဒက်ဒီဘော်ဒီဂတ်တွေက ဘေးဘယ်ညာခြံရံလျက်။ ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးမည့်သူအသင့်နှင့်မို့ သူက ရိုးနေကျ ဖြစ်ကွင်းမှာပဲ အစဉ်အလာမပျက် ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်ရသည်။

“ဒက်ဒီကလည်း ပိုထီးစတားလိုပဲ၊ ဒေါ်နယ်ထရန် ဆောင် ဒက်ဒီလောက် ဘော်ဒီဂတ်မများဘူး”

လို့ပြောဖူးတော့ ဒက်ဒီက သူပန်းကိုဖက်ရင်း

“ငါက စတီဂျော့(စ်)ကို အားကျတာကွ၊ သူ တီထွင် ကမ္ဘာကျော်သွားတာမျိုး၊ တီထွင်မှုတိုင်းကလည်း လူတွေ ဖြစ်ဖူးတွေ့ဖူးသမျှကို ချပြတာပေမယ့် သူ့ကျမှ ထူးခြားပြီး ဆောင်မြင်တာက လူတွေ တွေးသလို သူ မတွေးလို့”

“အင်း...လူတွေက ထိုင်ပြီးတွေးတယ်၊ သူက ကင်း
ခြီးကောက်ထောင်ပြီး တွေးတာနေမှာပေါ့”

ခြံရံက ရွတ်နောက်နောက် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ Appleကမ္ဘာ
ရဲ့ တကယ့်ဒီတိဒီတိကြ ဓတီကျော(ပ်)ကို သူလည်း လေးစားပါ
သည်။ သူ ဖတ်ဖူးတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာဆို ဓတီကျော(ပ်)က လည်ကင်း
ဆွယ်တာလက်ရှည်နဲ့ ဂျင်း(နီ)ကို စွဲမြဲစွာနှစ်သက်သူ။ အောင်မြင်
ကျော်ကြားခြင်းရဲ့ အဖိုးအောက်မှာ ဓတီကျော(ပ်)က မပလွှားဘူးလို့
ခြံရံက သတ်မှတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိရင်းစွဲထက် ပိုလေးစားစစ်

ဒက်ဒီခြေရာနင်းသော တော်လှန်ထက်လှန်သော နေညို
လင်းတို့ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

“ဓတီကျော(ပ်)နဲ့ နာရီဝက်လောက် စကားပြောခွင့်ရရင်
လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ နှစ်ဆလောက် အောင်မြင်အောင်
နေ လုပ်နိုင်တယ် ဒက်ဒီ”

မျက်နှာလေးမောပြီး အဲဒီလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
ပြောတတ်လွန်း၍ ခြံရံက နေညိုလင်းဆို ကြည့်မရ။ ထို့ကြောင့်
စကားပိုင်းမှ ဦးအောင်နုတ်ထွက်ကာ

“ဟွန်း...ဟိုကလည်း အဲဒါကြောင့် ပြောခွင့်ရတောင်
ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ့အကြံတွေ နင် ခိုးချမှားဖို့လို့”

မှန်တာပြောတော့ နေညိုလင်းတို့ ဆွေ့ဆွေ့နုနုလေသည်။
အဲဒီကတည်းက ဒက်ဒီမှ နေညိုလင်းဘက်က။

“ဆွေ့ဆွေ့တာချင်းတူတာတောင် ရှုထောင့်တွေက ကွဲပြား
သွားတာ”

ခြံရံကို ရှုံ့ချချင်ချင်။ အခုလည်း အခန်းပြောင်းဖို့ဆိုတာ
ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မို့လား၊ သွားရေးလာရေး ဆေးရွှ်လား မသေချာ
ပေမယ့် နေညိုလင်း ချွန်ထားတာ အသိသာကြီး။ တမင် စကား
လမ်းလွဲပြီး မာနိုကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပေးပေမယ့် ဒါ ဘယ်သူ့စနက်လဲ
ဆိုတာ သူ သိပြီးသားပါ။

ဒက်ဒီက ဓာတ်လှေကားထဲမှ ကားပါကင်ဆီ ခြေချ
ရင်း

“မင်းမာမိကတော့ အနေအစား ဆင်းရဲမှာဆိုပြီး စိတ်

မကောင်းဖြစ်နေရုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဘက်တိုက်ခန်းရဲ့ သော့အပိုက်
နေ့လက်ထဲမှာရှိနေတော့ တော်ကြာ ပြိုင်ပွဲမစခင် သား ရုံးသွား
မှာစိုးလို့”

ဒက်ဒီက ခပ်ပြီးပြီးလှည့်ပြောပေမယ့် ခြံရံက ခြေလှမ်း
တုံ့သွားတဲ့အထိ မအိမ်မလည် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ နေ့မှာ တိုက်ခန်း
သော့တစ်ချောင်း အပိုရှိတာနှင့် သူ ရုံးနိုင်ခြေများနေပြီဆိုတော့
ဒက်ဒီတို့ သူ့ကို အငိုက်ဖမ်းရန် အစီအစဉ် ဘယ်လောက်ထိ
ရောက်နေပြီလဲ။ ဒက်ဒီက အသင့်ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးထဲ
ဝင်မထိုင်သေးဘဲ

“ဒီည မိသားစုဒင်နာ မင်းလာခဲ့ဦးနော်၊ ရှစ်နာရီစမှာ”

လှမ်းအော်တော့ သူ ခေါင်းပဲညိုဝှက်ပြီမိသည်။ ဒက်ဒီကား
ထွက်သွားသည့်နောက် မီးခိုးလေးကို စိတ်မော့စွာ ငေးနေတုန်းမှာပဲ

“လုပ်ကြပါဦးရှင်၊ မမ ပိုက်ဆံအိတ်လှသွားလို့၊ ဖမ်းပေး
ပါ ခါးပိုက်နှိုက်ကို”

အသံစူးစူး။

“မမ လိုက်မသွားနဲ့တော့၊ ကားပါကင်က အကျယ်ကြီး

တို့”

“ကျယ်ကျယ်၊ ငါ့လခ ပါသွားပြီဟဲ့”

“လူလည်းပြတ်တယ် မမရဲ့၊ ခါးပိုက်နှိုက် ဓားတွေ
ဘာတွေပါရင်”

- အသံတွေ ကျွက်ကျက်ညံနေတာ သူ ကြားရပေမယ့်
သူ့ကိုတော့ သူမတို့တစ်တွေ မြင်ဟန်မတူ။ ကားပါကင်ရဲ့ အုတ်
တိုင်အကွယ်မှာ သူက မှီရပ်နေခဲ့တာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်
ပေမယ့်...

“အဟင့်...ဟီး...အီး...သွားပါပြီ၊ ငါ တစ်လလုံး
ဖင်ပင်ယန်းယန်း လုပ်ထားတဲ့ လခလေး ဆုံးပါပြီ၊ ငါ့မသထာ
ရေစာကို လုတဲ့သူခိုး၊ ဖင်မှာ သွေးစုနာအကြီးကြီးပေါက်ပြီး ထိုင်မရ
ထမကောင်း လမ်းလျှောက်ရင် ကွဲပြီး အပျားဝင် သေပါစေတော်”

သူမရဲ့ ကျိန်ဆဲသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ သူ့ရှိရာ မှောင်ရိပ်
ဆီ တဖျတ်ဖျတ် ပြေးဝင်လာသော ခြေသံ။ ခြံရံက အုတ်တိုင်အစွန်း
မှ ခေါင်းပြုပြီးကြည့်တော့ သူမ လွယ်နေကျအိတ်ကိုပိုက်ပြီး ပြေးလာ
သူက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာမို့

ခြံရံက အုတ်တိုင်ကွယ်ကာ ခြေထိုးခံပေးလိုက်သည်။
အ ခနဲ အသံပေးပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ကောင်က ဝမ်းလျားထိုး ပစ်လဲသွား
တာတောင် အသံကျယ်ကျယ် မထွက်ရဲ။

“ဟေ့ကောင်...ထစမ်း”

“အာ...ဆ...ဆရာရယ်...ကျွန်တော်”

ကုပ်ဝိုးက ဆွဲထူတော့ ခါးပိုက်နှိုက်မှာ သွေးပျက်သော
မျက်နှာနှင့်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဖိုက်တင်ဆွဲရမလားလို့ အသံ
ပြင်ထားတဲ့ ခြံရံက ခါးပိုက်နှိုက်မျက်နှာမြင်တာနဲ့ သွေးမရှိဘူး
ဆိုတာ အကဲခတ်နိုင်တာမို့

“မင်းက ငါ့ရှော့ပင်း(နီ)မောလ်ထဲမှာ အလစ်သုတ်ရဲ
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ခါးထောက်ပြီး သူက လူစိုက်ရယ်နဲ့မေးတာတောင် ခါးပိုက်
နှိုက်က ခြံရံအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပြန်ကြည့်ရင်း

“ခါ ဆရာရှော့ပင်း(နီ)မောလ် ဟုတ်လား၊ အဟဲ့...
မနောက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ လူရည်သန်တာမှန်ပေမယ့် ဒါကြီးတစ်
လုံးပိုင်တာ ဆရာဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်”

“ရှော့...တစ်ဝက်ယူပါ ဆရာ၊ ကျန်တစ်ဝက်က ဖွန့်စား
ခလေး”

“ငါ နားရင်းဖြတ်အုပ်လိုက်မယ်”

ကမ်းပေးနေသော အိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူရင်း သူက
တကယ်လုပ်မည့်ဟန်နှင့် လက်ရွယ်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်ခမျာ မျက်လုံး
နှိတ် ဇက်ပုသွားရှာ၏။ ရုပ်အဖြူကို ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေဖြုတ်
ထား တံတောင်ဆစ်နားထိ လက်ခေါက်ထားပြီး အနက်ရောင်စတိုင်
ဝင်နီနှင့် တွဲဝတ်ထားတဲ့သူကို ဒီရှော့ပင်း(နီ)မောလ်ကြီးပိုင်တာ
မယုံပါဘူးတဲ့။ တိုင်နဲ့ခေါင်း ပစ်ဆောင့်ရင်း ဝါသနာပါရင် ငိုချင်းချ
သွားရဦး

ခြံရံက ခါးပိုက်နှိုက်ကို ဖုန်းမှ ကင်မရာနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်
ရင်း

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ...ဆရာ”

“မင်းကို ငါ တစ်ခုခိုင်းမယ်၊ အောင်မြင်ရင် မင်းသုံးဖို့အတွက်

ငါပေးမယ်၊ ထွက်ပြေးရင်တော့ မင်းပုံ ငါ့ဖုန်းထဲမှာ ရှိနေပြီ၊ ငါ
လိုက်ဖမ်းမှာနော် ဟောကောင်”

“ဘာခိုင်းမှာလဲ ဆရာ”

“ဒီအိတ်ကို မင်းလုခဲ့တဲ့သူဆီ သွားပေး”

“ဗျာ”

• • •

အခန်း (၁၀)

“ရှင်...ဘယ်လို”

“ပြန်စစ်ကြည့်ပါဦး ညီမ၊ ဒါပေမဲ့ အမှုတွေဘာတွေ
တော့ မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ ညီမငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် မလျှော
အရဘူး၊ အစ်ကို အာမခံတယ်”

မမမှာ ပါးပြင်တွေစိုရွှဲအောင် ငိုထားတဲ့ မျက်ရည်တွေ
ထို့ လက်ဖမိုးနှင့် ပွတ်တိုက်သုတ်ရင်း လူက ထပ်ရယ်ရတော့
လို့၊ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ထပ်ငိုရတော့မလိုနှင့် ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတဲ့
သူကို မခံမရဲ ခေးကြည့်နေတာကြာကြီး။ ဘေးနားမှာ အာပေါက်
အောက် ရော့နေကြတဲ့ စုထွေးနှင့် အေးချစ်ကပါ ပိုက်ဆံအိတ်

လာပြန်ပေးသော ခါးပိုက်နှိုက်အား မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ်
စိုက်ကြည့်ကြကာ

“အရင်စစ်ကြည့်မယ်၊ ပေး...အိတ်”

သတိဝင်လာတဲ့ စုထွေးက အိတ်ကိုဆွဲဖွင့်က လစာထုတ်
လာသော ပိုက်ဆံတစ်ထပ်နှင့် ကျန်အကြွေတွေကို ရေတွက်ပြီး

“ဟဲ့...ရှစ်သောင်းလေးထောင် နှစ်ရာငါးဆယ်၊ ဟုတ်
လား”

မမက စုထွေးရွတ်ပြသော ပိုက်ဆံအား နှုတ်ခမ်းလှုပ်
လိုက်ရွတ်ကာ

“ရှစ်သောင်းက လစာ၊ လေးထောင်နှစ်ရာငါးဆယ်က
အေး...ငါ မနက်က နှစ်ရာငါးဆယ်ဖိုး မုန့်ဟင်းခါးစားလာတာ
အစက လေးထောင်ငါးရာရှိတာ”

“ဒါဆို မနက်က အိမ်ကနေ အလုပ်ကိုလာတဲ့ ကားခဏ
ရော”

“မနက်က မိုးမာန် ငါ့ကိုလိုက်ပို့တာဟဲ့၊ ကား
သက်သာတဲ့အပြင် ကုန်တိုက်နားရောက်မှ ကော်ဖီတောင်တိုက်

သွားသေးတာ”

“ဆောင်မယ်...ရပ်က အချောင်စားရရင် အပျော်လွန်
ဒီခိုင်းအပြည့်နဲ့”

“အချောင်ရတာမှ မပျော်ရင် အဲဒီလူ ဦးနှောက်ချောင်
ချလိုပဲ မှတ်ထား အေးချစ်ရဲ့”

“ဟယ်...တော်ကြစမ်းပါ”

ဘာတွေမှန်းမသိ၊ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာလျှောက်ပြောနေ
သည့် နှစ်ယောက်စလုံးကို စုထွေးကအော်ရင်း

“ရှော...နှင့်အိတ်ပြန်ယူ”

“ဒါဆို အစ်ကို သွားလို့ရပြီပေါ့ နော်...ညီမ”

“ကြွ...ကြွ၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို အလစ်သုတ်တာ
ခြင်ရင် ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့”

“ဟွန်း...ရပ်ကိုက ကလီကမာနဲ့”

စုထွေးနှင့် အေးချစ်ရဲ့ နှိပ်ကွပ်မှုထဲ ခါးပိုက်နှိုက်လူက
အိမ်မလည် ပြီးပြကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မမက အိတ်ကို
ရင်ခွင်ထဲပိုက်ရင်း ထိုလူကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီးမှ

“ဟိတ်...ဒီမှာ...ဟိုလူကြီး၊ ခဏ...ခဏနေဦး”

အသည်းအသန် လှမ်းခေါ်တော့ အေးချစ်က

“နင်က ခေါ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငတုံးမ အေးချစ်၊ ဝိသာခါက ပိုက်ဆံတွေပြန်ပေးလို့
ကျေးဇူးတင်ပြီး မုန့်ပိုးပေးမလို့နေမှာပေါ့”

“ဟယ်...ပေးပါဘူး”

မမက အမြန်ထအော်တာမို့ အနားပြန်လျှောက်လာတဲ့
လူတောင် လန့်ဖျပ်သွားကာ

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒီအုပ်စုနဲ့ ဒီဘဝ ဒီမျှပါပဲ”

ငိုသံပါကြီးနဲ့ ရေရွတ်ကာ ဆံပင်တွေ ဂျပ်ပွအောင် ပွရင်

“ကဲ...ဘာလဲ ပြော”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး မေးလေသည်။ မမက ထိုရင်
အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း

“ရှင် အမှန်အတိုင်း ဖြေရမယ်နော်”

“ဟုတ်...ဖြေပါ့မယ်”

“ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ရှင် လာပြန်

ဆေးတာတော့ မဟုတ်ဘူးမလား”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး”

ဒီတော့မှ ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း အပြူးအပြဲဒီစိုင်းနှင့်
စိတ်ဝင်စားခြင်းတွေပိုလာကာ ရှေ့မှလူကို သဲကြီးမဲကြီး ရှိုးတော့
သည်။

“ဒါဆို ဘယ်သူပယောဂနဲ့ ဒီအိတ်ကို လာပြန်ပေး
ရတာလဲ”

အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းပါ။ တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်ဆိုတော့
ဒါ တိုက်ဆိုင်ခြင်းလို့ မမ ဖြေဖျောက်၍မရတော့။ ရှေ့မှ အစစ်
ဆေးခံနေသည့်လူကတော့ မမ မေးခွန်းကို သဘောကျသွားသလို
တွမ်းချိုးတွေတက်နေသော သွားတွေအားလုံးပေါ်အောင် ရယ်ပြီးမှ

“ညီမကို ကူညီချင်တဲ့သူက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာတဲ့”

“ကူညီချင်တဲ့သူက ဖန်ဆင်းပေးတာ”

သံပြိုင်ရွတ်ဆိုခြင်းနောက်မှာ အဖြေရှာမျက်ဝန်းသုံးစုံ
ဒိုင်းခနဲ စုစည်းမိ၏။

အခန်း (၁၅)

“ဒါဆို သူက ဖန်ဆင်းရှင်လား”

“ငါတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး၊ သူက ရံတပ်ဖွဲ့ဝင်ထဲ
ထဲလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

အတည်ပေါက်ကြီး မှတ်ချက်ဝင်ပေးတဲ့ စုထွေးစကား
ကြောင့် လက်ဖက်သုပ်ခပ်ထားတဲ့ ဇွန်းက ပါးစပ်ထဲမရောက်ဘဲ
ထမ်းခုလပ်တင် ရပ်တန့်သွား၏။

“ရှင်းစမ်းပါဦး၊ နင့်ရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို”

မိုးမာန်က ကြက်သွန်ဖြူအတက်လေးတွေကို အခွံနှာ
ဆေးကာ မမလက်ဖဝါးထဲ ထည့်ပေးရင်း မေးသည်။ ဒီနေ့က

သုံးယောက်စလုံး လခထုတ်ရက်မို့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ စုချိန်းပြီး အောင်ပွဲခံနေခြင်းပါ။ အောင်ပွဲခံရခြင်းအကြောင်းအရင်းက မမဒီအလုပ်မှာ တစ်လတိတိ တည်မြဲခြင်းအတွက်။

“ဟဲ့...သူ သဲလွန်စ ပေးထားကတည်းက နင် မရိပ်မိဘူးလား မိုးမာန်ရယ်”

“ဪ...ခက်ပြီ”

မိုးမာန်က ခပ်ရွံ့ရွံ့အော်ရင်း

“ပြောပါဆိုမှ ဉာဏ်ကြီးရှင်က အထာတွေကိုင်းနေပြန်ပြီ”

“အထာကိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ သူ့စကားထဲမှာ ကူညီချင်တဲ့သူဆိုတော့ ကူညီပါရစေဆိုတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေများလားလို့”

“ကဲ...တွေ့ပြီလား မမ”

ရေခွေးခွက်ကို မမရှေ့ချပေးရင်း မိုးမာန်က ပြောတော့ မမက မှီခိုကျိတ်ရယ်သည်။

“ဟဲ့...ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါ့လည်းပြောဦး”

စုထွေးက ဒါကို အသည်းအသန်လိုက်မေး၏။

“ပြောရင်လည်း နင်က စိတ်ဆိုးဦးမယ်”

“မဆိုးဘူးဟာ၊ ပြော...မမ”

မမက ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားရတဲ့ မျက်နှာနီနီ နဲ့

“ငါ အမြဲတမ်း တလွဲတချော်ဖြစ်တာ နင့်ကြောင့်

ဖြစ်တာဟဲ့”

“ငါ့ကြောင့်”

“အေး...နင်က ဘာတွေ့တွေ့ တလွဲတွေ့လို့ ငါလည်း

ရေမြေလိုက်ပြီး လွဲတာတဲ့”

“မိုး...မာန်”

ရှေ့မှာရှိသော ရေခွေးဆိုးကို စုထွေးက ဆောင့်ချပြီး

အော်တော့ မိုးမာန်က လက်ဖက်တစ်ခွန်းခပ်ပြီး အာပြသော ထို

ခါးစပ်ထဲ ထိုးသွင်းပေးလိုက်၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဗလုံးဗထွေးကြီး

ခါးရတဲ့ စုထွေးမှာ မိုးမာန်ကို မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်နှင့်

“အေး...ငါက မမနဲ့စကားဆုံတိုင်း နင်က သူ့အပေါ်

အန္တအတာခံကြောင်း၊ သူနဲ့နင်ဆို မမ တစ်သက်လုံး စိတ်ချရဲ့

သာရမယ့်အကြောင်း၊ နင့်အမေကို ထည့်မတွက်ဖို့အကြောင်းတွေ
ငါ အာပေါက်မတတ် ရှင်းပြရ၊ ဒီတစ်ခါ နင် အဖြေတောင်းရင်
ခေါင်းညိတ်ဖို့ တိုက်တွန်းရနဲ့၊ နင်က အခုတော့ ငါ့ကို ဒီလိုပြော
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး...အေး၊ ဘွားတေးပါဟာ၊ နင် ငါ့အပေါ်ကြည့်
မှန်း ငါသိပါတယ်ဟ၊ ပြောတာက အဟီး...စတာ၊ စတာ”

“စတာတွေ ဘာတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ နင်ပြောတာနဲ့
ငါ့မှာ အရူးလုံးလုံးကိုဖြစ်ရော”

“နဂိုကတည်းက မရူးတာကျနေတာပဲ”

မမက တိုးတိုးပြောတော့ စုထွေးမှာ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်
ထရပ်ကာ

“တော်ပြီ...နင်တို့နဲ့ဆက်ထိုင်နေလည်း အလကားပဲ
စေတနာကို နားမလည်တဲ့ဟာတွေ”

တားချိန် ဆွဲချိန်တောင် မရ။ ဆိုင်ထဲမှ တဆောင့်ဆောင့်
ခြေသံပေး၍ ထွက်သွားလေပြီ။ မမမှာ စိတ်မပြောင့်နိုင်သလို စုထွေး
သွားရာနောက် လည်ပင်းရှည်ကြည့်ရင်း

“စုထွေး တကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီလား မသိဘူးဟဲ့၊ ငါတို့
ထည်း လိုက်ရအောင် မိုးမာန်၊ ပိုက်ဆံရှင်းရအောင်၊ စားပွဲထိုးလေး
ခေါ်လိုက်”

ချက်ချင်း ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်နေသည့် မမလက်ကို မိုးမာန်
က ဖိဆုပ်ထားရင်း

“စုထွေး စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ဟဲ့...စိတ်ဆိုးလို့ ထွက်သွားတာပေါ့၊ ကဲ...လွှတ်
ခမ်းပါ၊ ဒီလက်က”

ရန်းထွက်ပစ်သည်။ ဒီတော့မှ မိုးမာန်က ရယ်ကျဲကျဲ
ဆုပ်ရင်း ကုပ်ဝိုင်းနားရှိ ဆံပင်တွေကို သပ်ချကာ

“ငါနဲ့စုထွေး တိုင်ပင်ထားပြီးသား”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးမလို့”

မိုးမာန်က ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘူးသေးသေးလေးကို
ဆွဲထုတ်ရင်း၊ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း

“ပြီးတော့ နင့်ဆီက အဖြေပါတောင်းမလို့”

“မိုးမာန်”

အလန်တကြား မော့ကြည့်တော့ ပူနွေးစွတ်စိုနေသော မိုးမာန်ရဲ့ အရည်လဲမျက်ဝန်းတွေကို မမ တွေ့ရသည်။ ပြုံးရိပ်သမ်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက အခါများစွာကလို တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတာမျိုး။ မမက ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း အလျဉ်းကင်းမဲ့စွာ တစ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခဲမျက်နှာပြန်လွှဲမိသည်။ သို့ပေမယ့် ချွေးစေးတို့ဖြင့် စေးထန်းအေးစက်နေသော မိုးမာန်လက်တစ်ဖက်က သူမ လက်ဖမိုးပေါ် လာရောက်အုပ်ကိုင်ရင်း

“တကယ်ပြောတာ မမ၊ ငါ နင့်ကို ချစ်နေတာ ဟိုအရံကတည်းက”

“မိုးမာန်”

“နင်လည်း သိသိကြီးနဲ့ မမရာ၊ နင် ရန်ကုန်မြောက်လာတော့လည်း နင်နဲ့အနီးဆုံးနေရာမှာ ငါခြေချခဲ့တာ၊ နင့်ကို စောင့်ရှောက်ချင်တာလည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ချစ်သူမျက်စိအောက်မှာ အမြဲမြင်တွေ့နေချင်တာလည်း ပါတယ်”

ဒါတွေကို အစောကြီးကတည်းက မမသိနှင့်ပြီးသား။

အမေမရှိတော့၍ နယ်ကအိမ်ကို လူကူးတင်၊ ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်တက်ရန် ရောက်နေကတည်းက မိုးမာန်ဟာ မမရဲ့အရိပ်ပမာ။ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် အောက်ကိုလှည့်ကြည့်တိုင်း မိုးမာန် နဲ့နေခဲ့သည်။ အကူအညီလိုတိုင်း နှုတ်မှ ဖွင့်ဟစရာမလိုဘဲ ဩဇာဆည်းတတ်တာကြောင့် သူမ အားရှိခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် ဆိုအရာတိုင်းက ရင်ခုန်သံနှင့် မဆက်စွယ်။

ပတ်သက်ခဲ့သော အကြောင်းတရားတွေကြောင့် မိုးမာန်ဆို သူမ ရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် အချစ်နှင့် သူစိမ်းဆန်လွန်းနေတာတော့ သေချာသည်။ မမက ပင့်သက်တစ်ရှိက်ကို အားအဖြစ် ရှိုက်သွင်းရင်း

“မိုးမာန်”

“ငါ နင့်ကိုစိတ်မချတော့ဘူး မမ”

ပြောချင်တဲ့ စကားတွေဟာ မိုးမာန်ရဲ့ အချစ်ကိုငတ်နှုတ်တောင့်တသော ရီဝေမျက်ဝန်းအောက်မှာ ကြက်ပျောက်ငုတ်ပျောက်။

“အခု နင့်အခက်အခဲတိုင်း ဖြေရှင်းပေးနေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ နင့် ပြဿနာတွေကြုံတိုင်း နင့်အနား သူ အရင်ရောက်ရောက်လာတတ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေး မမ၊ သူ နင့်အနားမှာ အမြဲရှိနေလို့၊ နင့်ကို အမြဲ စောင့်ကြည့်နေလို့ပေါ့”

ခံစားချက်နှင့် တောက်ပနေသော မိုးမာန်မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးလို ချက်ချင်းအုံ့မှိုင်းသွားတာ တစ်ခဏချင်းမှာ၊

“ဘာကြောင့် နင့်အနား ဒီလူ ငါ့ထက်အရင် ရှိနေတာလဲ၊ အဲဒီအတွေးတွေက ငါ့ကို သွေးပျက်စေတယ် မမ၊ ငါက သူ့လောက် နင့်ကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အချစ်တွေက နင့်အတွက် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်စွန့်စားနိုင်တယ် ဆိုတာ”

“မိုးမာန်”

မမက ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ခေါ်ပြီးမှ မိုးမာန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ရင်း

“ငါ အချစ်ကို နားမလည်သေးတာ တကယ်ပါ”

“မမ”

မိုးမာန်က အထိတ်တလန့် ထအော်သည်။ မယုံကြည်ခြင်းများစွာနှင့် သူမမျက်ဝန်းထဲက အချစ်ကိုရှာနေသော မိုးမာန်အား မမက ပြုံးပြရင်း

“တကယ်ပြောတာ၊ အချစ်ဆိုတာ သူများတွေ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လဲ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာက အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ ရူးရူးမိုက်မိုက် ခံစားချင်တဲ့ ရသာတစ်မျိုးပဲ၊ ဒီနေ့အထိ ငါနှလုံးသားက လိမ္မာနေတုန်းမို့ နင့်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အချစ်မျိုး ငါပေးနိုင်တာ သေချာတယ် မိုးမာန်”

“နင့် ငါ့အမေကြောင့်များ...”

မမက ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါယမ်းရင်း သွားတန်းတွေ ဆီအောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာ

“တကယ် ရူးမိုက်ချင်လာရင် မိဘတွေ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ၊ ငွေကြေးစည်းစိမ်အာဏာတွေ အဝေးကို လွှင့်သွားတဲ့ ရာဇဝင်တွေ နှင်သိသားနဲ့ မိုးမာန်ရယ်၊ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်ဆိုတဲ့ပုံကြည့်လေ၊ အဟွန်း...ချစ်သူလက်တစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်

၁၂၈

မြူးမြူး

ခွင့်ရရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ စစ်ခင်းပုံတဲ့သူတွေချည်းပါ။ နင့်အေး
တစ်ယောက်စာများ၊ ငါက ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်ပေါ့”

မမက ပြောရင်း ခေါင်းမောကာ ရယ်ချပစ်လိုက်ကာ

“စိတ်ချ...သယ်ရင်း၊ အချစ်ကို ခံစားမိတဲ့အခါ အရင်
ဆုံး အသိပေးမယ့်သူက နင် ဖြစ်စေရမယ်...အိုဆေ”

ခပ်ဖြိုးဖြိုးလေးပြောရင်း

“အခုတော့ ငါ လစ်တော့မယ်၊ အရမ်းကြာနေရင်
ဒေါ်လေး စိတ်ပူနေမယ်ဟ”

“အေးပါ၊ ငါ လိုက်ပို့ပါ့မယ်၊ ဒီမှာ နင့်အတွက်
လက်ဆောင်လေး ယူသွားဦး”

မိုးမာန်က ဘူးလေးကို ဆွဲယူဖွင့်ပြတော့ ဆွေမင်ရော
လက်နေတဲ့ နာရီလေးက လေးထောင့်အိတ်ကလေးနှင့် မမက
မျက်စပစ်ပြနေသယောင်။

“နင်လိုချင်တဲ့ D.M.တံဆိပ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ”

“ဒါလေးလည်း လှပါတယ်ဟဲ့၊ ကောင်စုတ်...ငါ့
နာရီတစ်လုံးနဲ့ လာဘ်ထိုးပြီး ရည်းစားစကားပြောတယ်ပေါ့လေ”

အချစ်ရောင်

ဒေါသမပါဘဲ မမက ခါးထောက်လျက် ရန်တွေ့တော့
မိုးမာန်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

“မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ အဟဲ...နင်ကလည်း”

“ထားပါတော့၊ နာရီမျက်နှာနဲ့ စိတ်မဆိုးတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ အာမမခံဘူးနော် မိုးမာန်၊ ငါ့ဒေါသက
တစ်နှစ် နှစ်နှစ် သိမ်းထားပါ့မယ်လို့ ဂရုတိုက်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါဟ၊ နင် စိတ်မမှန်မှန်း ငါ သိပါတယ်”

“ကောင်စုတ်”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောသံတွေ လေထုထဲ ဖျံ့နှံ့တက်
သွား၏။ အချစ်နှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်းက သုံးနှုန်းလေ့ရှိ အစဉ်
ကျောခိုင်းနေတတ်သည်ဟု မမ ကြားဖူးပါသည်။ အချစ်က လူကို
လေးလံစေသော အရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်ဆိုရင်တောင် မမက
တိုယ်ချစ်ကို ရှာတွေ့တဲ့အခါ လေးလံခံနိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထား
သော နှလုံးသားတစ်ခုနှင့်။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါရခဲ့သော ဘဝထဲ ရူးမိုက်သော
နှလုံးသားနှင့် အချစ်ပင်လယ်မှာ ရွက်လွင့်ချင်မိပါသည်ဟုဆို

လျှင်...

မမတင့်တယ်က အချစ်ကို ကိုးကွယ်မည့်သူတဲ့လား။

• • •

အခန်း (၁၂)

“ရှေ့”

နံရံကို ပန်းစွန်းနဲ့ပြီး ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ရောက်လာသော
အရာကို ခြုံရုံက အရင်ကြည့်သည်။ ချောကလက်နှင့် ရွှေရောင်
အိပ်ထားသော ကတ်ထူစက္ကူ၊ ခပ်တောင့်တောင့်က ဗလာစာအုပ်
အိပ်လောက်ရှိသည်။ အထူကျတော့ ခပ်ပါးပါး။

“ကျစ်”

ခပ်တိုးတိုး စုတ်သပ်ရင်း နံပါတ်နှင့်ခေါ်မည့် သော့
အတံ့အခံကို ဆောင့်ခနဲ ပြန်ပိတ်တော့ ဆားနားမှရယ်သံ ကို
ပြားရသည်။

“ငါ့ကို အိမ်ထဲတောင် မခေါ်တော့ဘူးလား ဒြိရ်”

“အိမ်ထဲခေါ်တာ အပန်းမကြီးပေမယ့် နင့်ရှေ့မှာ သော့ နံပါတ်ဖွင့်ရမှာ ကြောက်လို့”

နောက်ပါးမှ ကျော်စွာက သတိပေးသလို ‘ခါးကို လှမ်းတိုတာတောင် သူက မသိဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့် နင့်မှာ သော့တူရှိတဲ့ အခန်းကနေ ဒီလို ပြောင်းလာတာ”

“အဟွန်း...အလိုမတူဘဲ နင့်ကို အပိုင်သိမ်းသွားမှာ စိုးလို့လား”

မဲ့ပြီးတစ်ချက်နှင့်ပြောသော မျက်နှာကို ခံစားမနေ တော့ဘဲ ဒြိရ်က သူမလက်ထဲမှ ဖိတ်စာကို လှမ်းယူသည်။ စိတ်မပါသလို သုံးလွှာထပ် ဖိတ်စာအား လှန်ကြည့်ရင်း

“ဒီတိက ရှေ့လကုန်မှပဲ”

“ဒက်ဒီက နမူနာမှာထားတာ၊ စင်ကာပူဖိတ်တဲ့ ဒီတိကတော့ တိုးရင်တိုးမယ်၊ နောက်ဆုတ်ဖို့မရှိတဲ့”

လက်ဝိုက်ကာ နံရံမှိုထားပေမယ့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်

ခြင်ရပ်ရင်း ပြောသည်။ ဒြိရ်က ထိုအမူအရာကိုပဲ မျက်လွှာ ခင့်ကြည့်ရင်း

“ဒါက နင် အပိုင်မသိမ်းဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဘျလည်း ကျလောက်ပါတယ် နေညိုလင်း၊ အဖေ အမေ အပိုင် ခေါင်းပြီး သားကို မရမကယူတာ၊ ဟွန်း...ဂုဏ်ပြုဖို့တောင် တောင်းနေပြီ”

“ဂုဏ်ပြုထိုက်သူကို ဂုဏ်ပြုတာ မင်္ဂလာပါပဲလေ ဒြိရ်ရဲ့၊ နေပါဦး...မသိလို့မေးပါရစေ၊ နင် ငါ့ကို ဘာကြောင့် ခါးခါး သီးသီး ငြင်းနေရတာလဲ”

နေက နံရံကို မှီမရပ်တော့ဘဲ မတ်မတ်ရပ်ကာ ဒြိရ် ရင်ဘတ်ကို ဖွဖွတွန်းတော့ အခန်းနဲ့ ဒြိရ်အကြား လူတစ်ကိုယ် လျှောက်လမ်းလေး ပေါ်လာ၏။ နေညိုလင်းက ထိုလမ်းပေါ် ခော်လှယ်လ်တွေ လျှောက်သည့်အတိုင်း ဟိုက်ဟီးလ်အမြင့်ကြီးနှင့် ခပ်မျိုးမျိုးလေး လျှောက်ပြပြီးမှ ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ဒီဘက် ဖြန်လှည့်တော့ နှုတ်ခမ်းဖျားတွေက ပြုံးမယောင်နဲ့ တည်တင်း ထားပြီးမှ

ပါးစပ်အပြသား မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် အံ့သြနေသည့် ကျော်စွာထံ မေးဆက်ပြကော

“ဘယ်လိုလဲ၊ နေညိုလင်းက မလှလို့လား”

ကျော်စွာမှာ တံတွေးကို ခြောက်ကပ်နေသော လူ့ ချောင်းအတွင်း အမြန်မျိုချရင်း

“လှ...လှပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ရှင့်သူငယ်ချင်းက ဘာလို့ငြင်းနေတာလဲ”

“ဟို...အဲဒါတော့”

“လှတိုင်း လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် စူပါမင်းသမီးတွေ အပျိုဆိုတာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အလှက အိမ်ထောင်တစ် ထူထောင်ဖို့ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းမဟုတ်ဘူး နေ”

“အင်း...ပြောပါဦး၊ အရေးကြီးတာ ဘာလဲ၊ နင် သိသ သမျှ”

အနီရဲရဲဂါဝန်တို့က ကြိုးတွေဘာတွေမပါဘဲ ရင်ဖြူ ဖြစ်ကာ ခူးအထက်နားအထိ ခပ်တိုတို။ ဖိနပ်ကျတော့ လည်အ ခေါက်မြင့်ကြီးတွေသာ စီးတတ်တာ နေညိုလင်းရဲ့ စတိုင်ထဲ

တော့ မသိ။ အခုလည်း မေးချင်တာမေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လှောင်ပြောင်ရိပ်တွေ အပြည့်နဲ့နို့ လှလည်းလှသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည်ဆိုသော အမျိုးအစားထဲ ပါနေ သလား မသိတော့။

ခြံရံကတော့ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေသာ မျက်နှာမှာ ထင် ဟပ်စေလျက်

“ငါ သိထားသမျှထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံးက နင့်လို မိန်းမကို လက်မထပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ”

“နင် ငြင်းဆန်လေလေ ငါက ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစား ချင်လေလေပဲ ခြံရံ”

“ကြိုးစားပေါ့၊ နင့်အခွင့်အရေးနဲ့ နင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက တော့ ဒီတစ်သက် နင့်နဲ့ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သေချာ တယ်”

ခြံရံက လက်ထဲရောက်ပြီးသား ဖိတ်စာကို တစ်စစီ ဆုတ်ဖြုတ်ရင်း နီးရာအမှိုက်ပုံးဆီ ထည့်သည်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်သာ နေက သွေးအေးစွာ လိုက်ကြည့်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခေါ်သ

ပရက်ရှာက ဘယ်လောက်အထိ တက်နေပြီလဲ ကိုယ်တိုင် ခန့်မှန်း၍မရ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့ အတန်တန် ငြင်းပယ်ခံနေရသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ ဘယ်သို့ရှိမည်နည်း။

“သားကို သမီးကြီး ထိန်းပေးမှရမယ်၊ ဒက်ဒီ တခြား မိန်းကလေးနဲ့ စိတ်မချဘူး နေညီ၊ သားက မွေးကတည်းက သမီးလက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးတဲ့သူ၊ သူ့မှာ အနိုင်လိုချင်စိတ်၊ အမြဲ တိုက်ချင်စိတ်တွေ ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့သူ၊ ဒီလိုလူမျိုးရဲ့နောက် မှာ ဟုတ်ကဲ့လုပ်ပြီး ခေါင်းပဲညိတ်တတ်မယ့် ဇနီးမျိုးသာရှိခဲ့ရင် ခြံရံဘဝက ထင်ရာစိုင်းခွင့်ကို ပါမစ်ချပေးလိုက်တာမျိုး ဖြစ်သွား တော့မှာ”

ဒက်ဒီက သားဖြစ်သူ အနာဂတ်အား ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လို ပုံသေနည်းတွေနှင့် စနစ်တကျ တွက်ချက်အဖြေရှာခဲ့ပေမယ့် မာမီက တော့ ဒီလိုမဟုတ်။ နေညီပခုံးလေးကို ဖက်ရှင်း

“မာမီက နေ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ ဒီမိသားစုထဲ သမီးလေး

ဆိုလည်း ချစ်တယ်၊ ချွေးမလေးလိုလည်း သဘောကျပြီးသား၊ ဒါကြောင့် လရိပ် စိတ်တိုင်းကျလုပ်သွားတာကို တစ်ခါတလေ ဆားစူးတင်သလို ဖြစ်မိသေးတာ”

“ဘယ်လိုထိပ်ထား၊ မင်းနှယ်ကွာ”

ဒက်ဒီက မချီတင်ကဲ ဝင်မေးလျှင် မာမီက သူမကို ဦးတီးဖက်ကာ

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကို စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ လရိပ် ဆင်တိုင်းကြဲခဲ့ပေမယ့် သူ့ဘဝနဲ့သူ သာယာနေတာကြားတော့ ဆိပ်ထားတို့ ဝမ်းသာရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သမီးကို သူ့ညီ အတွက် တမင်ချန်ထားပေးသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အဲဒါကို ကြည့်က တည်းက သမီးနဲ့သားက တကယ့်ပူးစာအစစ်အမှန်”

လူကြီးတွေ လိုလားသလောက် ခြံရံကတော့ တူးတူး ခါးခါး ငြင်းဆန်ဆဲ။ နေညီက ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ရှိ ငယ်ကတည်း က စူပုပ်ဂျီတိုက်တတ်သော ကလေးရုပ်နှင့် အခု ဆံပင်ရှည်ကြီး တစ်ဝဲနှင့် လူဆိုးဒီဇိုင်းဖမ်းထားသော ခြံရံကိုကြည့်ရင်း အလို အလျောက် ပြုံးမိသည်။ ဒီအပြုံးကို မြင်သွားသည့် ရွှေမင်းသား

ကတော့ ရွှေစိတ်တော်ညိုသွားပုံရကာ

“ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုံးပြသလိုမျိုးလား၊ မပြော

ငါ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရင်း

“ငါတို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လစ်မယ် ကျော်စွာ၊ ဘီယာ

ပါမော့ပြီး ဒေါသတွေ လျှော့ရအောင်”

“ဟင်...အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးလား”

“မခေါ်ချင်တဲ့သူပါ လိုက်ဝင်လာဦးမယ်”

ပြောတာတော့ ကျော်စွာကိုဖြစ်ပြီး ရည်ရွယ်သူက

လင်းမှန်း သိသာစေရန် တည့်တည့်ကြည့်ပြီး စိန်ခေါ်သည့်

ထိုနောက် ဆရာကြီးအထာတွေ လုပ်တတ်သော သူမပန်းတစ်

တွန်းချိတ်ပါလာတဲ့အထိ ဖြတ်တိုက်ရင်း ဓာတ်လှေကားဆီ သူ

အရင်လျှောက်ဝင်၏။ ဘယ်လိုရေစက်များ ပါလေသလား

ဒီမိန်းမအား ကြည့်မရတာ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက

ကိုယ့်ကို ပြုံးပြလည်း အပြုံးလို့မမြင်ဘဲ ဘီလူးအစွယ်ဖြူပြသ

မြင်မိတာကြောင့်

“မင်းကလည်း ခြံရံရာ၊ အရမ်းပြတ်ပြတ်ကြီးဆိုတော့

အားနာစရာကြီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက မိန်းကလေးဆိုတာလေး

သတိထားပြီး...”

“အဲဒီလို သတိထားရင် ထားတဲ့လူပဲ ခံသွားရမယ်၊

သူက မိန်းမဆိုပေမယ့် ဘုရင်မပဲ ဖြစ်ချင်တာမျိုး”

“ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ သူလည်း စိတ်ချမ်း

သာ၊ မင်းလည်း သက်သောင့်သက်သာရှိတာပေါ့ ငါ့ကောင်ရံ”

သူက ငြိမ်းနေရပ်သွားသော ဓာတ်လှေကားအတွင်းမှ

ထွက်ရင်း

“သဘာဝက သတ်မှတ်ပေးပြီးသား၊ မိန်းမဆိုတာ

ယောက်ျားတွေပေးလာတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှန်သမျှ တာဝန်ယူရမယ့်

လူ”

“အင်း...မင်းဟာကလည်း”

“ဟုတ်ဘူးလား ငါပြောတာ၊ ငါတို့ ချစ်ခွင့်ပန်တာနဲ့

အဲဒီအချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေကို ခံစားရတာ ဘယ်သူလဲ၊ ချစ်သူ

လည်း ချစ်သူအလျောက် လက်ကလေးတွေ ပါးလေးတွေ အခွမ်းခံ

၁၄၀

ပြုလုပ်သူ

ရတာပဲ”

“အေး...ဒါတော့ဟုတ်သား၊ ငါတို့က တစ်ခါနမ်းတိုင်း နှာခေါင်းပွန်းတယ်မှ မရှိတာ”

ဒါတော့ ကျော်စွာက အားပါးတရ ထောက်ခံသည်။

“အိမ်ထောင်သည် ဘဝကျတော့ရော ငါတို့ပေးသမှု ကို ခံယူရင်း ပုခက်လွှဲသောလက်ပိုင်ရှင်တွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့စိတ်ရှိရင် သူတို့က ငါတို့ကို ကျေးဇူးတောင်တင် ရဦးမှာ၊ သူတို့ကို ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုအောင် လုပ်ပေးတာ ငါတို့က”

“အေးနော်...မင်းပြောမှာပဲ ကျားဘဝကို ဂုဏ်ယူချင်သလို ဖြစ်လာပြီ၊ ဒါနဲ့ ခြံရံ”

ကျော်စွာက သူပခုံးကိုလှမ်းဆွဲရင်း တချို့ပိတ်စပြုနေပြီဖြစ် သော ဆိုင်တွေကို ချာလပတ်လည်အောင် လိုက်ကြည့်ကာ

“ငါတို့ ကားပါကင်ကို ဆင်းရဲမှာမဟုတ်လား၊ ဘယ် လိုဖြစ်ပြီး ရှေးပင်း(နီ)မောလိထဲ ရောက်လာတာလဲ”

“ငါ တစ်ခုခုမှာစားမလို့”

ပြောရင်း ခြံရံ ခြေစုံရပ်တာက စားသောက်ခန်းမရှေ့မှာ။

ခန်းမတစ်ခုလုံး စားသုံးသူမရှိအောင် ရှင်းလင်းလျက်။ သို့ပေမယ့် ဝန်ထမ်းတွေကတော့ ခါးစည်းအင်္ကျီတွေ၊ ခေါင်းဆောင်းလေးတွေ ဆင်တူနှင့် မှန်ဆေးရည်တွေ ဖြန်းတဲ့သူဖြန်း၊ ရေမြှုပ်အကြီးစားနှင့် နှန်ပြတင်းပေါက်၊ မှန်စားပွဲခုံတွေ သုတ်တဲ့ သူနှင့် မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင်ကြားထဲမှာ သူမ။ အဝေးက ကြည့်တာတောင် ပါးစုံတွေ နို့နေအောင် ရယ်နေတာ သူမရဲ့အပျော်တွေကို သိသာစေသည်။

ရေမြှုပ်တုံးကြီးနှင့် မှန်တွေတိုက်ရင်း ဖွင့်ထားသော သီချင်း ညည်းချက်နှင့်အညီ ခါးလှုပ်တင်ခါပြီးကတော့ စားသောက်ခန်းမ ထဲက ရယ်သံတွေက အပြင်စင်ကြိုဘက်အထိ ပြေးထွက်လာ၏။ သူမက ဒီလိုလည်း ရတာပဲလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးပြီး စိတ်ထဲက ဖယ်မိတာ အပြင်သို့ အသံထွက်သွားတဲ့အထိ။

“အဟွန်း”

“ဘာလဲဟ၊ မင်းက အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

လက်မောင်းကို ပိတ်ထိုးရင်း ကျော်စွာက ပြောသံကြောင့် သူ သတိဝင်သွားရကာ ငဲ့ကြည့်တော့

“ရှစ်နာရီထိုးနေပြီလေ၊ ဆိုင်ပိတ်ပြီပေါ့၊ မင်းစားချင်ရင်
မှန်ကြည်ဆေးသောက်ပြီး ရေဖျပ်တုံး မြည်းလို့ရမယ်”

သူက ကျော်စွာပခုံးဖက်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့တာတောင်
နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးက အတောသတ်မရဘဲ

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော မမတင့်တယ်ကို ယောက်ျား
တစ်ယောက်ယောက်က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး လွှဲပြောင်းပေးနိုင်ပါ့မလား။
အကယ်၍ လွှဲပြောင်းပေးချင်သူက ခြံရံ ဖြစ်ခဲ့ပါက...

သူ ခေါင်းမောပြီး အားပါးတရရယ်တော့ ကျော်စွာက
အုတ်အုကြောင် မော့ကြည့်ကာ

“ဒီကောင် မသောက်ခင်က မူးနေပြီ”

တစ်နေ့တော့ ကျော်စွာကို သူပြောပြရပါမည်။ မချစ်
ခင်ကတည်းက ရူးနေသူတစ်ယောက်အကြောင်း။

• • •

၁၁၆ (၁၃)

“ကျစ်...ငါတော့ တကယ်ရူးချင်ပါပြီ၊ ဒီဖီနပ်နဲ့တော့”

မမက ခြေမပေါ်ကွင်းယှက်ထိုးထားပြီး ကျန်ခြေလေး
နှစ်က ကြိုးတစ်ချောင်းတည်း သိမ်းထားတဲ့ လည်သာဖီနပ်
ကိုချွတ်ကြည့်သည်။ ကြိုးပေါ် စိန်ပွင့်လေးတွေ စီထားတာ
အညိုနုပေါ် အညိုရင့်ကြိုးကလေးရောက သူမစိတ်ကြိုက်
ရောင်မို့ ခုံထုပေမယ့် သဘောတကျ ဝယ်စီးခဲ့တာ။ အခုတော့
ခြင်ကပ် ကွာချင်သလို၊ ခွာချင်သလို လှုပ်စိစိနှင့်။

“ဟွန်း...ဝယ်ထားတာဖြင့် တစ်လတောင် မပြည့်
ဘူး၊ ဖီနပ်က မခံချင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အလှမမက်

ဘဲ ရိုးရိုးညှပ်လေး ဝယ်စီးတာမှ ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ အလကား ဖိနပ်စုတ်”

ဒေါက်လေးကို ပြန်တည့်ပြီး ခြေထောက်ရှေ့ တရှိတလေး ချသည်။ လောလောဆယ်တော့ ဒီဖိနပ်ကို စိတ်ဆိုးလို့မဖြစ်သေး။ အိမ်ကိုရောက်ရန် နောက်တစ်ဆင့် ကားစီးရဦးမည်။ ဖိနပ်ပြတ် သွားလို့ ပိုက်ဆံပါသော်လည်း ဝယ်စီးရန် ဖိနပ်ဆိုင်ဆိုတာက လည်း နတ္ထိ။ လက်မှန်ရိုက် ကြည့်လိုက်တော့ ကိုနာရီထိုးခဲ ငါးမိနစ်။

“ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမှာဆိုရင် နနနအတူပြန်ဆေး အမေ နေမကောင်းတော့ ငါက စောပြန်မှဖြစ်မှာ”

စုထွေး လာပြောတုန်းက သူမက နနနအတူပြန်မ ကြိုရွယ်ပေမယ့်

“ကိုမင်းဇော် လာကြိုမှာ၊ ဘာဖြစ်လဲ မမရယ်၊ အခု စရာ မလိုဘူးနော်၊ သူ လာကြိုရင် မုန့်တောင်အလကားစား ဦးမှာ”

ရည်းစားလာကြိုမယ့်အရေးထက် မုန့်အလကားစား

ညီအရေးတွေးကာ ပျော်နေသည့် နနကိုကြည့်ရင်း သူမက အတူပြန်မည့် အစီအစဉ်ကို ဦးအောင်ဖျက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူများ ညည်းစားတွေ ညှဉ်း ခရာသံတွေ နားထောင်ပြီးတော့ အဖော် လုပ်လိုပါ။

မမက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ခြေလှမ်းနှစ်ဆပိုမြန်သည်။ နားတစ်ဝိုက်က ဆိုင်ခန်းတွေချည်းဖြစ်ကာ လူနေအိမ်လည်း မရှိ။ ဦးဆုံးတာက လမ်းမီးတွေလည်း မရှိတာကြောင့်

“ဟေ့...ဒီမှာ”

ရုတ်တရက် ကိုယ့်လမ်းရှေ့ပေါ်လာသော လူနစ်ယောက် ကြောင့် မမ ခြေလှမ်းတုံ့သွားရသည်။ အနားမကပ်ခင်ကတည်းက လေအငွေ့မှာ အရက်နံ့က ထောင်းခနဲ။

“အဟဲ...ညီမလေး”

“အဖော်မရှိဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်”

ခပ်တည်တည်နှင့် ပိတ်ဟောက်တော့ အမူးသမား နစ်ယောက်က မျက်နှာပျက်သွား၏။ မမက အမူးသမားဆိုရင်

တော့ မကြောက်ပါ။ အမူးလွန်လေ ကောင်းလေ။ ကိုယ်တစ်ခုတည်း တွန်းတာနဲ့ လဲတော့မည့် စတိုင်ရှိသော ထိုနှစ်ယောက်စလုံးအပေါ် မမက ခေ့ကြည့်ရင်း ချာလီထီးရှည်အား ပြောင်းပြန်ကိုင်သည့် လက်တစ်ဖက်က စတီးသုံးဆင့်ချိန်ကို မြင်သာအောင် ဆပြရမည်။

“လမ်းဖယ်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ကျွန်မ အဆိုးမဆိုနဲ့ အစတီးချိန်နဲ့ ဒီထီးရိုးက အနည်းဆုံးတော့ အကွဲပဲ၊ နှစ်ချက်ချင်မလား သုံးချက်လား၊ ကြိုက်ရာရွေး”

“အဲ...အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ညီမရယ်”

“အဟီး...အစ်ကိုတို့ သောက်တာများသွားလို့၊ လမ်းစရိတ်ပြောင်သွားပြီ”

အမူးသမားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်ဒယ်...ဟုတ်ဒယ်”

ထောက်ခံနေကြသေးသည်။ ပြီးမှ မမကို အသနားခံသလို ရုပ်မျိုးနဲ့

“အဲဒါ ငါးရာလောက် ချေးပါလား”

“လမ်းစရိတ်မရှိတော့လို့ပါ”

“ချေးရအောင် သိကြတဲ့သူတွေလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဒီမှာ အလကားပေးလိုက်မယ်၊ နောက်ကျရတဲ့အထဲ ဒင်းတို့က တစ်မှောင့်”

“ကျေးဇူး...ကျေးဇူး”

တရုတ်လို လက်သီးဆုပ်ပေါ် လက်ဖဝါးတင်ပြီး အရှိအသေပေးနေသေးသည်။ မမက စူစူအောင်အောင်နှင့် ဘေးလွယ်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုနှိုက်ရင်း

“အရေးထဲ လူကို လန့်အောင် လုပ်နေသေးတယ်”

တီးတိုးရေရွတ် မဆုံးခင်မှာပင် နောက်က သိုင်းဖက်လိုက်တဲ့ အထိအတွေ့နှင့် လည်ပင်းနားမှာ အေးစက်စက်အရာ တစ်ခု။

“မင်းက စေတနာကောင်းသားပဲ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“နာမည်မိတ်ဆက်လည်း မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး”

အရှေ့က အမူးသမားနှစ်ယောက်ကတော့ အမူးတွေ

ပြယ်သွားဟန်ဖြင့် မမကို ပြုံးကြည့်ကာ

“ဓား...ဓားကြီးနဲ့”

အော်ပြီး နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ထွက်ပြေးကြတာ
မမဆီက လမ်းစရိတ်တောင်းရန်ပင် မမှတ်မိတော့သည့် အတိုင်း

“မင်း ရုန်းကန်တာတွေမလုပ်နဲ့နော်၊ ငါက ဒီနေ့မှ
ထောင်ကထွက်လာတာ၊ မင်းလည်းပင်းမှာ ထောက်ထားတာ
သွားကြားထိုးတံ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်”

“ရှင် ဘာလိုချင်တာလဲ၊ ပစ္စည်းတွေ ရှိတာယူသွားပါ၊
ဒါပေမဲ့ လူကိုတော့...”

“ပထမတော့ ပစ္စည်းပဲလိုချင်တာ”

မမလက်ဖဝါးတွေက ချွေးစေးတွေ ဖိုထန်းဆဲကြားက
ချိုင့်ရဲကိုင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ဖိုက်ဆံ
အိတ်ရှာစဉ်က ထီးနှင့်ချိုင့်ကို လက်တစ်ဖက်တည်း စုကိုင်ထားတာနဲ့
ရုတ်ခြည်း လှုပ်ရှားဖို့ဆိုတာတော့ မလွယ်။

“မင်းအနားကပ်ပြီး ဓားနဲ့ထောက်မှ”

ရှီခနဲ အသံရှူသွင်းသံနှင့်အတူ မမလည်တိုင်တစ်လျှောက်

လေနှေးတွေက ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ခတ်သွားပြီး

“သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေးက လူကိုပါ အပိုင်သိမ်း
ချင်စိတ်ပေါက်သွား...”

မမက ကိုယ့်မေးဖျားအောက် ရောက်နေသည့် ဓားကိုင်
လက်အား ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ချ၍ အားကုန်ကိုက်ပစ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“အား”

အသည်းခိုက်မတတ် အော်သံနှင့် အချုပ်အနှောင်က
လွတ်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ်ကျသွားသည့် ဓားကို မမက ကုန်း
အကောက်

“မင်းကများ...ငါ့ကို”

သွားရာအကွင်းလိုက် လက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
တိုင်ထားရင်း မမဆီ ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ ထိုလူအား
ထီးရိုးနှင့်ယမ်းပစ်ရင်း မမက လွတ်ရာထွက်ပြေးသည်။ ထိုအခိုက်
မှာပဲ ကားမီးရောင်က မမတို့ရှိရာသို့ ဖွေးခနဲ ထိုးကျလာတာမို့
မမက ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားချိန်မရဘဲ နီးရာ ဆောက်လက်စ
တိုက်နံရံဆေးကို ပြေးကပ်ကာ နံရံနှင့်ကျော တစ်သားတည်းကျ

အောင် ကပ်ထားမိ၏။

ကားမီးရောင်က လမ်းမဘက်ကကွေ့၍ ရောင်ပြန်ဟပ်သလား၊ မမတို့ဆီ ဦးတည်လာသလား မသိမသာ နားစွင့်ကြည့်နေဆဲမှာပဲ မမပုန်းရာနေရာသို့ တဖျတ်ဖျတ်လျှောက်လာသည့်ခြေသံ။

ဘုရား...ဘုရား...။ ဒါ ထောင်ထွက်လူကြီး မမကိုရှာနေတာဖြစ်မည်။

မမလက်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ဓားကြီး ပါလာသည်။ မမက ဓားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသော ခြေသံကို စိတ်ထဲမှရေတွက်ကာ

“ထောင်ထွက်တွေက သေမထူး နေမထူးတွေ”

ဒေါ်လေးစကားကို ကြားယောင်တော့ မျက်ဝန်းတွေ မိုတ်ပြီး အသက်တာဝရှူသွင်း၏။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အသက်ကို ပိုချစ်တတ်တာ သဘာဝမို့။

“ဟိတ်”

“အင့်”

တိုက်ဘေးနား ပေါ်လာသော အနိပ်အား မမက မျက်လုံး

မိုတ်၍ ဓားနှင့်ထိုးချပြီးမှ

“အ...မင်း...မမတင့်တယ်”

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်သံကြောင့် မိုတ်ထားသော မျက်လုံးတို့အား ပြန်အဖွင့်မှာပဲ နားထင်နှစ်ဖက်အား ဆယ်ပေါင်တူကြီးနှင့် ထုရိုက်ခံလိုက်ရတဲ့အတိုင်း မျက်လုံးတွေ ကြယ်တွေ ခြူးပြက်သွားပြီးမှ

“ရှင်...ဘော့စ်”

“ဟာ...ဟေ့ကောင် ခြံရံ”

အော်သံနှင့်အတူ တဖျတ်ဖျတ်ပြေးလာသော ခြေသံပိုင်ရှင်က ဘော့စ်ရဲ့မန်နေဂျာ ကိုကျော်စွာ။ အဲဒီနောက်မှ မမက သွေးစွန်းနေသော ဓားကိုတစ်လှည့်၊ ဗိုက်ကဒဏ်ရာက ဖိထားဆဲကြားမှ သွေးတွေထွက်ဆဲ ခြံရံကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း လွဲနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ဓားကိုင်ထားရင်း သူမက ဦးအောင်သတိမေ့သွားခဲ့၏။

• • •

အခန်း (၁၄)

“လူနာမိန်းကလေး သတိရလာပါပြီ ဒေါက်တာ”

နာရီလေးက အခန်းတံခါးဟရံလေး ဟပြီး လှမ်းပြော
တာနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ခြံရံက ခုတင်ပေါ် ဝန်းခနဲ ပစ်လှဲ
သည်။

“ဟကောင်ရ...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွ”

“ကိုမောင်းပဲ ပြောတော့ အသက်နဲ့အေးကြီးဆို”

“အေးပါ၊ အတွင်းကလိစာတွေ ဘာမှ...”

“ရှား”

လှဲနေရာမှ ခြံရံက နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်ရှင်း

“တိုးတိုးဗျ၊ တော်ကြာ ကြားသွားမှဖြင့်၊ ကိုမောင်း... ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့အတိုင်းနော်”

“မင်းဟာကလည်းကွာ”

“လာညည်းမနေနဲ့၊ ကိုမောင်းပဲ သဘောတူထားပြီး တော့”

ဒေါက်တာအောင်မောင်းက ဆုံးဖြတ်ရခက်သလို မျက်ခုံး ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ကြားမှ ရယ်ချင်သည့် နှုတ်ခမ်းများက နေမရဘဲ

“မင်းရဲ့ မာတာဝီတုတွေသိရင် ငါကျွိုင်းမှာ လာကောင်”

“ကိုမောင်းနဲ့ နာစံမှ မပြောရင် ဘယ်သူမှမသိဘူး”

“အေး...မင်းက ဖွတ်ပဲ၊ ကျော်စွာ...မင်းကရော၊ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းရဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာမှာ အကျ အနလှဲရင်း တီဗီချန်နယ်လ်တွေ တစ်လိုင်းပြီးတစ်လိုင်း ပြောင်း ကြည့်နေတဲ့ ကျော်စွာက

“အဆင်ပြေရင်ပြီးရော ကိုမောင်း၊ နို့နို့ ဒီကောင် နားပူတာနဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ပြီး ရေခွေးကြမ်းတောင် သောက်လို့ရနေပြီ၊

နောက်မှ နောက်ယားကြည့်ရှင်းကြတာပေါ့”

ကိုမောင်းမှာ နှစ်မဲတစ်မဲခွဲ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဆက်ထဲကိုင်ထားသော နားကြပ်ကို လည်ကုပ်ပေါ် ပြောင်းချိတ်ရင်း

“မင်းတို့ အဆင်ပြေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ချာတိတ်မ အဆင်ရောပြေပါ့မလား”

“ကိုမောင်းသာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း မင်သေ ခါလှေစေ၊ သူ့ဘက်က အေးဆေး”

“ခြံရံ”

ဆိုဖာပေါ်လှဲနေရာမှ ကျော်စွာက လူးလဲထကာ ခေါ် တော့ သူက ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း

“ဘာလဲ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ငါ မသင်္ကာချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခြံရံက မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြန်မေး၏။

“မင်းကြည့်ရတာ လိုတာထက် ပိုတက်ကြွနေသလား လို့”

“လျာမရှည်နဲ့”

တည်တင်းတင်းနှင့် ခြံရံက ပိတ်ဟောကံရင်း ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်လှဲချကာ ယတ်တီးစည်းထားသော ဗိုက်အား မြင်သာစေရန် တီရှပ်ကို ရင်ဘတ်အထိ ဆွဲလှန်ထားပြီး

“ဒီပုံစံကိုပြင်၊ ဒီအားလာရပ်၊ ဆိုဟမှာထိုင်ပြီး တီဒီကြည့်နေတာ စိတ်ပူတဲ့ပုံနဲ့ အံ့မဝင်ဘူး”

“အံဝင်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ မင်းက စိတ်ပူရလောက်အောင် ဘာမှဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ”

ရှုံ့တွဲတွဲပြောပေမယ့် ကျော်စွာက ပြောရင်ပြောတဲ့ အတိုင်း အနားသို့လာရပ်သည်။ ဒီတော့မှ ခြံရံက စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားသည့်အတိုင်း ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲကာ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်နှစ်ဖက် ယှက်တင်ရင်း

“ဆရာမ...ဟိုကောင်မလေးကို ခေါ်ခဲ့ပါတော့”

လှမ်းအမိန့်ပေးသည်။

“နော်ဆေး...ကိုယ် မှာထားတာ မမေ့နဲ့နော်၊ သဏ္ဌာန်လုပ်တာ ပီပါစေ”

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ခေါက်တာအောင်မောင်းက ဝင်မှာပြီးမှ

“ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ပြီး လူ့အသက်ကယ်တဲ့လူက ဘဝတစ်ခုကို သတ်သလိုများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး ခြံရံ၊ မင်း ငါ့ကို ထုတ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ကောင်မလေး ထိခိုက်အောင် မလုပ်ဘူး ဆိုတာ တကယ်နော်”

သေချာအောင် ထပ်မေးတော့ ခြံရံက ပြုံးစိစိနှင့်

“တကယ်ပါ၊ ထိခိုက်ရင်လည်း သူတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူ”

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး နှာစံတွဲထားသော မေတင့်တယ်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ခဏမှာ...

ရင်ခုန်သံဆိုတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းကောင်က ရင်ခွင်လွှင့်ပြင်မှာ ရှောင်တီးဝိုင်းထောင်ထားသလို တဒုန်းဒုန်းတဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေပေးရင်း...

တကယ်ဆို ငါတို့ကမှ ရေစက်ဆုံခဲ့တာ အမှန်။

အခန်း (၁၅)

“တကယ်ဆို မညာတာတမ်းပြောရရင် ဒါက ပူးလိစ်
ကုန်ပါ”

“ရှင်”

အလန်တကြား အာဇေဇိတ်နှင့် မမကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ
တောင့်မတ်သွားရသည်။ ရှေ့မှ ဆရာဝန်ကိုတစ်လှည့်၊ စုထွေး
နှင့် ဒေါ်လေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း
မသိ။

“အထရာဆောင်းအပြေအရဆိုရင် ဒါ ဓားနဲ့ထိုးမိတာ
သေချာတယ်ဗျ၊ ဒီလိုဒဏ်ရာမျိုးကို ဆေးခန်းမှာ ကျိတ်ကုသရဲ့

နဲ့ မပြီးဘူးလေ၊ ပုံမှန်အတိုင်းဆို ဒါ ရဲလက်လွှဲပေးရမှာပဲ၊ ဒီတော့ လူနာဘက်ကို မေးခွန်းလေးတွေ မေးပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်က ဆေးစာရေးပေးမယ်၊ ပြီး ဒီမြို့နယ်က တာဝန်ကျစခန်းမှူးနဲ့ အကြောင်းကြား...”

“ဒေါက်တာ”

အခန်းဝခေါ်သံကြောင့် ဆရာဝန်က လည်ပင်းရှည်ကြည့် သလို မမတို့သုံးယောက်စလုံးလည်း ခေါင်းတွေ ချာခနဲ လှည့်ကြည့် သည်။

“ကိုကျော်စွာ”

စုထွေးက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကျော်စွာကို တွေ့ရသည့်အချိန်မှာ အသမားခံ၍ရမည်လားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါ။ မမ ဖုန်းဆက်ခေါ်၍သာ ဒီကို ရောက်လာရတာ ညကြီးမင်းကြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းအမည်ပြော၍ လိုက်လာပါနဲ့ တုန်းက သားအိမ်နှစ်ယောက်စလုံး စိုးရိမ်တာ မမ ဘာများဖြစ်ပြီလဲ လို့ပါ။

ဒီရောက်မှ လူများ၍ ဓားနဲ့ထိုးမိတာရော၊ ထိုးမိသူက

ဆိုယ်တွေရဲ့ ဘော့စ်ဖြစ်တာရောကြောင့် ခေါင်းနုပန်းကြီး၍မပြီး သေး။ အခု ဆရာဝန်ပြောပုံက မမကပဲ ရာဇဝတ်သားလိုလိုမို့...

“လူနာ သတိရလာပြီခင်ဗျ၊ အဲဒါ ဒီက မမတင့်တယ်နဲ့ စကားခဏပြောချင်လို့တဲ့”

“နော်လေ၊ ကျွန်တော် စမ်းသပ်ပေးပါဦးမယ်၊ စိတ်ချရပြီ ဆိုမှ လူတွေနဲ့ စကားပြောခွင့်ပေးမှာ”

ဆရာဝန်က နားကြပ်ကိုင်ပြီး အရင်ထတော့ မမတို့ပါ ထရပ်ရင်း အခန်းထဲကထွက်သည်။ ဒါတောင် သူ့လူနာခန်းထဲ လိုက်ဝင်ခွင့်မရဘဲ စကြိုမှာပဲနေခဲ့ရတာ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ရန် အရင်ဝင်သွား၏။

“ကိုကျော်စွာ...ဟို ဘော့စ်အခြေအနေက အသက် အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတဲ့အထိများ ဖြစ်သွားတာလားဟင်”

“ဆရာဝန်တွေကတော့ လိုအပ်တဲ့စမ်းသပ်မှုတွေ တစ်ခု ပြီးတစ်ခု လုပ်နေကြတာပဲ၊ ယတိပြတ်ပြောဖို့အတွက်ကျတော့ အချိန်တစ်ခု စောင့်ရမှာဆိုတော့”

“ငါတော့ ညည်းညီမကိုသာ လုပ်ချင်တော့တာပဲ”

“ဒေါ်လေးကလည်း”

အဒေါ်က ကြိမ်းတော့ မမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဝင်
ပြောရင်း ချက်ချင်းခေါင်းငုံ့ကာ...

“မမလည်း တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီ နမော်နဲ့အကျင့်တွေကို ပျောက်ပါ၊ ဘာလုပ်လုပ်
သေသေချာချာ တိတိကျကျလုပ်ပါဆိုပြီး ငါ အာပေါက်မတတ်
ပြောခဲ့တာလေ”

“သေချာတိကျချိန်မှ မရတာလို့၊ မမက ဟိုလူကြီး
မှတ်ပြီး...”

“တော်...တိတ်”

ဒေါ်လေးက ပိတ်အော်တော့မှ မမမှာ စက်ကလေးပုစွန်
မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်ဖို့ ကျော်စွာမှာ စိတ်တော့မကောင်းပေမယ့်
ကိုယ်တင်ထားသည့်ဇာတ်က အရှိန်လျော့၍မဖြစ်သောကြောင့်...

“ဟို...အဲဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ခြံရံနဲ့တွေ့
ပြီး စကားခဏပြောလိုက်ပါဦး”

ကိုကျော်စွာရဲ့ နှစ်သိမ့်စကားအဆုံးမှာ အခန်းတံခါး

ဖုတ်ခနဲပွင့်လာပြီး...

“လူနာက ဒီထဲက မမတင့်တယ်ဆိုတဲ့သူနဲ့ စကားပြော
ချင်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်...မမ ဝင်လွှေ...”

စကားမဆုံးခင် ဒေါက်တာက လက်ကာပြုရင်း...

“လူနာကို စကားကြာကြာပြောခွင့် မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆယ့်
ငါးမိနစ်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းလိုက်ပါ၊
သူက အဆင်ပြေရင် အခုဖြစ်သမျှကို ကျေအေးပေးမယ်တဲ့”

“ဟယ်...တကယ်”

ထ၊ ခုန်တော့မတတ် မမက ဝမ်းသာသွားကာ စုထွေး
လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီးတောင် ရယ်ပြလိုက်သေး။

“တစ်ခုတော့ မမတင့်တယ်အနေနဲ့ သိထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာ”

“လူနာစိတ်ထဲ တကယ်ကျေနပ်နိုင်ပါမှ ဆေးစာမှာ ရိုးရိုး
ထိခွက်မိတာလို့ ရေးပေးလို့ရမှာ”

“ဟုတ်”

မမက ဒေါက်တာစကားကို အလေးအနက်နားထောင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါမှလည်း ကျွန်တော်တို့ဆေးခန်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိမှာလေ”

“ဒီတော့ လူနာကျေနပ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ညှိပေးလိုက်ပါ။ ဒါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေအောင် ပြောပြတာပါ။ အမှုတစ်ခုဖြစ်တဲ့အခါ အချိန်ကုန်လုပ်ငန်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်း အရ ထိခိုက်မှာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်ချင်းစာလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ နားလည်ပါတယ်။ ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဟဲ့...မမ”

ဒေါ်လေးက ဆရာကို ပြောနေရာမှ မမလက်မောင်းတုတ် ဖျတ်ခနဲလှမ်းရိုက်ရင်း...

“သူ ဘာပြောပြော ညည်းခေါင်းညိတ်နဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်...ဒေါ်လေး”

▲ ▲ ▲

အခန်း (၁၆)

“အဲဒါ ဒေါ်လေးကြောင့်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်လေးပဲ သူ့ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်ဆို”

မမက ခုတင်အောက် ခြေတစ်ဖက်ချကာ ကျန်ခြေတစ်ချောင်းကို ခုတင်ပေါ် ခပ်ကွေးကွေးတင်ထားတဲ့ပုံက စိတ်ပျက်တာရာ ကြံရာမရဖြစ်တာရော ထိုအသွင်ကို တစ်ခါတည်းတန်းပေါ်စေသည်။ မမရှေ့မှာ အသစ်စက်စက် လပ်ရေ(ချုံ)ကြီးကို အစုံးဖွင့်လျက်သား။ ထိုလပ်ရေ(ချုံ)ထဲသို့ စုထွေးက နာမည်ကြီး

Brand တံဆိပ်ရှိကံနိပ်ထားသော အိတ်ကြီးအိတ်ငယ် အသွယ် သွယ်ထဲမှ အဝတ်အစားအသစ်တွေကို ပြောင်းထည့်ပေးရင်း...

“နင်က နာအုံရှိသေးတယ်လို့ ထင်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား မမ”

“ညည်းညီမ ရစ်စရာမရှိ ရှာကြရစ်နေတာပါအေ၊ အခုဆို တခြားဘယ်သူမှ မက်ခွင့်မရတဲ့အိပ်မက်ကို သူ ရထားတာတောင်”

ဒေါ်လေးက နာမည်ကြီးအလှကုန်ပစ္စည်းတွေ၊ ရေခွေတွေနှင့် ဖန်စီနာရီတွေပါသော ဘောက်(စ်)အသေးစားကို သေချာပိတ်ပေးရင်း ပြောပုံက မမပဲ လူကြီးလိုလို။

“ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်မှာ လိုက်နေဖို့ကျတော့”

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့အိမ်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်းလား...ပြော၊ သူ့အဖေ အမေရော၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် မွေးစားအစ်မရော ရှိနေတာကို”

“အဲဒီ အစ်မကိုလည်း မမ မျက်နှာပူတယ်”

“ဘာပူစရာရှိလဲ၊ မောင်မြီရံကမှ မလိုချင်တာ၊ ပြောသွားတာ ညည်း မကြားဘူးလား၊ နေရာတကာ ဆရာကြီးအထာ

နဲ့တဲ့”

“နင် သရုပ်ဆောင်ရမှာက ဘော့စ်စကားကို ခေါင်းညိတ် နာခံတဲ့၊ ဘော့ကို အရမ်းချစ်တဲ့ ချစ်သူအဖြစ်နော်”

“အဲဒီလို မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဟဲ့”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူအော်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြည့်ကြတာတလည်း ပြိုင်တူ။ မမက နှုတ်ခမ်းချွန်ကာ...

“ဟန်ဆောင်ရည်းစားတဲ့၊ ဟွန့်...နေရင်းထိုင်ရင်း ငါက သိက္ခာကျတယ်၊ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးတဲ့သူကိုများ”

ရေရွတ်နေကျအတိုင်း ရွတ်မိတာ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှသာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ပတ်တီးအထပ်ထပ်နှင့် သူ့ကို သနားတာရော၊ ဒေါက်တာက သူနှင့် အဆင်ပြေမှ ဒီကိစ္စက ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ် ဖြစ်မိသော စဉ်းစားချိန်မရခဲ့တာပါ။

“ဒါ ဓားထိုးမှု၊ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ မင်း သိပါတယ်နော်၊ လူတစ်ယောက်နဲ့မင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေလို့ ငါတို့က ကူညီဖို့ လာတယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးတယ်”

“ဆို...ရှင်ကိုထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ ဆေးခန်းရောက်ခဲ့တာလေ”

“မမ လူမှားသွားတာပါ”

“ထားပါတော့၊ အားလုံးက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီတိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုနဲ့ မင်းလည်း လွတ်မြောက်ရမယ်။ ငါလည်း လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းတစ်ခုရှိမယ်”

“ရှင်ပါ လွတ်မြောက်မယ်”

အဲဒီတုန်းက မမမေးခဲ့တာ တကယ်အံ့ဩတကြီးနဲ့ပါ။ သူက ဒဏ်ရာကြီးနှင့် လက်တစ်ဖက်အားပြုကာ ထထိုင်ရင်း...

“တကယ်ဆို မင်းနဲ့ငါက အခက်အခဲတစ်ခုတည်း အတူ တူ ကျရောက်နေတဲ့ ဘဝတူမျှင်းပါ”

မမ သူ့အခက်အခဲကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ တကယ်။ သူ့ရော ကိုယ်ပါ အလွတ်ရုန်းကြံမည့်နည်းလမ်းဆိုတော့လည်း သဘောကျ သွားတာ တကယ်နှင့်။ အခုတော့ မမက သူ့ရဲ့ ဟန်ဆောင်ရည်းစား ပါတဲ့။

“ဒီမှာ...မမ”

“အင်...ဟင်”

ပေါင်ကို စုထွေးက လာပုတ်မှ အတိတ်ဆီ တစ်ပတ်ပြန် လျှောက်သော စိတ်တို့က ပစ္စုပ္ပန်ထံ ပြန်ရောက်လာ၏။

“နင်က သူ့ရဲ့ဟန်ဆောင်ရည်းစားဖြစ်ရမှာကို စိတ်ထဲ မသိုးမသန်ဖြစ်နေတာလား”

မမက စုထွေးကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း မရဲတရဲ ခေါင်း ညိတ်ပြသည်။ စုထွေးက ဒေါ်လေးအလစ်ကို ရောင်းသလိုမျိုးနှင့် တစ်ခန်းလုံး အကြည့်စေပြီးမှ...

“မေမေ မရှိတုန်း ငါ ပြောပြမယ်”

“ဘာပြောပြမှာလဲ”

“ငါသာဆို တစ်နာရီအတွင်း တစ်ပြိုင်တည်း ရည်းစား ငါးယောက် ထားတဲ့အကြောင်း”

“ဟယ်...တကယ်”

စကြားခါစက မမမှာ ပြူးတူးပြတ်ဖြစ်သွားသလောက် စုထွေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ နင်နဲ့ငါ အမြဲရှိနေတာကို”

“ငါ အင်တာနက်ဆိုင် သွားရင်ရော”

“ငါလည်း ပါတာပဲ၊ ငါက ဂိမ်းဆော့တယ်လေ၊ ဘာ ဖြစ်လဲ အဲဒါ”

“အေး...နင် ဂိမ်းဆော့တုန်း ငါ အင်တာနက်ကနေ ရည်းစားထားတာပေါ့ဟဲ့၊ အဲဒီလို အိမ်ကလီလုပ်ရတာ ဘယ် လောက် မိုက်တယ်ထင်လဲ”

“ဟွန်း...နာဘူးမ”

နာခေါင်းရှုံ့ရင်း မမက ရေရွတ်တော့ စုပွေးက မခံမရပ် နိုင်သလို မမ ပေါင်ကို ဆွဲလိမ်ရင်း...

“ပြောချင်တာက ဒီခေတ်မှာ ဒါက ဘာမှမဆန်းတော့ ဘူးလို့၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ ဘော့စ်ကြားမှာ စာချုပ်ရှိတာပဲ၊ နင် ထိခိုက် နစ်နာအောင် သူ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးလို့”

“ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ဘာတွေ သူက ကိုင်ခဲ့ရင်ရော”

“အဲ...ဒါကတော့”

“ဒါကတော့ လုပ်မနေနဲ့ မိန်းမတွေ၊ အပြင်မှာ မောင်ခြံရံ ရောက်နေပြီ၊ ထွက်ခဲ့တော့”

ဒေါ်လေးက အခန်းဝမှာလာပြောပြီး လှစ်ခနဲပျောက်သွား သည်။ ဒီတော့မှ စုပွေးနှင့် မမပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ...

“ထွက်...ထွက်တော့ မမ၊ ငါ သေတ္တာကြီး သယ်ခဲ့ နယ်”

မမက မှန်ထဲတွင် ထင်ဟပ်နေသော ကိုယ့်ပုံကိုယ် တစ်ချက် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ အပြာရင့်ဂါဝန်က လက်ပြတ်၊ ထည်ပင်းအဝိုင်းကို ခူးဖုံးရုံသာသာရှိသည်။ ခါးအလှပေါ်စေ့ရန် ထက်သန်းလုံးလောက်ရှိသည့် အနီရောင်ခါးပတ် ပတ်လိုက်တော့ ခါးက သေးသွယ်သွားပြီး ရင်နှင့်တင်က ရှိခဲ့သည့်အချိုးအစား အတိုင်း ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်လာ၏။ မမက ဆံပင်တွေကို အခါ တိုင်းလို နှစ်ဖက်ခွဲမစည်းတော့ဘဲ ရှေ့ဆံမြိတ်အားလုံး လှန်သိမ်းကာ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်မှာ ဖဲပြားအကြီးစားနဲ့ ထိန်းညှပ်ထားတာမို့ တွေ့နေကျ မမတင့်တယ်နှင့် မတူတော့တာ အမှန်။

“ငါ...ငါ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားဟယ်၊ ဟင်...စုပွေး”

စုပွေးက ပခုံးလေးဖက်ပြီး အားပေးသည်။

“ဟန်ဆောင်တာလို့ သဘောမထားနဲ့၊ တကယ်လို့ စိတ်

ထဲမှာသွင်းထား”

အိပ်ခန်းထဲကအထွက်မှာ ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်ပေါ်ထိုင်ပြီး ဒေါ်လေးနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ သူကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် စိတ်အေးလက်အေးခြင်းတွေနဲ့။

“ကိုခြံရံ...သူ့ကို စုထွေး ဆင်ပေးထားတာ ကြည့်ပါဦး အဆင်ပြေရဲ့လား”

စုထွေးက လှမ်းမေးမှ သူ့အကြည့်က မမထဲ ဆံစမှ ခြေဖျားအထိ အစုန်အဆန် ဝေဝေကြည့်သည်။ ထို့နောက် အားမရ သလို ထိုင်ရာမှထကာ အနားလျှောက်လာပြီး လူကို လှည့်ပစ် ကြည့်တော့ မမ နှုတ်ခမ်းတွေက ဘောင်ဘင်ခတ်သလို ဟိုဒီရွဲ့ချင် လာပြီ။

“လူကိုများ နားပွဲစားတွေလို သေချာကြည့်ပြီးမှ အပြစ် အနာအဆာမရှိအောင် စစ်ဆေးပြီးမှ သူက ဝယ်မှကျနေတာပဲ”

စိတ်ထဲရှိတဲ့ စကားလုံးတွေက အစိန်မရဘဲ နှုတ်ဖျားမှ ခုန်ပေါက်ထွက်ကျသွားပြီးသား။ သူ မမြင်နိုင်မှန်းသိသိကြီးနှင့် သူ ရှိရာကိုမှန်းပြီး မျက်စောင်းပါ ပိတ်ထိုးမိသေးတာ။ ခြံရံကတော့

တစ်ပတ်လည်အောင် အကဲခတ်ပြီးမှ မမရှေ့တည့်တည့် မတ်တပ် ရပ်ကာ လက်ပိုက်ရပ်ရင်း...

“အပြင်ပန်းကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမျက်နှာ အဲဒီလိုထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ပြောရင်း လက်ခုံနှင့် သူမ မေးဖျားကို ဆတ်ခနဲပင့်မော့ စေတော့ မမမျက်နှာက သူ ဆွဲခေါ်ရာ မော့ခနဲပါသွား၏။

“မင်းအကြည့်တွေရော၊ နှုတ်ခမ်းတွေမှာပါ တကယ့် ရည်းစားတွေရဲ့အရိပ် ထင်နေရမှာ”

“အို...အဲဒီလောက်တော့ မသိဘူး၊ မမက ရည်းစား တစ်ခါမှ မထားခဲ့ဖူးဘူး”

“ဟဲ့...မမ”

စုထွေးက ခါးအောက်ကို လှမ်းလိမ်ရင်း ဟန့်သည်။ မမက စုထွေးထံ ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“တကယ် ငါမှ မထားဖူးတာ”

“အဲဒါ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ငါ သင်ပေးလို့ရပါတယ်”

“ဟင်...ဘာသင်ပေးမှာလဲ”

ပြန်မေးတာ အလန့်တကြားနှင့်။ ဒါကျတော့ ကြောက်
တတ်သားပဲလို့ ခြံရံကတွေးရင်း ရယ်ချင်သွားကာ...

“မင်း မတတ်သေးသမျှ အားလုံးပေါ့”

သူမ လက်ဖျားကို လှမ်းဆွဲတော့ မမက ရွံတွန့်တွန့်နှင့်
ရုန်းရင်းကန်ရင်းက ခြံရံ ဆွဲခေါ်ရာဆီ ပါလာသည်။ ခြံရံက
ဒေါ်လေးကို ခေါင်းညှိတ်နှုတ်ဆက်ရင်း...

“အစစအရာရာအတွက် စိတ်ချဖို့ ကျွန်တော် ထပ်ကတိ
ပေးပါတယ် ဒေါ်လေး”

“မောင်ခြံရံကို စိတ်ချပြီးသားပါ။ ဒေါ်လေး စိတ်မချတာ
မမကို၊ ညည်း တလွဲတချော်တွေ ထပ်မလုပ်နဲ့တော့နော် မမ
ကိုယ် နမောနမဲ့နဲ့နဲ့နဲ့ ခုလိုဖြစ်ရတာ သင်ခန်းစာယူ...ကြားလား”

“ဟုတ်...ဒေါ်လေး”

မမက ခေါင်းညိတ်ရင်း စုထွေးထဲ သံယောဇဉ်မပြတ်
သလို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“စုထွေး...မိုးမာန်လာရင် ဟိုနာရီလေး ပြန်ပေးလိုက်
နော်၊ ပြီးတော့ ငါ မှာတာတွေ မမေ့နဲ့ဦး”

“အေးပါ...နှင့် အလုပ်နဲ့ ခရီးသွားရတာလို့ ငါ ပြောပေး
ပါ့မယ်၊ သွားတော့...သွား”

စုထွေး လက်ထဲမှ အဝတ်သေတ္တာကို သူ့ဒရိုင်ဘာက
လက်လွှဲယူရင်း အရင်ဆင်းသွား၏။ မမကတော့ လှေကားရောက်
တာနှင့် သူ ကိုင်ထားသော ကိုယ့်လက်ဖဝါးကို အတင်းရုန်း
ထွက်တော့

“ဟ...ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းနဲ့ ငါက သဏ္ဌာန်လုပ်
သရုပ်တူရမယ်လေ၊ နားမလည်ဘူးလား”

“အခုကတည်းက တူစရာမလိုပါဘူး၊ ရှင်အိမ်မှ မရောက်
သေးတာ၊ သူများကျတော့ သဏ္ဌာန်လုပ်သရုပ်တူရမယ်လေး
ဘာလေးနဲ့”

မမက လှေကားထစ်တွေကို သတိထားဆင်းရင်း သူ့ရှေ့
ကျော်တက်ကာ...

“သူကတော့ တူရှာလွန်းလို့၊ ဟွန်း...ဘယ်ရည်းစား
ကောင်လေးကများ သူကောင်မလေးကို ဟိန်းဟောက်နေတာ
တွေ့ဖူးလို့လဲ၊ တကယ်ပါပဲ၊ မကြုံဖူးပေါင် ဂုဏ်ထူးဆောင်

တွေလေ”

တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း လှေကားထမ်း
တွေကို အပြီးတကြီး ဆောင့်နှင်းနေတာတွေ့ရတော့ ခြံရံမှာ မမြဲ
ဘဲလည်း မနေနိုင်။ သူမကို နောက်ကျောကနေ တစ်စုံစိမ့်ငေးရင်
ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင်နိုင်ဘဲ ပြုံးချင်နေတာထူး
ထူးတော့ထူးဆန်းသား။ ကြားဖူးတဲ့ သီချင်းစာသားတွေထဲကလို-

အပြစ်မမြင်တာ အချစ်တွေကြောင့်လား ဆိုတာမျိုးဖြစ်မ
ပြီလား မသိပေမယ့် သေချာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ချေ
လိုနေပြီ။

အခန်း (၁၇)

“မာမိက မစစ်ဆေးသေးပါဘူး။ ငါက စစ်ဆေးမှာ၊
ဒါ သဘောကျရင် မာမိက နေခွင့်ပေးလိုက်တဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော်
ဆီ”

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ
အား။ ကနုတ်တပ် နီညိုရောင်ဆိုဟကြီးပေါ်မှာ ခြံရံမာမိက
ဆီသွယ်လှလှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အညိုရင့်ပေါ် နီညိုပွင့်ကြီးတွေပါ
အညို မြန်မာဝတ်စုံနှင့်။ ဆံပင်တွေအားလုံးကို အပြောင်သိမ်းပြီး
နောက်တွဲဆံထုံး ထုံးထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေ
တာက မျက်လုံးအရွေ နှုတ်ခမ်းအတွန့်ကအစ သိသာစေ၍လား

မသိ။

ဆိုဟလက်ရန်းပေါ် ကန္တာကလျာနှင့် တင်ပါးလွှဲထိုင်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်သည်။ နွေးထွေးခြင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ သရော်ဟန်နှင့် ပြုံးကြည့်နေတာက သူ့ရဲ့အေးအစ်မမှန်း တန်းခနဲသိသာစေ၏။ ခြံရံက မမ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“ဒက်ဒီရော...မာမိ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်မယ်၊ ပြောထားရက်နဲ့”

“အရေးကြီး အစည်းအဝေးရှိလို့ သွားတယ်သာ၊ ညကျမှ ဒင်နာပါတီပေးမတဲ့”

သားဘက်ကို လှည့်ဖြေတော့ အပြုံးများစွာနှင့် ဖြစ်နေသလို မမဘက်ပြန်လှည့်တော့ ထိုအပြုံးတွေက ရေငွေ့လို ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွား၏။

“အထူးအဆန်းလုပ်လို့ ခြံရံရယ်၊ ဒက်ဒီက ဧည့်သည်လာတိုင်း အိမ်မှာထိုင်စောင့်ပြီး တွေ့နေကျမှ မဟုတ်တာ”

“ဟ...ဒါ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ လက်ထဲ

မယ့် ဇနီးလောင်း၊ ပြီးတော့ ငါ့ချစ်သူ၊ ဒီမိသားစုဝင်ဖြစ်လာမယ့်သူ၊ သာမန်ဧည့်သည်တွေနဲ့ တစ်တန်းတည်းထားလို့ မရဘူး”

“အဟတ်...ဟတ်၊ တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား၊ ချစ်သူ၊ ဇနီးလောင်းတဲ့”

နေက ဆိုဟလက်ရန်းမှ မာမိဘေးဝင်ထိုင်ကာ မာမိပခုံးပေါ် ခေါင်းမှီချရင်း...

“နေ့ ကြားဖူးတာတော့ ချစ်သူဆိုတာ သုံးနှစ်သုံးမိုးလှေလာပြီးမှ ဖြစ်ကြရတာဆို မာမိ”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူချင်းမတွေ့ဘဲ ချစ်သူဖြစ်ကြတဲ့ နည်းတွေက အများကြီးလေ...သမီးရယ်၊ ခုမြင်ခုကြိုက်ပြီး လူချင်း ချစ်ကြိုက်တာရှိသလို၊ ခုမြင်ခုတွေ့ပြီး နောက်ကွယ်က အရှိန်အဝါကို ချစ်ကြတာလည်း ရှိတာပဲ”

ဒီစကားကို သားအမိချင်း မျက်လုံးချင်းဆုံပြောတာ မဟုတ်။ မမထံ ဒေါ်ထိပ်ထားက နေ့စဉ်ကြည့်ပြီးပြောတာမျိုး။ ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားရတာ ဒေါသကြောင့်မဟုတ်ဘဲ မာမိကြောင့်ပါ။ မမကပဲ ခြံရံရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့် ချစ်ခဲ့ခြင်း

လိုလို။ မမက ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာမော့တော့
နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ပြုံးရိပ်ထင်သည်။

“အန်တီ ပြောတာတွေက ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်
ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖြစ်နိုင်တဲ့အထဲမှာ မမ မပါဘူး။ မမက ကိုကို သာမန်
လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ စသိပြီးချစ်ခဲ့တာပါ။ အင်းပေါ့ လေ...ကို
စည်းစိမ်တွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအကြောင်း ခရေနေတွင်းကျသိပြီးမှ
ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောလာရင်တော့ အန်တီပြောတဲ့ မိန်းမစားမျိုး
ဖြစ်မှာပေါ့”

အပြုံးတစ်ချက်နဲ့ ခေါင်းဆတ်ပြီး ပြောတဲ့အချိန်မှာ နေညို
လင်း မျက်နှာက အရောင်ရင့်တက်သွားသည်။ ပြီးမှ အပြုံးတစ်ချက်
နှင့် ဆေးသာနီတွေကို တစ်ခါတည်း ဖြေချရင်း...

“မာမီ...ဘာမေးဦးမလဲ သူ့ကို”

ဒေါ်ထိပ်ထားက ချိတ်ထားသောခြေကို ဖြုတ်ချပြီး
မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

“မေးစရာမရှိပါဘူး။ သားပြောထားသလို ချစ်သူဆို
တော့လည်း ချစ်သူပေါ့။ အကဲခတ်ဆိုတော့လည်း အကဲခတ်ပေးရ

တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လက်ခံ၏ လက်မခံ၏ကတော့ မာမီတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
ဆုံးဖြတ်ချက်။ အခုတော့ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ဧည့်သည်ကို ဝတ္တရား
ကျေပွန်တဲ့ အိမ်ရှင်အဖြစ် ဧည့်ခံပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
သတိပေးထားမယ် မမတင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ အန်တီ”

“မာမီ မပြောနဲ့၊ နေ ပြောမယ်”

နေက ကြားဖြတ်ဝင်တားရင်း မာမီလက်ကို ချိတ်ကာ
သူမထံ စူးစူးရှရှကြည့်သည်။ ပြီးမှ မကျေနပ်ခြင်းများစွာနှင့် မမကို
စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်အပေါ် ပြန်မစော်ကားမိစေ
နဲ့ပေါ့”

မမက ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်နာခံရင်း...

“ဟုတ်...မမ တွေ့ဖူးတဲ့ အိမ်ရှင်တိုင်းကလည်း ယဉ်
ကျေးဇူးပြုမှုကို လက်ကိုင်ထားကြပါတယ် မနေညိုလင်း”

“လာ...မမ၊ နားရအောင်၊ ကို အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့ပေး
မယ်”

ခြံရံက သူမ လက်ဖဝါးကို ဆွဲခေါ်ရင်း အပေါ်ထပ်
လှေကားဆီ အတူတက်လာ၏။ အားလုံး ဗြင်ကွင်းကွယ်သွားသော
အခန်းထဲရောက်မှ...

“မင်းက မဆိုးဘူးပဲ”

သူ ခိုးမွမ်းခြင်းမှာ မမက သာယာမနေအားဘဲ ခုတင်ပေါ်
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း...

“ရှင် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

ခုတင်ခြေရင်းမှာ သီးသန့်ထားတဲ့ ဆိုဖာအဖြူတွဲကြီးပေါ်
သူက ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။ မမက ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း
ကိုယ်နေခဲ့သည့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမက ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်း
တီဗီအကြီးကြီး၊ မှန်တင်ခုံနှင့် ရေခဲသေတ္တာအသေးလေးတွေကို
ရှေ့ကြည့်ရင်း...

“ရှင်အမေ့ ဟို မွေးစားအစ်မကို ပြောခဲ့တာ”

“ငါက မင်း ခေါင်းငုံ့ငြိမ်နေမှာတောင် ခိုးရိမ်သေး၊ ဒါနဲ့
နေပါဦး”

ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားကာ အထဲမှဆန်းကစ်ဘူး
ထုတ်ယူပြီး မမဆီ တစ်ဘူးပစ်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က
ချွန်တစ်ဘူးဖောက်ကာ တစ်ရူးထိုးမော့သောက်ပြီးမှ...

“မင်းပြောတော့ အခေါ်အဝေါ် မစဉ်းစားရသေးဘူးဆို”

မမက မျက်နှာကို ရေရွေးပူနှင့် အပက်ခံရသလို ရွေးခနဲ
ဖြစ်သွားပြီးမှ ခုတင်ဆီမှ ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်သွားရင်း...

“ဒီလိုပါပဲ၊ အရေးကြုံတော့လည်း အလိုလိုတတ်သွား
တာပဲပေါ့”

အသံက နောက်ကျောဘက်ဆီမှ တိတ်သွားတာမို့ မမက
အနီးထဲပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဆိုဖာပေါ် ခေါင်းနှိ၍ ခပ်လျှော့လျှော့
ဆိုင်နေသော ခြံရံက သူမခုတင်တည့်တည့်ရှိ မီးပန်းဆိုင်ကြီးဆီ
ဆွေစိုက်ကြည့်ပြီးမှ...

“ကိုယ်လည်း သွားနားတော့မယ်”

“အဲမယ်...သူက ကိုယ်တဲ့”

ဧကပ်ပူပြီး မမက မကြားတကြား ရေရွတ်သည်။ သူက
မကြားတာလား၊ ကြားရဲ့သားနဲ့ မကြားဟန်ဆောင်တာလားမသိတဲ့...

မမအေးသို့လျှောက်လာရင်း ရုတ်တရက် ပန်းနှစ်ဖက်မှဆွဲ၍ ရင်နှစ်ထဲသွင်းပြီး ဖက်ထားတာကြောင့်..

“ရှင်..ဟေ့လူ၊ ရှင် မဟုတ်တာ မကြံနဲ့နော်”

“လွတ်စမ်းပါ၊ မမနဲ့ ရှင် စာချုပ်ထဲမှာ”

“တိတ်တိတ်နေလိုက်၊ ထပ်မရုန်းနဲ့တော့ မမတပယ်”

“အို..မရုန်းလို့ ရမလား၊ ရှင်ဘာလို့ လာဖက်တာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွ၊ ဒီအခန်းထဲက ငါတို့လှုပ်ရှားမှုကို ကင်မရာနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတယ်”

“ဟင်...တကယ်”

သူရဲဘော်ဆိုတွန်းထားသော မမလက်ဖဝါးက တွန်းအလျော့ကျသွားတာ သိသိသာသာ။

“အဲဒီကင်မရာ ဘယ်မှာလဲဟင်၊ သူတို့က ဘာလို့ အလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ မမတို့ ပြောတာတွေကအစ သူတို့ကြားသွားပြီလား...ဟင်”

တဟင်ဟင်နှင့် မေးခွန်းမေးနေပုံက သူ့ကို အားကိုးစာကြီးနှင့်။ လူချင်းခွာပေမယ့် သူမ ပန်းတွေကို ခြံရံက ဖက်ထားဆဲမို့ မအိသောသနပ်ခါးနဲ့က တသင်းသင်းမွှေးသည်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ စိမ်းညိုသောမျက်ခုံးအောက်က မျက်ခွံမို့အစ်အစ်တွေ၊ ထိုစိပ်စိပ် ထူနက်သော မျက်တောင်ကျောတို့ရဲ့ ဖမ်းစားခြင်းကြောင့် ခြံရံ ရင်ခုန်သံတွေ ကပြောင်းကပြန်။

“ဟင်...လို့၊ ဒီမှာ မမ မေးနေတယ်လေ”

ပန်းပေါ်တင်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို မမက ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ပြီး ထပ်မေးသည်။ သိချင်တာရှိပြီဆိုရင် ရေဆုံးရေဖျားအထိ လိုက်စူးစမ်းတတ်တာက မမတင့်တယ်ရဲ့အကျင့်။ ထိုအကျင့်ကြောင့်ပဲ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေတွေကို မေ့လျော့ကုန်ကာ ကိုယ်က သူတစ်ပါးဖက်ထားခြင်းခံရတာပါ သတိလစ်နေတဲ့ အဖြစ်။

“ကိုယ်တို့ပြောတာတော့ ကြားမယ်မထင်ဘူး၊ ဒါစီစီတိတိလေ၊ လှုပ်ရှားမှုကို ရိုက်တာမျိုး”

“အမယ်လေး...တော်ပါသေးရဲ့”

အခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို မမက ရင်ဘတ်ဖိပြီး သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ပန်းနှစ်ဖက်ပေါ်ဆီ တင်ထားသော သူ့လက်တွေကို သတိထားမိကာ...

“ဟို...ရှင်လက်တွေ ချလို့ မရသေးဘူးလားဟင်”

မေးလည်းမေး၊ ပန်းနှစ်ဖက်ပါ စုကျပ်ပစ်သောပုံစံက ခြံရံ ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားစေမှန်းမသိ။ စတွေ့ကတည်းက သူမဟာ ရင်ကို တိုက်ရိုက်စူးစေသော ကပ်ကရိုလက်နက်ဆန်း များနှင့်ဖြစ်ပြီး ခြံရံကသာ ထိုနမောနုမလေးကို ငေးကြည့်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ခဲ့လျှင်...။ ခြံရံက ရယ်မြူးရိပ်သမ်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမကို စိုက်ကြည့် ရင်း...

“လက်တွေ ဖယ်မပေးဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ”

“သတိထားဆက်ဆံရမယ့်သူစာရင်းထဲ ရှင်ကို ထည့် ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

မဆိုင်းမတွ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသော နှုတ်ခမ်းတွေက ဆေးသားမကူဘဲ ပန်းသွေးရောင်ပြေး၏။ ခြံရံက ထောင့်ချိုးညီစွာ ခပ်ထော်ထော် နှုတ်ခမ်းတွေအား မချင့်မရဲစိုက်ကြည့်ရင်း လက်

တွေကို ဖယ်ပေးလိုက်ပြီးမှ...

“မင်းက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ တကယ်”

နဖူးကို ခပ်ဖွဖလှမ်းရှိက်ရင်း သူ ကျောခိုင်းကာ အခန်း ထဲက ထွက်သွားတဲ့အထိ မမက ဒီနေရာ ဒီအရပ်မှာ တစ်လက်မမှ ရွေ့နိုင်ဘဲ ခြေစုံရပ်ကောင်းဆဲ။ ဒီလူ သတ္တန်လုပ်သရုပ်တူ အောင် ပြောသွားတာလား၊ တကယ်လေပဲလား မသိ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မမကတော့ ထိုစကားအား ထပ်တလဲလဲကြားယောင်ရင်း ရင်ခုန်သံများနှင့် ရန်ဖြစ်၍ကောင်းဆဲ။

အခန်း (၁၈)

“စောစောစီးစီး ရန်စကားပြောတယ်လို့ မယူဆစေ
ချင်ဘူး မမတင့်တယ်”

အင်း...ရန်စကားမပြောတဲ့ သူရဲမျက်နှာကလည်း အစွယ်
ခေါ်ခေါ်နဲ့ပါလားလို့ မမက တစ်ဖက်လှည့် ရေရွတ်ရင်း ဖြီးလက်စ
ဘီးကို မှန်တင်ခုံပေါ် ပြန်တင်သည်။ မှန်ကိုကျော ခိုင်း၍ ဒီဘက်
လှည့်ထိုင်တော့ အနက်ရောင်ဖဲသား ညဝတ်နံကြီးကို မချွတ်ရ
သေးသည့် နေညိုလင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ပြုပြင်ဖန်တီးယူထားသော မျက်တောင်တွေက အလှမ်း
ထွာကွာက ကြည့်တာတောင် တစ်ပင်ချင်း ကောညွတ်နေတာ

သိသာသည်။ နတ်ကျ သိပ်အပေါ်လွင်ကြီးမဟုတ်ဘဲ နတ်ခမ်းက
က မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်း ဆွဲထားသလို ပါးလှပ်လွန်း၏။

အသားအရေဟာ မမထက် ပိုဖြူဖွေးသည်လို့ ပြော
ပေမယ့် သွေးမရှိသလို ဖြူဖပ်ဖပ်ကြီးကို မမ မကြိုက်ပါ။ နေ
လင်းကတော့ သူမအား စေ့စေ့ငှငှ အကဲခတ်နေတဲ့ မမကိုကြည့်ရင်
စိတ်မရှည်သလို ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ

“တို့ ရှင်းရှင်းပဲမေးမယ်၊ မင်းကို ခြံရံက ရည်းစား
တော်ဖို့ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့လဲ၊ အယောင်ဆောင်ခလေ”

“ရှင်”

မမက နားမလည်သလို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။
နေညိုလင်းက မမရှေ့ တည့်တည့်ရပ်နေရာမှ ခါးကင်းချထား
ကျောလယ်ကျော် ဆံပင်အရွေ့အလိပ်တွေက မမ မျက်နှာအား အ
တဖြုတ်ဖြုတ်ကျလာ၏။

“တို့မေးတာ သူ့ရည်းစားအဖြစ် မင်း ဟန်ဆောင်
ဘယ်လောက်ရသလဲလို့၊ အဲဒီထက် နှစ်ဆပိုများတဲ့ ငွေကို တို့
မယ်၊ မင်းက ဒီကထွက်သွားလိုက်...အိုခေ”

မျက်တောင်တွေကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး နေ ပြောသမျှ
နားလည်အောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည့် အသွင်နှင့်။ နေက ထို
မသိနားမလည်ဟန်ဆောင်ထားသော မျက်နှာအား မုန်းတီးစွာ
ကျောခိုင်းပစ်သည်။

စိတ်ရှိတိုင်း ဆောင့်ချကိုင်ပေါက်ပစ်ရလျှင် ဒီတစ်ယောက်
တော့ တစ်စစီဖြစ်တော့မည်။ မိသားစုတွေ ပြန်ဆုံသည့် အထိမ်း
အမှတ် ဒင်နာပါတီအား ဒက်ဒီက မတက်ဟု ဖုန်းနဲ့ လှမ်းအကြောင်း
ကြားရင်း

“ဒါ ဒီကလေးမကို မလိုလားကြောင်း အသိအမှတ်
မပြုကြောင်း ပြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းတွေက ခြံရံပြော
သမျှ အမှန်တွေပဲ၊ မိဘခွဲဖြစ်တာရော၊ နယ်ကရော၊ ဒီမှာ အဒေါ်
သားအမိရှိတာရောက လိမ်ညာတာ တစ်ခုမှမပါဘူး၊ ပြီးတော့
ဒီကလေးမက သားရဲ့ရှေ့ပင်း(နှံ)မော်လမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်
တဲ့၊ တွေ့ကြည့်တာပေါ့လေ၊ ဒီခေတ်မှာ အဲဒီလိုလုပ်ရင်း နီးစပ်
သွားတဲ့သူတွေ အများကြီးဆိုတော့ ဟန်ဆောင်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး
လို့ ဒက်ဒီ ထင်တာပဲ”

“ဘာလဲ...ကိုသဘောက ပြောင်းသွားပြီဆိုတာမျိုးလား”

ဖုန်းစပိကာဖွင့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် နားထောင်နေတာမို့ ဘဝင်မကျသမျှ မာမိက ချက်ချင်းမေးခွန်းထုတ်သည်။ တစ်ဖက်မှ ဒက်ဒိုသက်ပြင်းရှိက်သံသဲ့သဲ့ကို အရင်ကြားရပြီးမှ

“ဘယ်သူကတော့ ရှိလက်စ သဘောထားကို ပြောင်းချင်မလဲ ထိပ်ထား၊ ငါက ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ရတယ်၊ စဉ်းစား ရမှာက မင်းအပိုင်၊ သမီးရည်းစား အယောင်ဆောင်ထားတာ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသားက အဲဒီကလေးမကို တကယ် ချစ်ရိုးမှန်ရင် ငါတို့ ကြားဝင်လို့မရတော့ဘူးလေ၊ ခြံရံအကြောင်း မင်းအသိဆုံး လုပ်ချင်တာရှိရင် ဘယ်သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငဲ့မကြည့်စတမ်း ဇွတ်တိုးပစ်တာမျိုး”

“အို...မိဘကစီမံတာ သားသမီးက နာခံရမှာပဲလေကိုရဲ့”

“မနာခံတတ်လို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီ၊ မလိမ္မာလို့မကောင်မလေးလက်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာပြီ၊ မင်း ဘာတွေ

ဆပ်မျှော်လင့်ချင်သေးလဲ ထိပ်ထား”

ဒက်ဒိုစကားထဲမှာ မျှော်လင့်စရာမရှိတော့ဘူးလို့ပါလေသလားမသိ။ နေညိုကတော့ မျှော်လင့်တုန်း မျှော်လင့်ဆဲပဲ။ ဘဝက ဘယ်လောက်အကောက်အကွေ့များများ နောက်ဆုံး နှိပ်စက် တစ်ခုတည်းဖြစ်ရမည်။

“ဘယ်လိုလဲ မမတင့်တယ်၊ တို့ပြောတဲ့စကားကို နားထည်သွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် တို့ဆီက တောင်းရမယ့်ငွေ အမောင့်(တ်)ကို စဉ်းစားနေတာလား”

ဒီဘက်ပြန်လှည့်ရင်း မေးတော့ မမတင့်တယ်က မူလထိုင်နေသော နေရာတွင်မရှိဘဲ ပီရိုရှေ့သို့ရောက်နေကာ အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော ဂျာကင်တွေ ကုတ်တွေကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ကိုယ်မှာပြောင်းကပ်ကာ မှန်ရှေ့ရပ်ရင်း

“အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ မနေညှိလင်းက ကြုံဖူးလို့လား၊ အဟွန်း...မမတော့ မနေညှိလင်း ပြောမှပဲကြားဖူးတာ၊ အင်းလေ...မမက ပြန်မာမှုကိုနားလည်ပြီး ပြန်မာ့ဓလေ့စရိုက်တွေ အရိုးစွဲနေလို့လားမသိဘူး၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို ငွေကြေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုး

မဖြတ်ဘူး”

“မင်း”

ဒေါသကြောင့် ပြောရမည့်စကားတွေ လည်ချောင်းဝမှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။ အရှိန်ထိန်းမရသော ဒေါသတွေထဲ ခြေလှမ်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး လူက တလွှားလွှားနှင့် သူမအနား ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းမသိ။ မမတင့်တယ်ကတော့ နေညိုလင်း အနားရောက်လာတာကို ဂရုမထားခြင်း အပြည့်နှင့် အင်္ကျီတွေ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ကပ်ကြည့်နေသည့် အရှိန်လည်း မပျက်။ မှန်မှ အကြည့်လည်း တစ်စက်လေးမှ မခွာဘဲ

“တကယ်ပြောတာ မနေညိုလင်းရဲ့၊ မမမိဘတွေနဲ့ တုန်းက သင်ပေးခဲ့တဲ့အထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ငွေကြေးနဲ့မလဲလှယ်ဖို့၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကိုရဖို့ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး၊ ဘယ်လိုဣန္ဒြေ မျိုးနဲ့ နေသင့်တယ်ဆိုတာ အမြဲပြောပြနေတော့ နားရည်ဝနေတာ မျိုးလေ”

“အဟွန်း...နေစမ်းပါဦး”

နေက သူမလက်ထဲက အင်္ကျီတွေကို ဆွဲယူပြီး အခန်းထဲ ရောက်ချင်ရာရောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူလွှင့်ပစ်သည်။ သူမ ထက်ကောက်ဝတ်အား ဆောင့်ဆွဲ၍ ဒီဘက်လှည့်စေရင်း

“မင်းက ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ မချတမ်း တန်ထရိုက်ဆွဲထားပြီးမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ပေါ် ဆုတ်ကတ်တက်လာတာ ဘာသဘောလဲ၊ ဘယ်လိုတန်ဖိုးတွေ ပြုညီမျှခြင်းဆွဲဦးမလို့လဲ၊ ဟွန်း...လက်မထပ်ရသေးဘဲ၊ အံ့... ခံပါရဲ့”

“မနေညိုလင်းပြောလည်း ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမက ဘာဖြစ်ရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအိမ်မှာ လာတည်းခိုတဲ့ သဘော မပါ၊ မချစ်ပါဘူးလို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ ယောက်ျားနား တကပ်ကပ် ထပ်နေတာထက်စာရင်...”

“မင်း စော်ကားလှချည်လား”

လက်ဝါးတစ်ဖက် ရိပ်ခနဲ မြှောက်တက်သွားသည်။ နှုတ်လှန်အထိုးကောင်းတဲ့ သူမပါးပြင်ကို မီးပွင့်အောင် ထိထိမိမိ နှိပ်ချရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်ငြား

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ နေ”

မေးတာထက် ပြင်းထန်တဲ့ အသံလှိုင်းက နေ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သံမဏိကြိုးကွင်းနှင့် ပစ်ဖမ်းထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်သလို လေထဲ ရပ်တန့်နေသော လက်ကို နေက ဆောင့်ဆောင့်တင်ပြီး ပြန်ချရင်း အခဲမကျေခြင်းများနှင့် သူမအား စူးရဲစွာကြည့်သည့် မမကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ နေညှိလင်းကို ကျော့၍ ခြံရံထဲ လှမ်းကြည့်ရင်း

“အဆါက ထပ်ဝတ်ဖို့ ကုတ်ရှာနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ ဒီတိုင်းလည်း အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လားဟင်”

ခူးဖုံးရုံ ခရမ်းရင့်ရောင် ဂါဝန်က လက်ပြတ်ပဲဖြစ်တာ လည်ပင်းစပ်မှ ဂါဝန်အောက်နားအထိ အဖြူရောင်ပန်းဖွင့်တယ် ဆင်လိုက်တစ်ကြောင်းတည်း ဖြတ်ထိုးထားသည်။ ခါးမှတစ်ဆင့် သွယ်သော ရွှေရောင်ခါးပတ်ကလေးနှင့်

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဘာမှထပ်မဝတ်နဲ့၊ ဒီတိုင်းလည်း လှတယ်”

ပြောတဲ့သူကို လှည့်ကြည့်တော့လည်း ခရမ်းပုပ်ရောင်

မျက်နှာကို ထုံးစံမပျက် ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်ဝတ်ကာ လက်ကျန် ဘာတံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ထားသည်။ ဘောင်းဘီက အဖြူစွတ်စွတ်မို့ တမင်ချိန်းပြီး ဝတ်သလားတောင် ထင်ချင်စရာ။

နေက ကိုယ်နှင့်မတူဘဲ ချိုအိသောအပြုံးတွေနှင့် အခန်းထဲ ခါးဝမှာ ရှိနေသော ခြံရံအား လှည့်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်တက်လာသည်။ သူမတို့ မသင့်မြတ်ခဲ့တာ မှန်သမျှ ဆုံးရှုံးရမည်ဟုတစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူး။ သိပ်မုန်းရင်းနှင့်ပင် သိပ်ချစ်သွားသူတွေ ဒုနဲ့ဒေးမို့ တစ်နေ့သောအခါဆိုပြီး စိတ်ကူးမို့ ရူးခဲ့လေသမျှက...

“အိုခေရင် သွားမယ်လေ ချစ်၊ ဘရိတ်ဖက်(စ်)တစ်ခုခု အညှိုးမှာဆိုတော့”

“ဟုတ်...လာပြီ”

မမက ပီရိုတံခါးကို ကသောကမျောပိတ်ရင်း သူမရှေ့က ခြံထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ မမ ခြေလှမ်းရှေ့တက်ခနဲ ထိုးထွက်လာသော ခြေတစ်ဖက်။ မမက ရှောင်တိမ်းချိန်သည်းမရ။ ထိုခြေထောက်ကို တည့်တည့်ကြီး ဝင်ချိတ်မိကာ

“အမေ”

လှစ်ခနဲ အေးသွားသောရင်သည် သွေးပြီဆိုတဲ့အသိနှင့် မျက်လုံးတွေပါ ဆက်ဆံနေမိတ်ချပစ်သည်။ မမစိတ်ထင် ကြမ်းပြင်ကြီးသည် အရှိန်နှင့် လူကို ပြေးဆောင်တော့မလို ရှိနေပြီးမှ နူးညံ့သော အထိအတွေ့နှင့် မရင်းနှီးသည့် မွေးရန်က မမကို ဆီးကြိုပြွေဖက်လိုက်သလို။

“ဘယ်နား နာသွားလဲ ချစ်”

သတိရ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ မမက ရင်ခွင်တစ်ခု တည်း ပြိုလဲနေခဲ့ပြီး ထိုရင်ခွင်ပိုင်ရှင်ကပဲ သူမကို ဆွဲထူပေးရင်း

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နေ”

“ဘာလုပ်လိုက်တယ်လို့ နင် မြင်လဲ၊ မြင်ရင်မြင်တဲ့ အတိုင်း မှတ်”

နေက နှစ်ယောက်စလုံးနားမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲ ပြတ်ကျော် သွားရင်း တံခါးပေါက်နားရောက်မှ

“သူလဲကျတော့မယ့်အချိန်တိုင်း နင် ဒီလိုထိန်းသိမ်း ပေးနေရရင်တော့ မလွယ်ဘူး ခြံရံ၊ နင်က လူမမယ်ကလေးတို့

ရည်းစားထားနေတာမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်က ရယ်စရာဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ရယ်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ့ကို ငါက ထိန်းသိမ်းပေးနေရတာမှမဟုတ်တာ၊ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိအောင် ထာကွယ်မှာ၊ အဲဒါ ငါ့ချစ်သူအပေါ် ငါထားတဲ့စေတနာ”

“တောက်”

ပြင်းထန်တဲ့ တက်ခေါက်သံကို ကြားရသည့်တိုင် ခြံရံက ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်ရင်း

“လာ...အဲဒါကြောင့် မင်းကိုပြောထားတာ၊ ကိုယ့်နားက တစ်ဖဝါးမခွာဘဲနေပါလို့၊ မင်းကို ကိုယ်က ဆူးခြစ်ရာလေး ဆောင် အထင်ခံစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်လက် တိုတွဲပြီး ကိုယ့်နားမှာပဲနေ...ကြားလား”

“ဟုတ်”

မကြားလိုသော စကားတွေက ရင်သို့ တိုက်ရိုက်ထွင်း ဖောက်၍ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတိုင် စူးလေသည်။ ဘေးနားက ဖြတ် ထွက်ရင်း နေ့မျက်ဝန်းရှေ့ ရောက်လာတာက မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင် ထားသော လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်။ ရှက်စိတ်၊ မာနနှင့် ဒေါသတို့က

ဝန်းခနဲ နှလုံးသားမှ ဆန်တက်လာပြီးနောက်...ကြောက်မက်ဖွယ်
ရာ ဝန်တိုစိတ်သည် နေ့ကိုယ်ထဲ မီးတောက်ငါစုံလို့ ယိမ်းထိုးနေ
သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ နေက မျက်ဝန်းစုံမှိတ်၊ နားနှစ်ဖက်
ပိတ်ပြီး အားခနဲ အကျယ်ကြီး ဆော်ပစ်လိုက်၏။ ချစ်ခြင်းတရား
ဖြင့် စွတ်စိုစပြုသော နေနှလုံးသားက ဝန်တိုမီးကြောင့် ချက်ချင်း
သွေ့ခြောက်ခဲ့ရလျှင်

အချစ်ကြောင့် ကြေကွဲရခြင်း ဘယ်နှမျိုးရှိသလဲ။

အခန်း (၁၉)

“အကူအညီတောင်းချင်ပါတယ်ဆိုလို့ တမင်နောက်ကျ
ပြီး လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ဝှန်”

“မဟုတ်ပါဘူး နေရာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ရှောင်လေးတွေ
ရှင်းနေရလို့၊ ကဲ...ပြော၊ လရိပ်တို့လိပ်စာ သိချင်တာလား၊
လရိပ်မိန်းမ ဘာလေးမွေးလဲ သိချင်တာလား”

ဝှန်က နံဆွဲဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။ ရှားရင့်ရောင် ဂါဝန်က
ဝန်းတစ်ဖက်ပဲ ကြိုးရှိကာ ကျန်တစ်ဖက်က အထိန်း အကွပ်မဲ့။
အဆွေအလိပ် ဆံပင်တွေကို အားလုံးစု၍ ငယ်ထိပ်ပေါ် ထုံးကားတာမှီ
လည်တိုင်ဝင်းဝင်း၊ လည်ကုပ်ပွေးပွေးနှင့် ရွှေရင် သိမ်းသစ်အရုပ်

တရားတွေကို အရှိကို အရှိတိုင်း ဖော်ပြနေသည့် နယ်။

ဒီမိန်းမက လှသလောက် အေးစက်ခြင်းလား။ တည်ငြိမ်မှုလားမသိ။ အကြည့်နက်ရှိုင်းရှိုင်းများကြောင့် ဂျွန်က အနည်းငယ်တော့ ရှိန်လေသည်။ မွေးစားသမီးပါလို့ တရားဝင်ကြေညာထားပေမယ့် သူမအရည်အချင်း၊ ဘက်ဂရောင်းတောင့်တင်းခြင်းတွေကြောင့် စီးပွားရေးလောကမှာ နေညီလင်းက ပလ္လင်ပေါ်မှ ဘုရင်မ။

နေက ကော်ဖီကိုတစ်ခွက်သောက်ရင်း ဂျွန် မေးသမူခေါင်းယမ်းကာ

“တို့သိချင်တာ လရိပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

“ဒီထဲမှာ အားလုံးပါတယ်”

ဂျွန်ရှေ့ထိုးပေးတာက စာအိတ်အညိုရောင်။ ဂျွန်က စာအိတ်ထဲ ဖွင့်ကြည့်တော့ အနီးကပ်ရိုက်ထားပုံပေါ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ထွက်ကျလာ၏။ ဘေးတိုက်ရော၊ မျက်နှာတည့်တည့်ပုံတွေဟာ နှစ်ဦးသဘောတူ မဟုတ်ဘဲ အဝေးမှ ဇွန်း(မ်)နှင့် ဆွဲရိုက်ထားမှန်း အသိသာကြီး။

ဂျွန်က ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံကြည့်ပြီးမှ နေထဲ အကြည့်ပို့ကာ

“နေ ကိုယ့်ကို စုံထောက်ငှားနေတာလားဟင်”

“ဆိုပါတော့၊ ဒါမျိုးဆို ဂျွန် စိတ်ဝင်စားတတ်မှန်း သိလို့၊ သိတယ်မလား။ အညှီဆိုတာ ယင် ကြိုက်တဲ့အမျိုးလေ”

“အဟား...ဖဲတယ်ကွာ၊ လူကို ရေရေလည်လည်”

“က...ဘယ်လိုလဲ”

နေက လက်ပိုက်ပြီး မေးဆတ်ကာမေးသည်။ ဂျွန်က လရိပ်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ နေနှင့်ရွယ်တူတော့မဟုတ်။ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်တော့လည်း လရိပ်နှင့်အတူတူပဲဖြစ်ကာ လရိပ် အိမ်ထောင်ပြုသွားသောသတင်းကို မြန်မာနိုင်ငံအား အရင်ဆုံး သယ်ဆောင်လာသူကလည်း ဂျွန်ပဲဖြစ်သည်။ သွေးသားမတော်စပ်သော အစ်ကိုနှင့်ပတ်သက်၍ ခင်မင်ရသူဆိုပေမယ့် ဂျွန်က ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက နေ့အတွက်ဆို အသင့်ရှိသူ။

“အိုခေလေ...ကိုယ် ချက်ကင်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ကိုယ့်ဘုရင်မ စိတ်တိုင်းကျပေါ့၊ ဒါနဲ့...နေ၊ ခြံရံ အိမ်ထောင်ကျသွား

ပြီလား၊ နေ့နဲ့ စီစဉ်ထားတာက”

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

ကော်ဖီခွက်ကို ဆောင့်ချသံရော၊ မေးလိုက်တဲ့အသံ
ရောက် တင်းတင်းထန်ထန်။ ဂျွန်က ထူးဆန်းသလို မျက်နှာ
ဆတ်ဆဲ ပင့်သွားရင်း

“ရော်...စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ ကိုယ်က နေ့နဲ့ သူ့ရဲ့
ကိစ္စ ပျက်သွားရင် ဝမ်းသာနေမှာစိုးလို့လား၊ ပြန်စဉ်းစားဦးနော်
နော်၊ ခြံရံက နဝိကတည်းက ဂျစ်တီဂျစ်ကန်၊ ပြီးတော့ ဒီရက်
ပိုင်းအတွင်း သူ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖူးသလား
လို့၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ပြန်စဉ်းစား”

“စဉ်းစားစရာမလိုအောင် အဲဒီကိစ္စကို နေက ဆုံးဖြတ်
ထားပြီးသား”

နေက စကားကိုဖြတ်ပြီး တမင်ပြောချပစ်သည်။ ခြံရံ
နှင့်ပတ်သက်ပြီး အစွဲဆိုတာ မခံစားချင်။

မေးဖျားလေး တမင်ပင့်ပြီး ပြောလိုက်ရပေမယ့် မခံ
ချင်စိတ်ကြောင့် လူက အကြိတ်ဒေါသထွက်ချင်သည်။ ဟန်ဆောင်

ထိန်းချုပ်ထားရသည့်အထဲ ဒေါသကို မျိုသိပ်ထားတာ အခဲယဉ်း
ဆုံးမို့

“နေပြန်တော့မယ်၊ သူ့အကြောင်းတွေသိတာနဲ့ နေ့ကို
အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပေးပါ ဂျွန်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါ နေ့ကိုယ့်ရဲ့ တော(ပ်)စီးကရက်လား”

“ဆိုပါတော့”

ဒါပဲပြောပြီး ကော်ဖီရှော့(ပ်)က ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီတာဝါ
ကြီးမှာ ဂျွန်ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိသည်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာပဲ နေတို့က ရှယ်ယာ
ဝင်ထားတာမို့ ဒီနေရာကို နေက တံခါးမရှိ စားမရှိ ဝင်ထွက်နေကျ။
အခုမှပဲ စိမ်းသက်လွန်းတဲ့ ရင်ထဲကခံစားချက်ကြောင့် ဘာကြည့်
ကြည့် အစိမ်းရောင်ချည်း မြင်နေတာမို့ နေက နဖူးပေါ်ပင့်
တင်ထားသော ခရမ်းပျော့ရောင် မျက်မှန်ကို ဆွဲချတပ်သည်။

ထို့နောက် ဓာတ်လှေကားရှေ့အရပ် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ
သော ဓာတ်လှေကားတံခါးမှ လူတစ်ယောက်က အတင်းတိုး
ထွက်လာခဲ့ရာ

“ဟား...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ တိုက်မိတော့”

မယ်”

ကိုယ်ကို ရှိရောင်လိုက်သဖြင့် မတိုက်မိပေမယ့် နေက ဦးဆောင် ဟောကပ်ပစ်သည်။ မီးခိုးရောင်တိရစ္ဆာန်၊ ဂျင်း(နီ)တစ်ထည် ကို ရိုးရိုးပဲ တွဲဝတ်ထားသည့် ကောင်လေးက ခြေနှစ်လမ်းက ကျော်တက်သွားပြီးမှ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ

“ဆောရီးပါ မမ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းအရေးကြီး လို့ပါ ဆောရီး”

တောင်းပန်တော့ ရှေ့မှလူလာနေတာကို မမြင်။ နေက လည်း အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် သတိမပေးဘဲ ဒီအတိုင်းကြည့်နေ ဆဲမှာ ရှေ့ကလူနှင့် ထိုကောင်လေး တည်တည်ကြီး ဝင်တိုးတော့ သည်။

“အာ...အစ်ကို...ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက် ကို လှည့်တောင်းပန်နေတာမို့”

ဖြေရှင်းရင်း ဆောရီးတွေ ထပ်တလဲလဲသုံးနေသော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး နေ ပခုံးစုံတွန့်ကာ ဓာတ်လှေကားထဲ လှမ်းဝင်သည်။ ဆင်းမည့်အထပ်ဆီ နံပါတ်နှိပ်ပြီးမှ

“ကောင်းတယ်၊ နမောနမဲ့ ဖြစ်ချင်သူအတွက် ဖက်စ် လက်ဆောင်”

တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်စွာရေရွတ်ရင်း အမှတ်မထင် ဓာတ်လှေကားကြမ်းပြင်ပေါ် အကြည့်တို့ လျှောတိုက်သွားတော့

“ဟင်”

နေ မျက်မှန်ကို နဖူးစပ်ဆီ ပင့်တင်ရင်း သေချာအောင် ကြည့်သည်။ သေချာပါသလား။ နေ တွေ့ရတာ ယောက်ျားကိုင် ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ် အညှိအရှောင်လေး။ နေက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခူးကွေးပြီး လှမ်းကောက်ရင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတာ ဝင်တိုက် မိမလို ဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်လေး။

“နမောနမဲ့ ထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီ”

ညည်းပွားရင်း အောက်ဆုံးထပ် ဂီဆက်ရှင်မှာ အပ်ပေးရန် ခိတ်ကူးရသည်။ ဒီက ဝန်ထမ်းလား၊ အပြင်ဧည့်သည်လားဆိုတာ ခူးစမ်းရန် နေက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဖြန့်ကြည့်မိတာ မရည်ရွယ် ခဲ့ပေမယ့်....

ငယ်ရပ်မပျောက်သေးသော အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံနှင့် ဓာတ်ပုံ

ထဲက နှစ်ယောက်က တရင်းတနီး လက်တွဲကာ တလိုက်တလို ရယ်မောနေသည့်ပုံ။ နေ့ရင်ထဲက ဖျတ်ခနဲ နိမ့်ဆင်းသွားပြီး တစ်လောကလုံး လင်းသွားသလို။ နေက ကျေနပ်အားရစွာ နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေးကျသွားတဲ့အထိ ပြုံးရင်းက သွားတွေပေါ်လာသည်အထိ ရယ်မိတာ ကျေနပ်အားရခြင်းများစွာနှင့်။

ကံကြမ္မာ ပဉ္စလက်က နေ့ထဲ တစ်လှည့်ပြန်လည်လာခဲ့ပြီလား။

အခန်း (၂၀)

“ကဲ...ရှင်းစမ်း အကြောင်းနဲ့”

“ဟုတ်ပါ၊ နင်က စင်ဒရဲလားဇာတ်လမ်း စင်းသွားတာလေ”

“ပုံစံက လုံးဝခြားသွားတာနော်၊ နင် တကယ် လန်းထယ် သိလား မမ”

“မလန်းပဲ ခံနိုင်ရိုးလား၊ ဘာစစ်ရဲ့ချစ်ချစ်ကိုပဲ၊ ကဲ.... ဂရုစိုက်ပါ၊ ရုပ်က သောက်မြင်ကပ်ချင်စရာ၊ ဘဝင်ကိုင်တာ”

“ကြည့်စမ်း...ဒီစကတ်လေးက လှလိုက်တာ၊ အဲဒါ

ရှစ်သောင်းကျော်တန်တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ တွေပါတယ်၊ အဆင်
ထပ် ဖက်ရှင်ဆိုင်မှာ”

“ဟင်...ဘာ ရှစ်သောင်းကျော်”

တစ်လုပ်ပြီးတစ်လုပ် အဆက်မပြတ် သွင်းနေသေး
ထမင်းသုပ်စွန်းက လွတ်ကျသွားသည်။ မမက အခုမှ ကိုယ်
ခါးမှာဝတ်ထားသော စကတ်ကိုငုံကြည့်ကာ အလန့်တကြား။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဒါက”

အနက်ရောင်စကတ်က ခါးနားဆီမှ ပေါင်လယ်လောက်
အထိ ကျပ်ကျပ်လေး ဆင်းသွားကာ ချွေးနားရောက်မှ အထွေ
အဖတ်ကြီးတွေနဲ့ ကားထွက်သွားတာ ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်
အထိ ဝဲကျနေတာမျိုး။ အသားလေးက အိအိလေးမို့ ဝတ်ရတာ
သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ နဂိုကတည်းက စကတ်တွေ
ယဉ်ပါးခဲ့သူမို့ သဘောကျတာလည်းပါ၏။ အင်္ကျီက ပန်း
ကုပ်ကြိုးသိုင်းကာ ခါးတင်လေးမို့ သူကလည်း ပန်းရောင်
ဖျော့ တီရှပ်ဝတ်လာတာတော့ မမက သတိထားမိသား။

“ရည်းစားတွေက အင်္ကျီအရောင် ဆင်တူဝတ်တာ

ကြတယ်”

ဖြေရှင်းသလို အသိပေးသလို လာတုန်းက ကားပေါ်
မှာပြောတော့ မမက ပခုံးလေးတွန့်ပြီး

“မမြင်ဖူးပါဘူး”

“မမြင်ဖူးပေမယ့် ဝတ်ဖူးပြီမဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ကိုယ်
သက်ဆိုင်ကြောင်း ဒီလိုကြေညာထားရင် ပြီးတာပဲ”

“လူသိရှင်ကြားတွေ သိပ်မလုပ်နဲ့၊ မမတို့က တကယ်
မဟုတ်တာ၊ အခုတောင် ရှော့ပင်း(နီ)မောင်က ဝန်ထမ်းတွေက
ခေးနေပြီ၊ မမ မဖြေချင်ဘူး”

“မဖြေချင်ရင် သူတို့ရှိရာ မင်း မသွားနဲ့ပေါ့”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မမက ဆတ်ခနဲ လှည့်ပြောပြီးမှ

“မမ ပျင်းတယ်”

တိုးတိုးလေးပြောမိသည်။ သူ့ရဲ့ ဟန်ဆောင်ရည်းစား
ဖြစ်ရတာ လွယ်တော့မလွယ်။ အိမ်မှာနေခဲ့လို့လည်း မရ။
နေညိုလင်းရဲ့ အငြိအစွန်းကိုကြောက်ရ၍ သူ သွားရောရာ

လိုက်သွားတော့လည်း ဒီရှောပင်း(နီ)မောင်က မမ ကျင်လည်ဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်။ စသွားတဲ့နေ့တုန်းကဆို သူ ဆွဲထားသောလက်ကို ရုန်းမရ၍ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ အပြေးတစ်ပိုင်းသွားတော့

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အဲဒါက၊ လက်ဆွဲထားလို့ သိပ်ရှက်နေရင် တစ်ခါတည်း ပွေ့ချီသွားလိုက်မှာ”

“ရှင်နော်”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရန်ကုန်ထောင်မယ်ပြင်တော့ ရယ်ဖြူရိပ်သမ်းသော မျက်ဝန်းတွေအောက်မှ သူမ လွန်ဆန်ရန် အင်အားမဲ့ခဲ့ရသည်။ အခုလည်း ရုံးခန်းထဲ လပ်တော့(ပ်)တစ်လုံးဖြင့်၊ စာရွက်စာတမ်းတွေကြား သူနှင့်ကိုကျော်စွာ ခေါင်းနှစ်နေတုန်း မမေးစားသောက်ခန်းမဆီ ဆင်းလာတာပါ။ အရင်လို လွတ်လပ်ပေါ့သော ဘဝတစ်ခုကို တမ်းတခြင်းများစွာနှင့် ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်ရခဲ့တာက မေးမြန်းစူးစမ်းခြင်းကြားမှ ခေါင်းမတော်သည့်ဘဝ။

“ဟယ်...မမ၊ မေးတာလေး ဖြေစမ်းပါဦး”

“အင်...ဘာလဲဟင်”

လက်မောင်းကိုရိုက်ရင်း အတွန်းခံလိုက်ရမှ စိတ်ကလည်ပတ်ပြေးလွှားရင်း ခန္ဓာကိုယ်ဆီ သတိတရ ဖြန့်ခိုဝင်လာ၏။

“မမသိရှိ ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“အမလေးအေ”

မမသိရှိက သူရင်ဘတ်သူ ဖြန်းခနဲပုတ်ရင်း

“မသိတော့ဘူးဟေ့...မသိတော့ဘူး၊ မေးသမျှ တစ်လုံးမှ ဖြန့်မဖြေဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာမေးလဲဆိုတော့ ငါတောင် ဘာမေးလို့ မေးမိမှန်း မသိတော့ဘူး”

ထမင်းစားချိန်လည်း ကျော်သွားပြီမို့ စားသောက်ခန်းမထဲ အင်တာနက်ထိုင်သူလောက်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ခန့်နေရာ မမသိရှိမှ အစပြု၍ ဝန်ထမ်းအားလုံးစုကာ တစ်စားပွဲတည်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ခွင့် ရနေခြင်းပင်။ မမက ဘီးကုပ်ပန်းရောင်လေးနှင့် လိပ်တင်ထားသော ဆံပင်ကို ဟိုသပ်ဒီသပ် လုပ်ရင်း

“အဟီး...မမလည်း ဘာဖြေရမှန်း...”

“တိ...တိ...တွမ်...တိ”

စကားမဆုံးဘဲ ရုတ်တရက်မြည်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် အားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေ ကိုယ်စီပြေးဝင်ကပ်သလို ခံစားရသည်။

“ကျစ်...အရေးထဲမှ”

မမက စကတ်ဘားအိတ်ထဲ ဖွက်ထည့်ထားသော ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်တော့

“ကြည့်စမ်း...ဖုန်းတွေ ဘာတွေနဲ့”

“နင့်ကို ဘော့စ်က တကယ်ချစ်တာပဲ”

“မထင်ပါနဲ့၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ထိပ်ဟုံး”

မမက မပွင့်တပွင့်ပြောရင်း

“ဟဲ့လို...ဟုတ်၊ ခိုက်ဆာလို့၊ အာ...အပေါ်မှာ

တစ်ယောက်တည်း မစားချင်ဘူး၊ ပျင်းလို့ပါ”

စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်နေကြသော မျက်လုံးတွေ အောက်မှာ မမရပ်က နို့တွတွန့်လိမ်လျက်။ ပခုံးကျော်ရုံရှည်သော ဆံပင်တွေအား လက်ညှိုးနှင့် လိမ်ထားရင်းက

“ဟုတ်...စားပြီးရင် တက်ခဲမယ်၊ ဟုတ်...ပါဆို”

ဆောင့်ဆောင့်ပြီး ဟုတ်ပစ်ရင်း ဖုန်းကိုပိတ်သည်။ ပြီးမှ

ကြားတော့ဖုန်းသံသိကြီးနှင့် ဖုန်းကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း

“ဟိုမသွားနဲ့ ဒီမလာနဲ့ဆိုပြီး သိပ်ချုပ်ချယ်တာပဲ၊ မမ တို့က အဲဒါမျိုးဆို ပိုသွားပိုလာချင်တာ...သိလား၊ ပြီးရင် ချောပင်း(နီ)မော်လံထဲ တစ်ပတ် ပတ်ပစ်ဦးမယ်၊ ဟန့်...သူ့ကျ ဆော့ ဆရာလုပ်တာမကြိုက်လို့ မမကို အကာအကွယ်ယူထား ဦးတော့များ၊ မမကျတော့မှ မစာမနာ”

“ဟဲ့...မမ...မမ”

အနားရှိ သော်သော်က ပခုံးကို ဖြစ်ညစ်ခါရင်း ခေါ်သည်။ မမက ပြောရင်းတန်းလန်း အရှိန်ပျက်သွားတာမို့

“ကျစ်...ဘာလဲဟာ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

တစ်ယောက်က လက်ခုံကိုညစ်ရင်း နှုတ်ခမ်းမလှုပ်ဘဲ သတိပေးသည်။ ဒီတော့မှ မမနားရှိလူတွေ ရဲ့ကုန်တာ သတိထားမိပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်တော့မှ

“အမလေး”

မမက လန့်အော်တော့ သူက လက်ပိုက်ကာ အော်ဆဲ
ဆုံးတဲ့အထိ နားထောင်ပြီးမှ

“ဘာအခုမှ အမလေးလဲ၊ လာ...လိုက်နဲ့”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲရင်
သူက ခေါ်သည်။ ခေါ်တိုင်း အသာတကြည် မလိုက်သည့် မမက
လိမ်ကောက်စွာ ပြန်ရုန်းရင်း

“ဒီမှာ....မမ စားလို့မပြီးသေးဘူး”

“မပြီးသေးတာတွေထားနဲ့၊ မသိရီ”

တစ်ဆက်တည်း သူက လှမ်းခေါ်တော့

“ဟုတ်...ဘော့စ်”

“သူစားနေတဲ့ ဒီပုံစံအတိုင်း အသစ်ပြင်ပြီး ကျွန်တော့်
အခန်းဆီးပို့လိုက်ပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဘော့စ်”

မှာစရာရှိတာမှာပြီးမှ အခုထိ ထိုင်ရာက မထသေးသည့်
သူမကို ခြံရံက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း

“ထလေ...ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ခပ်ဟောက်ဟောက်နှင့် ခေါ်တော့လည်း ထံတော့လာ
ဆမယ့် ပါးစပ်က ထုံးစံအတိုင်း ပတွတ်ပတွတ်နှင့် ရွတ်မြဲ။
ဆွဲခေါ်ရာလမ်းတစ်လျှောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပါလာတာ
မဟုတ်။ သားစိုးနှင့် ဖိုးချစ်သီချင်းထဲကလို လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်
နှင့်။

ခြံရံက ပြုံးချင်နေသော နှုတ်ခမ်းတွေကို အတင်းဆွဲ
နေထားရင်း ဓာတ်လှေကားဆီ အတူဝင်သည်။ လူမမြင်သော
ဓာတ်လှေကားထဲရောက်မှ မမက ဆွဲထားသောလက်ကို အတင်း
ဖြုတ်ချရင်း

“လူရှေ့မရှောင် အတင်းကြီး”

“ဘာဖြစ်လဲ...အတင်းကြီးတော့”

“ရှင်နဲ့မမက တကယ်မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ
ပြောရမလဲ”

“အဲဒီ တကယ်မဟုတ်တာကို မပြောဖို့ မင်းကို ဘယ်နှစ်
ခါ သတိပေးရမလဲ”

“အောင်မယ်”

မမက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ မျက်တောင်တွေ ပိတ်ကျ
အောင် မျက်စောင်းထိုးရင်း

“လူကို သူပိုင်တဲ့အရပ်များ ထင်နေသလားမသိဘူး၊
လက်ဆွဲလိုက် ပခုံးဖက်လိုက်နဲ့၊ ရှင် စာချုပ်ထဲမှာကျတော့”

“လက်မဆွဲဘူး၊ ပခုံးမဖက်ဘူးလို့ ပါသလား၊ ပြော”

“ဒါပေမဲ့ မမကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ဘူးလို့
ပါတယ်လေ”

“ဪ...ဟော်”

သူက ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထောက်ကာ မမကို ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး အကျအနကြည့်သည်။ အကြည့်ထဲမှာကိုက လှောင်သလို
ပြောင်သလို။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ လက်ကိုင်တော့ မင်းလက်ပုပ်သလား၊
ပခုံးဖက်တော့ မင်းပခုံးကို ရောဂါကူးလို့လား”

“အဲဒီလိုများဖြစ်ရင်တော့ ရှင်နဲ့ဟန်ဆောင်ဖို့မပြောနဲ့၊
အောက်ဆီဂျင်တောင် အတူတူမရှူဘူး၊ သိလား”

မေးဖျားကို ဆတ်ခနဲပင့်ပြီး ပြောပုံက အသည်းယား

ချင်စရာ။ ခြံရံက ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ
ထင်ခဲ့သော ဖန်းနုရောင်ပါးပြင်ကို တစ်ခိုခိုကြည့်ရင်း ပြီးသည်။
သူမ အနားမှာရှိနေလျှင် ပြောမပြောတတ်သော ကြည်နူးခြင်းတစ်မျိုး
နှင့် ရင်ခန့်သံမြန်တာကို သတိထားမိတာကြာပြီ။

သူမကို နီးနီးကပ်ကပ်လေး ကြည့်ခွင့်ရလျှင် ရင်ထဲ
နွေးထွေးရှိန်မြဲကာ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာရတဲ့အထိ ခံစား
စုတ်တိုင်းကို သရုပ်ခွဲကြည့်တော့လည်း အတိအကျ ခေါင်းစဉ်တပ်
ရတဲ့ တွေးပြီးရင်း တွေးချင်သည်။ အနားမှာပဲ ရှိနေစေချင်သည်။
သူမကို နေမထိ လေမသင့်အောင် ကာကွယ်ပေးချင်သည်။

မြောက်မြားစွာသော ခံစားချက်တို့၏ ဦးတည်ရာက သူမ
ထံ ရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့၍ တစ်လောကလုံး စိန်ခေါ်ပစ်ချင်တဲ့အထိ
နိတ်ရွေးရဲဆန်နေခြင်းတို့ကြောင့်...

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဆင်းရဲမယ့်အထပ် ရောက်ပြီ
ဟုတ်ဘူးလား”

ရုံးခန်းရှိရာမဟုတ်ဘဲ သူ့အခန်းရှိရာ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ
ဆတ်လှေကားတံခါးက ပွင့်သွားသည်။

“ကြည့်ရအောင် မင်းက တော်တော်လှတာကိုး”

ခြံရံက တမင်မဲ့ပြောရင်း သူမလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲတော့

“ကိုခြံရံ...ရှင်လွန်နေပြီနော်၊ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲနဲ့”

“နံရံတိုင်းမှာ နားတွေရှိတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားဖူးသားပဲ၊ သိချင်းစာသားကြီးကို”

မမက နှုတ်ခမ်းတွေ ထော်နေအောင် ချေပရင်း

“လွတ်...ဆို”

“မလွတ်ဘူး၊ ရှေ့ဆက်ပြီး မင်းနဲ့ငါ အောက်ဆီဂျင် အထူ
တူရှူရဖို့အကြောင်း ဆွေးနွေးမလို့”

ကြည့်စမ်း...ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် အငိုက်ဖမ်းခံရတာ

စို့ မမက ဘာမှပြန်မပြောအားဘဲ မျက်စောင်းတွေရွယ်ရင်း

မမလက်တစ်ဖက်က သူ့လက်ဖဝါးထဲမှာ။

• • •

အခန်း (၂၁)

“အို...ဒီလို ရှင်လက်ဖဝါးထဲ မှောက်ချည်လှန်ချည်
လုပ်နေရအောင် မမက ရှင့်ရဲ့...”

“မရဘူး၊ မင်း ဘာမှထပ်ပြောလို့မရတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့
ငါ လက်ထပ်မှဖြစ်မှာ”

“အဲဒီပွယ်မရှိတာ”

“ငါ့အတွက်တော့ရှိတယ်”

မမက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ကိုယ်က
သွေးဆူ လှုပ်ရှားနေသလောက် သူ့ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေး
ရှိလှသည်။ ကြည့်ဦး...အခန်းထဲရောက်တာနှင့် ဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်

လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ကာ ကျောမှီပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး မှန်စားပွဲပေါ်
ခြေဆန့်တင်ထားတာလည်း သက်သောင့်သက်သာ။

မမက အခဲမကျေသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် သူ့ရှေ့တည့်
တည့် ဆိုဟာမှာ ဆောင့်ဆဲဝင်ထိုင်ရင်း

“ရည်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရတာတောင် မမရဲ့
လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဘယ်လောက်ဆုံးရှုံးသွားပြီထင်လဲ။ အကြည့်
မခံဖူးတဲ့ အကြည့်စူးတွေနဲ့လည်း အကြည့်ခံရတာပဲ။ မကြားစုံ
မနာသာ စကားမျိုးတွေနဲ့လည်း အပြောခံရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထား
ပါတော့၊ ရည်းစားဆိုတာမျိုးက ပြတ်တောက်ပြီးသွားရင် ဘဝမှာ
ဘာအရာမှ ထင်မထားတဲ့ ခြစ်ရာသေးသေးလေးတစ်ခု၊ အိမ်ထောင်
သည့်ကျတော့...”

ပြောလက်စ စကားက ဒီမှာပဲ ရပ်တန့်သွားတာ ရှေ့
ဆက်မပြောတတ်၍ မဟုတ်ပါ။ မပြောဝံ့၍သာ။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားပြီးမှ တစ်နေ့
တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ဒါ ဟန်ဆောင်တာပါလို့ ဝန်ခံရမတဲ့လား။

ဝန်ခံတိုင်းရော လူတွေက ယုံမတဲ့လား။ အတွေးနှင့်

တင် ခေါင်းခါရင်း

“အို...မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုခြံရံ၊
မမက...”

“မဖြစ်နိုင်ရင်လည်း ပြီးတာပဲလေ၊ အတိတ်ကို တစ်က
နေ ပြန်ရေတွက်ကြတာပေါ့”

“ဘာကိုရေတွက်မှာလဲ”

သူက ဆန့်တန်းထားသော ခြေထောက်ကိုရပ်သည်။
မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ပြီးမှ ခါးကိုင်းကာ မျက်နှာကို ရှေ့တိုးတော့ အရေး
တကြီး စကားပြောမည့်သူပုံစံ ပေါက်သွား၏။

“ငါ့ဆီမှာ မင်းကြောင့်ရတဲ့ဒဏ်ရာက အကင်းမသေ
သေးဘူး”

“ရှင်...ပျောက်သွားပြီမဟုတ်လား”

တအုံတသြမေးခြင်းထဲမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေက အချိုးတူ
ရောစပ်လျက်။

“ငါက မပျောက်သေးဘူးလို့ မပြောဘူးနော်၊ အကင်း
မသေသေးဘူးလို့ပြောတာ၊ ပြီးတော့...”

ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်တက်သွားသည်။ ခြိမ်းခြောက်
တိုင်း မကြောက်တတ်ပေမယ့် မရိုးသားတဲ့သူက အမှန်တရား
ဆိုတာကို ကြောက်တတ်တာ သဘာဝမို့

“မင်းလက်ဗွေရာပါတဲ့ဓား ငါ သိမ်းထားတယ်”

ကျဉ်စက်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသလို ဆတ်ခနဲ ကျဉ်သွား
ပြီး လူက ထုံပေပေကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဆီက ဒါဟာ ဓားဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း
ဆေးစစ်ချက်ပါ ငါ ရထားတယ် မမတင့်တယ်”

“ဒါ...ရှင် မမကို သက်သက်ယုတ်တာပဲ၊ မမတို့
အစီအစဉ်မှာ လက်ထပ်ဖို့မှမပါခဲ့တာ၊ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ထား
ပြီး အတိုင်းအတာတစ်ခုကျော်လွန်သွားရင် မမက တစ်ခုလပ်
အနေနဲ့ ရပ်တည်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အပျိုစင်အတိုင်းပဲ ရှေ့ဆက်
ရမှာလား၊ ရှင် မမအတွက် နည်းနည်းတော့ တွေးပေးသင့်တယ်
ပြီးတော့ ရှင့်ကို ဓားနဲ့ထိုးခဲ့တာလည်း မုန်းလို့မှမဟုတ်တာ၊ လူနား
ပြီးဖြစ်တာ၊ အခု အဲဒီအမှားကြောင့် မမ ပြန်ပေးဆပ်နေရတာ
တန်ရောတန်ရဲ့လား၊ ရှင် မျှမျှတတ တွေးကြည့်ပါဦး”

ပြောရင်းက စကားသံတွေထဲလည်း ရှိုက်သံတွေပါသည်။

မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားသဖြင့် မျက်ခမ်းစပ်နား
အရောင်ရင့်တက်လာတာလည်း သူတွေ့ရသည်။

နာသီးဖျားတွေ နားရွက်ဖျားတွေပါ ရဲတွတ်နေတဲ့အထိ
သူမ ထိန်းချုပ်ခံစားနေရတဲ့ပုံ ပေါက်တော့လည်း ခြံရံ စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ခြံရံက မှန်စားပွဲပေါ် ခါးကိုင်း၍
ထက်ထောက်ရင်း သူမရဲ့ အင်္ဂါမျက်နှာလေးကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်
တာ

“ဆောရီး...ငါ ခြိမ်းခြောက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ငါ
ဆိုလိုချင်တာက...”

မျက်ရည်တွေပြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေက သူ့မျက်နှာ
ဆီ ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူပြောမယ့်အကြောင်းတွေကို
နားစမ်းခြင်းဖြင့် ငိုရှိုက်သံပါ တိတ်ကျသွားသည်။

“ဒက်ဒီ မင်းအကြောင်းတွေ၊ စုံစမ်းနေတယ်”

“မမအကြောင်းကို”

“ဟုတ်တယ်”

အလေးအနက်ထားကာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ

“မင်းအဒေါ်တွေ၊ စုထွေးတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ စုံစမ်း
က မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာတော့မှာ၊ အခုချိန်ထိ ငါဒဏ်ရာ
တာ၊ ဆေးရုံတက်ရတာတွေ အိမ်က မသိသေးပေမယ့် တစ်နေ့
တော့ သိသွားမှာသေချာတယ် မမတင့်တယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ
ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိခွင့်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ မမတို့က လက်ထပ်ရတော့မယ်တဲ့လား”

ခြံရံက ပင့်သက်တစ်နှိုက်ကို အားအဖြစ် ရှိုက်သွင်းရင်း
ဆိုဖာပေါ် ပစ်စလက်ခတ်မှီချကာ

“ချစ်သူအစစ်တွေဖြစ်ရင် လက်ထပ်ကြပါတော့တဲ့”

ဒက်ဒီက သူ့ကို ဒီအတိုင်း ခေါ်ပြောခဲ့သည်။

“အားလုံးက ဟန်ဆောင်တာလို့ သံသယရှိတယ်သား
မင်း ဟန်မဆောင်တာမှန်ရင် ကလေးမလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်
တော့၊ ဒက်ဒီ ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ဆောင်နေကြတာ
ပါလို့ ဒီအချိန်မှာ ဝန်ခံဦးတော့၊ ဒက်ဒီ ခွင့်လွှတ်ဦးမှာပဲ”

တဲ့လေ။ သူ့မှာ ပြောစရာစကား ရှားပါးသည့်ကြား

မမတင့်တယ်နှင့် လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပေးခဲ့ရသည်။

“ရှင်...ဘယ်လို”

သူမကတော့ အခုထိ အံ့သြကောင်းတုန်းပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ငါ့ကို ငါ့မိဘတွေက သဘောတူ
လိုက်ပြီ”

ခဏတော့ တွေ့တွေဝေဝေလေး ဖြစ်သွားကာ ငြိမ်ကျ
သွားပြီးမှ သတိပြန်ဝင်လာတော့လည်း မမက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြင့်

“သူတို့သဘောတူပေမယ့် မမ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။

ရှင် အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးပြပြီး အချိန်ဆွဲထားရင်ရော”

“မင်း ငါ့ကိုကူညီတယ်သဘောထားပြီး...”

“ဒါ ကူညီစရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ မမက အော်ပြီးမှ သတိရသွားသလို
အသံကို တိုးချရင်း

“ဒေါ်လေးတို့ကလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ မင်းအဒေါ်လေးနဲ့ ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ”

“ဘာရှင့်”

“မင်းဒေါလေးက အဆင်ပြေသလို ဆက်လုပ်ပါတဲ့ သူတို့မ မင်းကို ရာဇဝတ်သားအနေနဲ့ မြင်ရတာထက်စာရင် ငါ့နဲ့ နေရာက မြင်ရတာ ပိုကောင်းပါတယ်တဲ့”

“အဲဒီ ဒေါလေးကလည်း”

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း မမက ရေရွတ်သည်။ ပြီးမှ သူရှိနေတာကို သတိရသွားပုံဖြင့် အသာမျက်လွှာပင့် ကြည့်ရင်း

“ရည်းစားဘဝတောင် ဒီလောက် ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်နေတာ၊ သူ့မိန်းမသာဖြစ်သွားရင် ငါ့ဘဝတော့ ရင်လေး စရာပဲ အမိန့်တွေပေးပြီး ချုပ်ချယ်တာလည်း တအား”

ရှေ့တည့်တည့်မှာထိုင်၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဟိုဘက် ဒီဘက် ဆတ်ခနဲ တွန့်ခနဲ တောင်ဘင်ခတ်သွားတာကို ဖြံ့ရံထ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်ပြီးမှ

“ပြီးပြီလား မင်းပြောချင်တာတွေ”

“မပြီးသေးလည်း ရပ်ခိုင်းမှာမဟုတ်လား၊ လေဒီဖက်(စ်) ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား မသိဘူး၊ ဦးစားလည်းမပေးဘူး

အတည်ပြုတော့လည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချည်းပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မမ စဉ်းစားဦးမယ်”

“မရတော့ဘူး”

“ဘာရှင့်”

“စပြောကတည်းက မင်းကို စဉ်းစားပါဆိုပြီး လင်းလင်း သီချင်း ဆိုပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖြစ်စဉ်တွေ ခင်းကျင်းပြပြီး ပြီး ခေါင်းညိတ်ဖို့က မင်းတာဝန်”

“အို...မညိတ်နိုင်ပါဘူး၊ လွယ်လွယ်ခေါင်းညိတ်၊ လွယ်လွယ်လက်ထပ်ရအောင် မမက ဟင်းရွက်ကန်စွန်းမဟုတ် ဘူး”

“ဟင်းရွက်ကန်စွန်းဆိုလည်း ခေါင်းမညိတ်ခိုင်းဘူး၊ ခါးစားလိုက်တာ ကြာပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

မျက်လုံးပြူးပြီး မမက ခါးပါ ဆတ်ခနဲတောက်တော့ သူရပ်က မချိုမချင်နှင့် လူကို လှောင်သလို ပြောင်သလိုကြည့် ရင်း

“ခဏနေရင် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ကျော်စွာ လာဖို့လိမ့်မယ်။ အသိသက်သေနေရာမှာ ကျော်စွာနဲ့ မင်းညီမ စုထွေးလက်မှတ်ထိုးပြီးသား”

“စုထွေးက လက်မှတ်ထိုးပေးတယ်။ အသိသက်သေနေရာမှာ”

မမက အံ့သြခြင်းများစွာနှင့် မေးသလောက် သူထိုင်ရာမှထကာ ယန်းရောင်တိရုတ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဗလာကျင်းသွားသော အပေါ်ပိုင်းအား မမ မျက်လုံးတွေ စိုက်မိစိုက်ရာ ရောက်သွားပြီးမှ ပျတ်ခဲ မျက်နှာလွှဲရင်း

“ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းအဲ့ဒါနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားရင် တော်စပ်ပုံ ပြောင်းသွားပြီလေ”

“ဟင်”

မျက်နှာလွှဲထားသည့်ကြားမှ အလန်တကြားဖြစ်သွားတော့မမမှာ ထပ်မထိန်းချုပ်နိုင်။ သူ့ကို ဆတ်ခဲမောကြည့်ရင်း

“အဲဒါနဲ့ ရှင် အင်္ကျီချွတ်တာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ပက်ခဲ ပြန်မေးသောမျက်နှာသည် အဝတ်နှီတစ်စလို့ ခဲရဲတွတ်လျက်။ ခြံရံက ရော်ခဲ ရေရွတ်ကာ

“အင်္ကျီချွတ်ပါတယ်ဆိုမှ ရေချိုးဖို့ပေါ့ကွ၊ သတို့သားလောင်းက သန့်ရှင်းဖို့တော့ လိုတယ်မဟုတ်လား”

“ကျစ်...ဒီလူတော့”

ရေချိုးခန်းဆီ စပ်နဲ့နဲ့လျှောက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ဆီ မျက်စောင်းတစ်စင်း ပစ်လွှတ်သည်။ ကိုယ်ချိန်ရွယ်သော မျက်စောင်းတိုင်း သူထံ စူးရောက်သော မြားတစ်စင်းဖြစ်ခဲ့ပါသျှင် ဒီလူက ဒဏ်ရာဗရုနှင့် လူလုံးမလှဖြစ်တော့မှာ သေချာသည်။

အခုတော့ ထင်မထားဘဲ ပို၍နီးစပ်သွားသော အဖြစ်တွေထဲမှာ မမက သူ့ရဲ့သတို့သမီး။

အခန်း (၂၂)

“လက်ထပ်စာချုပ်က ဒီမှာပဲ၊ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ ဒက်ဒီ၊ ရှေ့လလောက်ကျမှ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု စီစဉ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဟို...ဧည့်ခံပွဲက မလုပ်ရင်လည်းဖြစ်ပါတယ်၊ မမက”

“ကဲ...ငြင်းမနေနဲ့နော် ချစ်၊ ကိုယ် အားလုံးစီစဉ်မယ်၊ ကျော်စွာကိုတောင် ပြောထားပြီးပြီ၊ ဟိုတယ်ဒိတ်ကို မနက်ဖြန် စချိတ်ဖို့”

ပန်းလေးကို ဆွဲမက်ရင်းပြောသော သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရယ်မြူးရိပ်တွေကင်းနေပြီး လိုတာထက်ပိုနေသော ခိုဝေ

နှုံးညှိခြင်းတွေက ချစ်ခြင်းရဲ့ပြယုဂ်တွေပဲလား။ ဘာပဲပြောပြော အဲဒီအကြည့်တွေနှင့် ဖမ်းစားတိုင်း မမက သူ့ရှေ့မှာ အလိုအလျောက် လည်စင်းပေးချင်သော သားကောင်လို ဖြစ်သွားတတ်စမြဲ။ သို့သော် မယ့် အလွယ်တကူ ခေါင်းငုံ့မပေးချင်တဲ့ မာနတို့ ရှိသေးတာကြောင့်

မမက ပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်တွေကို အသာဖယ်ချရင်း
“အဲဒီလို ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မမ မလုပ်ချင်ဘူး။”

လုပ်ချင်ရအောင်လည်း တကယ်အစစ်မှမဟုတ်တာလို့ စိတ်ထဲမှ မြည်တမ်းသည်။ သူကတော့ ပခုံးမပက်ရတာနှင့် မမ လက်ဖဝါးကို ထပ်ညပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ကိုယ်ကတော့ ချစ်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့...”

“တော်ပြီ၊ ထပ်ငြင်းမယ့်စကားတွေ မကြားချင်ဘူး။”

ခြံရံက အပြီးသတ်ပြောရင်း ဒက်ဒီနှင့်မာမိထံ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒက်ဒီက စာချုပ်ကိုဖတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ဒီအတိုင်း ပြန်တင်ပေးထား၏။ မာမိကသာ စာချုပ်ကိုလည်းမကြည့်၊ မမကိုလည်း

မကြည့်ဘဲ သူ့ထံသာ စိုက်ငေးရင်း

“ဒါဆို သားတို့က မာမိတို့ထင်သလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား သား”

“မာမိက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ရုတ်တရက် မေးခွန်းထုတ်တော့လည်း မာမိက ပြန်မဖြေနိုင်။ ဒက်ဒီက နှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်ကြည့်ရင်း

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘဝမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ၊ သားကို ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း၊ သမီးကိုလည်း ဒက်ဒီတို့မိသားစုက ဝဲလ်ကမ်းပါ”

“ကဲ...သား၊ ဧည့်ခံပွဲအတွက် ကြိုက်တဲ့ဟိုတယ်ကို ရွေး၊ ပြီးတော့ သားတို့ ဟန်နီးမုန်းအတွက်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ခိုလက်စဖြစ်မယ့်နေရာကို စဉ်းစားထား၊ အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ ကျန်ကျစရိတ်ကို မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင်အဖြစ် ဒက်ဒီကပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“သင့်နဲ့ယု၊ ဒက်ဒီ၊ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းပါရစေ”

မာမိမျက်ဝန်းတွေက ပျာပျာသလဲ ခြံရံထဲ ရောက်လာ
၏။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဒိုမှာပြောင်းနေ
ကြတော့မှာမို့ပါ”

“သားရယ်...ဒီမှာလည်း အိမ်အကျယ်ကြီးကို၊ လရိပ်
နဲ့သား လက်ထပ်ပြီးရင် မိသားစုတွေအားလုံး အတူတူနေလို့
ရအောင် ရည်ရွယ်ပြီး မာမိတို့က ဒီအိမ်ကြီးကို ဆောက်ခဲ့တာ
အခု သားနဲ့လရိပ်ရောက်...”

စကားတောင် ဆုံးခန်းမတိုင်ဘဲ ဒေါ်ထိပ်ထားမျက်ဝန်း
က မျက်ရည်တွေ သစ္စာမဲ့စွာ ဝေသီချင်ပြီ။ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့
အတိုင်း ဖြစ်မလာတဲ့အခါ သား စိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ ဦးစားပေး
ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ‘အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရခြင်းတွေပါ။

“ကျွန်တော် နေ့ကိုမချစ်ဘူး မာမိ၊ နေ့ကို လက်မထပ်
နိုင်ဘူး”

အပြတ်အသတ်ငြင်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတုန်း
ကလည်း ဒီအတိုင်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

“ဒါ...ကျွန်တော့်ချစ်သူ”

ကစ်ခါမှမမြင်ဖူး၊ မရင်းနှီးသော သူစိမ်းမိန်းကလေးကို
လက်ဆွဲတက်လာတော့လည်း ဝမ်းသာစိတ်အခံနှင့် လက်ခံခဲ့ရ
သည်။ အခုတစ်ခါ သားက ထွက်သွားဦးမည်ဆိုတော့...

ဒေါ်ထိပ်ထားက မခိုင်သောမျက်ရည်အား တစ်ရှူးနှင့်
ဖွဖွသုတ်ရင်း ဟန်မပျက်ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်
မြင်ခဲ့ပါ။ အံ့ဖွဲ့သော ဝမ်းနည်းခြင်းသည် ထွက်ပေါက်ရသွား
သည့်နှယ်။ မျက်ရည်တွေအဖြစ် တဖြောဖြောပြေးဆင်းလာ တော့

“ဟို...အိမ်လောက်လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့ အန်တီ
ရယ်၊ တစ်မြို့တည်းပဲဥစ္စာ၊ သွားလို့လာလို့ လွယ်ပါတယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ်လည်း တစ်ပတ်လောက် ဒီမှာပဲ ဆက်နေကြရင်ရောဟင်”

မမက ခွင့်တောင်းသလို တိုင်ပင်သလိုနှင့် ခြံရံကို မော
ကြည့်ရင်း မေးသော မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေက လှုပ်လီ
လှုပ်လဲ။

“ကိုယ်ပြောင်းမှာက မင်းအတွက်”

သူက တိုးတိုးလေးကပ်ပြောတော့

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် အဲဒီလို မျက်ရည်အကျခံပြီးတော့ မမ ထွက်မသွားချင်ဘူး”

မကြည်ဖြူကြောင်းလည်း ပြခဲ့သည်။ မလိုလားအကြည့် နဲ့ ကြည့်ဖူးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် သူမလေးက အလှည့်ကျ မနွဲ့စတင် လို့ ကြွေးကြော်ပြီး ပြီးမထားခဲ့။ ထိုအခြေအနေမှာပဲ ဒေါ်ထိပ်ထား က မင်သက်မိသလိုဖြစ်သွားပြီးမှ ရင်ထဲ လင်းခဲ ဖြစ်သွား တာက မေတ္တာပေးတိုင်း မေတ္တာပြန်မရနိုင်။ မေတ္တာဓာတ်နဲ့ ရှိသူမှသာ ကိုယ် မပေးသော်ငြား ရခဲ့သည်ဆိုလျှင်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်”

သိမ်မွေ့သော အသုံးအနှုန်းကြောင့် မမအကြည့်တွေက ဒေါ်ထိပ်ထားထံ ပျက်ခဲ ရွှေသွား၏။ မမြင်မတွေ့ဖူးသော အပြု မျိုးနှင့် ဒေါ်ထိပ်ထားက ပြုံးပြက

“ညားခါစ ကလေးတွေဆိုတော့ လူကြီးမိဘအရိပ် အောက်မှာ ရှိနေတာကိုက မလွတ်လပ်ဘူးလို့ တွေးချင်စရာကိုး ဒီအချိန်က ကြားလေတောင် အသွေးမခံနိုင်တာဆိုတော့ သွားမေ ကြပါ၊ သားစီစဉ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟို...ရပါတယ် မာမီ၊ အဲ...အန်...”

“မာမီလို့ပဲခေါ်ပါ သမီး၊ သားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မာမီသမီး အသစ်ကလေးပေါ့”

ကြည်ဖြူသောအပြုံးနှင့် ဒေါ်ထိပ်ထားက ပြောတော့ မမ မျက်နှာက လင်းလန်းဆန်းဆန်းလေး ဖြစ်သွားပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာမီ၊ ဟို...မာမီ မမကိုတော့ စိတ်ဆိုးမနေပါဘူးနော်၊ မမက သိချင်တာရှိရင် စိတ်ထဲမထားတတ် လို့ပါ”

“မဆိုးပါဘူး သမီးရယ်၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် သား ကိုချစ်တယ် ကြွေးကြော်ပြီး သားချစ်တဲ့သူကို လိုက်မချစ်နိုင်တာ သဘာဝမကျကပဲ၊ သမီးကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

မမက ထိုစကားတစ်ခွန်းနဲ့ပင် စိတ်ထဲအကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ အပြုံးတွေကို မသိမ်းနိုင်တော့ အိပ်ခန်း ထဲရောက်တဲ့အထိ။

“တော်သေးတာပေါ့၊ အစောကြီးကတည်းက နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင် ထည့်ထားပေးလို့”

အနောက်က အသံကြားမှ သတိဝင်လာကာ မမ နောင်
လှည့်ကြည့်တော့ သူက မမအခန်းထဲမှာ။ ဒီတော့မှ ပီတိအတွေး
တွေထဲ နစ်နေသည့် မမမှာ ရှူးရှူးရှဲရှဲထဖြစ်ကာ

“ရှင် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်သွားအိပ်လေ”

“ဘာလို့အိပ်ရမှာလဲ၊ ဒီည ကိုယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးည”

“ဘာ”

မမက လက်သီးလေးဆုပ်ပြီး ကျုံးအော်တော့ သူက
နားထဲလက်ညှိုးထည့်ပြီး ဆတ်ဆတ်ခါထုတ်ရင်း မွေရာပေါ် ဝန်းခဲ
ပစ်လှဲသည်။ မမမှာသာ အော်ရအခက်၊ နှင်ထုတ်လို့လည်း မရတာ
ကြောင့် သူ့အနားသို့ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လျှောက်သွားရင်း

“ဒီမှာ...ရှင်နဲ့မမ ဘာဆိုတာ ရှင်ကြီးသိတယ်နော်”

“အင်း...ဒီနေ့မှ လက်ထပ်ပြီးခါစ အကြင်လင်မယား
အသစ်စက်စက်”

“ဟာ...အဲဒါက”

“နားပြီးတယ်ကွာ၊ လာ...အိပ်မယ်”

မွေရာပေါ်က ပက်လက်နေပြီး သူက လှမ်းဆွဲတာ မ

လက်ဖျားလေးကိုဆုပ်ပမယ့် ရုန်းကန်ချိန်မရ။ အင်အားမမျှဘဲ မမက
သူရင်ဘတ်ပေါ် ဝန်းခဲ ပစ်လဲသွားတာ ခြေပစ်လက်ပစ်။

“ရှင်...ရှင်နော်”

မျက်လုံးဖြူးပြဲလည်း မရ။ အံ့ကြိတ်ပြဲလည်း မဖြူနှင့်၊
သူက မမခါးကို ဆွဲမက်ထားတော့ မမမှာ သူရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်
တင်ထားသည့် ကလေးပေါက်စနုလေးလို။ သူက မမ ဒေါသ
ထွက်နေတာကိုပဲ ရယ်ဟဟနှင့်ကြည့်ရင်း

“ငြိမ်ငြိမ်နော်၊ ကင်မရာက ရိုက်နေတာ မင်း မသိဘူး
လား၊ ဒီနေ့ လက်ထပ်ထားတဲ့လူတွေက ပဝါတစ်ကမ်းမှာနေကြတာ
မင်း တွေ့ဖူးလား”

“ဪ...ဒါကတော့ သူတို့က အစစ်၊ ဒီက အတု
လေ”

“အင်း...အတုလည်း ပဝါမကူ ရေမရှူစတမ်းချလို့
ရတာပဲ”

“ဘာချတာလဲ၊ ရှင်နော်...လက်ရောပါးစပ်ပါ တစ်စက်
ကလေးမှ စည်းမရှိတဲ့သူ၊ လွှတ်နော်...အခုလွှတ်”

လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိဆဲ လက်တွေ့ဖြင့် မမက
လက်မောင်းတွေဆီရိုက်တော့ ခြံရံက ခေါင်းမောရယ်ကာ

“ထင်မထားဘူး သိလား”

“ဘာကိုလဲ”

အံ့ကြိတ်ကာ မျက်လုံးဖြူးအော်တော့ သူက ပိုတင်း
အောင် ဆွဲဖက်ကာ

“မင်းကို အစမ်းယူပြီးမှ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတာ
သိရတာ”

“ဘာ”

ဒေါသနှင့် ကျုံးထရန်ပြင်ပေမယ့် မအောင်မြင်ဘဲ သူက
တစ်ပတ်လှည့်ပစ်တော့ မမမှာ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း သူ့ရင်ဘက်
အောက် ရောက်သွားသည်။ မမမျက်ခုံးတန်းတွေမှစ၍ မျက်ဝန်းတွေ
နှာတံတွေဆီမှ အကြည့်ရွှေ့ကာ မမ နှုတ်ခမ်းဖျားတွေဆီမှ
သူ့မျက်ဝန်းတွေက တပ်မက်စွာ စူးစိုက်ငေးတော့ မနေတတ်
မထိုင်တတ်ဖြစ်ရတာ သူမပင်ဖြစ်ပြီး

“ဟင့်အင်း...ဖယ်ပေးပါ၊ မမ မနေတတ်တော့ဘူး”

အသက်ရှူကြပ်နေပြီ”

ပြောသောအသံက တိုးတိတ်စွာ တုန်ရီနေတာကိုလည်း
ကိုယ်တိုင်သတိထားမိသည်။ သူက မမနှုတ်ခမ်းတွေဆီ လက်မ
ဖြင့် ဖွဖွတို့ထိရင်း

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်စာချုပ်ကလည်း တကယ့်အစစ်”

“ရှင်”

မမ အလန်တကြားဖြစ်သွားတာကို သူက ဂရုမစိုက်
ဘဲ ပြောချင်ရာ ဆက်ပြောတာက အိပ်မက်ထဲ လမ်းထလျှောက်
သူလို။ အသိစိတ်အား နူးညံ့သော မသိစိတ်အလွှာတစ်ခု ဖုံးအုပ်
ခံထားရတာမျိုး။

“မင်းအဒေါ်တွေဆီ လက်ထပ်ခွင့်ပေးဖို့ ခွင့်တောင်း
ခဲ့တာလည်း အစစ်ပဲ”

“ဒါဆို”

“ကိုယ့်မိဘတွေကို ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဟိုတယ်ဒီတံ
ယူခဲ့...လားတာလည်း တကယ်အစစ်”

ဘာမှဆက်မမေးနိုင်ဘဲ မျက်ဝန်းတွေက ပြူးကျယ်

ဝိုင်းစက်ပြီး ကြည့်နေသော မမမျက်ခွံပေါ် အနမ်းပွဖွလေး တစ်ခု
တော့မှ

ဒီတစ်ချိန်လေးက မမအတွက် တစ်ခုတည်းသော အချစ်ကို
ချိန်။

ရှင်နဲ့မမက ဟန်ဆောင်တာ နှစ်ဦးသဘောတူ”

“အဲဒီ ဟန်ဆောင်တာတွေ အတူတွေ ခဏခဏမခွဲ
နဲ့ ကိုယ့် မကြားချင်ဘူး”

ပျတ်ခနဲ အုံ့မိုးကျလာတဲ့ သူမျက်နှာကို မမက နောက်
ဆုံးမြင်လိုက်ရပြီး အသိစိတ်တွေ မှောင်ကျသွားတာလား။ မီး
မှောင်ကျသွားတာလား မသိရအောင် မမကမ္ဘာက ပိန်းပိန်း
မှောင်လျက်ထဲမှာ။ အနမ်းနှင့်မရင်းနှီးဘဲ သူခြေချသော အ
တွဲထဲ ကူးခတ်ရင်း ကြည်နူးခြင်းတွေက လေဟုန်စီးနေရသလို
ရင်ထဲတလုပ်လုပ်နှင့် လှိုက်ခါနွေးနေခဲ့သည်။

မကြည်ဖြူပါလို့ ငြင်းဆန်ရင်း သူ့ရင်ထဲ အခါခါဖြင့်
ခဲ့သည်။ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းခြင်းတွေ သိရက်နဲ့ သူအနမ်းတွေ
ထပ်တလဲလဲ ကူးခတ်ရင်း အသစ်ဖြစ်သော ရင်နုသံတွေယံမှာ
ပြတ်ကျော်ခဲ့ရသော စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ နေ့ရက်တို့

အခန်း (၂၃)

ဘာဝံရိပ်မှ မရှိတော့သည့် တိဗီစခရင်ကို နေက ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတို့မဲ့ကာ ပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် အပြုံးတို့က ဖြစ်မြောက်မလာ။ ပါးပြင်တစ်လျှောက် ပူနွေးစွတ်စိုလာတာ သိသိကြီးနှင့် ငိုတယ်ဆိုတာလည်း မခံယူချင်။

နေ ယုံကြည်ခဲ့သော အချစ်က မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပြီလား။ ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါထုတ်တော့ မျက်ရည်စက်တွေက ပါးပြင်မှတစ်ဆင့် ကောဇာပေါ် ခုန်ဆင်းထွက်ပြေးသွားကြသည်။

စိစိတိတိတပ်ခဲ့ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်က မမတင့်တယ်ရဲ့

လှုပ်ရှားမှုတွေထဲမှ မူမမှန်ခြင်းတွေကို ထုတ်နုတ်ပစ်ရန်ဆိုပေမယ့်
နေ ကြည့်သမျှ မြင်သမျှက အချစ်ဦးကာဖွင့်ခန်းတွေနှင့်သာ ကြွ
ကြိုက်ခဲ့တာမို့...

နေညိုလင်းက ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို လက်နဲ့
ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်ဆွဲသုတ်သည်။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့်
ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်တော့ ငယ်နုပျိုမျှစ်သည့် အပြုံးတွေနှင့်
မမတင့်တပယ်နဲ့ မိုးမာန်။

နေက ကိုယ်နဲ့မကွာဆောင်ထားသော ဖုန်းခလုတ်တွေ
ကိုနှိပ်ရင်း အကြည့်က ထိုပုံမှ ခွာမရတာ ကြည့်မဝလွန်း၍တော့
မဟုတ်ပါ။

“ဟဲ့လို”

တစ်ဖက်က ထူးသံကြားမှ ဓာတ်ပုံထဲမှ အကြည့်ကို
လွှဲရင်း

“ဂျန်”

“ဝိုး...နေ၊ ညကြီးမင်းကြီးကျမှ၊ ဆို...ဘာကိတ်”

“မိုးမာန်က ငွေစာရင်းကိုင်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

“အဟား...နေက ရယ်စရာတွေ လာမေးနေပြန်ပြီ၊
ဆိုယ့်ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းပဲ။ မသေချာဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီကောင်
သက်အောက်ကတစ်ယောက်က ငွေတွေဘုန်းသွားတာကို ကိုယ်
တို့ကို အစီရင်ခံစာတင်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေအမောင့်(ထ်)က
နားတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုစီစဉ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရသေးဘူး၊
မနက်ဖြန်မီတင်ကို နေ တက်မယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကျမှပဲ”

“ဆောရီး ဂျန်၊ မီတင်ကို နေ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊
မီးမာန်ရောပေါ့”

“ဘယ်လို”

နားရှုပ်သွားဟန်နှင့် ဂျန်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲ ထည့်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးအား
နေက ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း...

“သူ လျော်ရမယ့် ငွေစာရင်းကိုတွက်ပြီး နေ့ဆီ ပို့ပေးပါ”

“နေ”

“နေ ပြောတာ နားထောင် ဂျန်၊ မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ
မိုးမာန်ကို နေ တွေ့ချင်တယ်”

“အင်း...ရပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာလား၊ အပေါ်ထပ်က
ကော်ဖီရှော့(ပ်)မှာပဲလား”

နေက ဖုန်းကို နားမှာကပ်ထားရင်း အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်
ကာ..

“မှော်ဘီက အနားယူတဲ့ ခြံလေးထဲမှာ တွေ့ချင်တာ၊
သူ့ကို နေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အသိပေးပြီး ခြံကိုအရောက်
လွှတ်ပေးပါနော်၊ ကူညီနိုင်မလား ဂျန်”

“အင်း...ပဟောဦးတော့ ခပ်ဆန်ဆန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အကူအညီ
တောင်းတဲ့သူက ဒေါ်နေညိုလင်းဖြစ်နေတော့လဲ...”

“သင့်(စ်)ယူး...ဂျန်”

နေက ဖုန်းပိတ်ကာ ခေါင်းမောပြီး ရနေကျလေထက်
ပိုတိုးပြီးရှူသွင်းသည်။ စိတ်ထင်လိုလား မသိ။ လေထုထဲမှာတောင်
အလွမ်းအဆွေးနဲ့တွေ့ ရနေသယောင်။

သိပ်ချစ်ရင် ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေ ပိုများလာတတ်တယ်
ဆိုတာ နင် မေ့များမေ့နေသလား ခြံရံရယ်။

မပိုင်ဆိုင်ရရင် နေပါစေ။

ဒါပေမဲ့ သူများရင်ခွင်မှာ နင် ဖျော်နေတာကို ငါ မခံစား
နိုင်လို့ပါ။

• • •

အခန်း (၂၄)

“တို့ပြောသမျှ မင်း နားထောင်ရင်း ခံစားရခက်နေမယ်
ဆိုတာ တို့ နားလည်ပါတယ် မိုးမာန်”

နားလည်တယ်ပြောနေသော ဒေါ်နေညိုလင်းမျက်နှာကို
တစ်လှည့်၊ ရှေ့မှာ အပြန်လို့ချထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတစ်လှည့်
မိုးမာန်ကကြည့်ရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာက မမက
ဖြူစင်စွာရယ်မောလျက်။ အဖြူရောင်ထက် ပိုဖြူစင်ပါသည်လို့
တွေးထားသော သူ့ရဲ့မမက..

“တကယ်တော့ တို့ ဒီစကားတွေကို မိုးမာန်ကိုပြောဖို့
မရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိလည်း မရှိဘူးလို့

တို့ ကြားထားတာ၊ ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ရမှ မိုးမာန်နဲ့ ဆက်စပ် သိသွားတာမျိုး”

နေက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ငြိမ်သက်ပြီး ထိုင်နေပေမယ့် စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်အောင် ပြေးလွှားနေမယ့်ကောင်လေးကို တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီးမှ...

“တို့နဲ့ ခြံရံ လက်ထပ်ထားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပဲရှိပါသေး တယ်၊ မိဘတွေ သဘောတူလို့ဆိုတာထက် တို့က ခြံရံကို ချစ်ခဲ့ တာပါ။ အဲဒီစိတ်ကြောင့်လည်း မမတင့်တယ်နဲ့ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်ခဲ့တာကို တို့ ခွင့်လွှတ်လို့ရတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ အခု တို့မှာ ခြံရံနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်က ရှိလာပြီဆိုတော့ မလွဲသာလို့ အကူအညီ တောင်းတာပါ မိုးမာန်၊ မိုးမာန်တို့ ဘယ်လို ပတ်သက်ကြမလဲ မသိပေမယ့်...”

“ငယ်သူငယ်ချင်းပါ”

မိုးမာန်ရဲ့ဖြေသံက ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်။ ဒါ ပထမဆုံး ထွက်လာတဲ့ စကားသံပါ။ ကြားရသမျှက ယုံချင်စရာမရှိ၊ နားလို့ သာ ကြားရသည်။ မမက တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ

အနှောင်းတဲ့။ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေခဲ့တာတဲ့။ အခု လက်ထပ်ရန်စီစဉ်ပြီးသားတဲ့။

“မမက သူ့အလုပ်က ရာထူးခေါ်လို့ ပုဂံဟိုတယ်မှာ ရှိဆက်ရှင်ဟဲ့၊ အဟွန်း...တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ၊ နင် သိပ် မျှော်လင့်မနေနဲ့ မိုးမာန်၊ နင့်မမက ဟိုမှာ ချစ်ချစ်တွေ့တာတွေနဲ့”

သူ ပေးခဲ့သော နာရီလေးပြန်ပေးရင်း စုထွေးကပြောပေ မယ့် နောက်ပြောင်သည်ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ ဆယ်နှစ်နီးပါး ကြိုးစားခဲ့ သည့် သူ့အပေါ်တောင် မယိမ်းယိုင်ခဲ့သည့် မမကို ယုံကြည်တာ လည်းပါသည်။ အခုတော့ သူ မနမ်းရှိုက်ရက်သော ယန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ အကြွေခိုခါနီးက ပိုင်ရှင်ရှိသူထံမှာတဲ့လား။

“တို့ကို ကူညီလို့ မင်း အကျိုးမယုတ်စေရဘူး မိုးမာန်၊ ကုမ္ပဏီမှာ ကွ...နေတဲ့ ငွေစာရင်းတွေအတွက် တို့ အားလုံးတာဝန်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ၊ အဲဒါသာ ပြောပါ”

“သောက်လိုက်ပါဦး”

နေက ရေငွေတွေ သီးထနေသော ဘီယာတစ်ဘူးကို ဖောက်ပြီး ကောင်လေးထံ ကမ်းပေးပြီးမှ...

“သူ့ကို ဒီခေါ်ပြီး မင်း ပြောပြပေးပါလား၊ တို့ကတော့ မိန်းမချင်းလည်းဖြစ်ပြန်၊ ပြီးတော့ အားလည်း နာတယ်၊ ကိုယ့် ယောက်ျားအကြောင်း သိထားတော့ သူ့ကို ပြောထွက်ဖို့ဆိုတာ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပြီ”

မိုးမာန်က ဘီယာဘူးကို တရူးထိုးမော့ချပြီးမှ

“ဒါ...ခင်ဗျားဖုန်းမဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဆက်သွယ်ရမယ် နဲ့ပါတ်က...”

“ဝဇ္ဇ...”

နေက မမတင့်တယ်ရဲ့ ဟန်းဖုန်းနဲ့ပါတ်ပါ ဂွတ်ပြလိုက် သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းသာခြင်း လှိုင်းဂယက်တွေ အော်သံ ပေးရင်း နာရီကြည့်ကာ အချိန်ကိုတွက်သည်။ မမတင့်တယ်...ဒီလို ရောက်မည့်အချိန်ဆို နေဝင်လောက်ပြီ။

သူမ ရောက်ပြီးတာနှင့် နေ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိရန်မလိုအပ် တော့။ ဒီအိမ်ထဲမှာ မမတင့်တယ်ရယ် သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်လေး ရယ်။ နေက အတွေးထဲမှာပဲ ပီတိနှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“တို့ ဟိုဘက်ခန်းမှာ ရှိမယ်၊ သူ လာရင် မင်း ဆော့နော်”

ရှင်းပြပေးပါ”

ညွှန်ကြားပြီး တစ်ဖက်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ ထိုအခန်းမှာ စည်းခန်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို မြင်တွေ့နိုင်သော ကင်မရာတစ်လုံး တပ်ထား ပြီးသား။ ဒီအခန်းရဲ့ ဘေးဘက်တံခါးမှထွက်တာနှင့် အိမ်အပြင် ရောက်သွားနိုင်သည့် မလွယ်ပေါက်ကလေးက ရှိပြီးသားမို့...

ဖုန်းခလုတ်တွေနှိပ်ရင်း ဘီယာကို နောက်တစ်ကြိမ်မော့ချ တဲ့ မိုးမာန်ကို နေက တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်ရင်း...

ချစ်တတ်တိုင်း အမျက်ကြီးတတ်တာ နှင် သိစေချင်တယ် ခြံရံ။

အခန်း (၂၅)

“အ..ဘာလို့ အခန်းထဲ ဝင်လာတာလဲ၊ ဒီမှာ ရေချိုးလို့ ပြီးသေးတာကို”

မမက ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ခနဲထွက်တာနဲ့ အခန်းထဲ ဆောက်နေတဲ့သူကို လှမ်းအော်သည်။ ခြံရံက မမအနားသို့ လျှောက် အာရင်း ပန်းကိုလှမ်းဖက်ကာ...

“ဘာဖြစ်လဲ..ကိုယ့်မိန်းမပဲ”

“ဘာ မိန်းမလဲ”

“မင်းက မိန်းမ မဟုတ်လို့ အခြောက်လား”

“ရှင်..နော်”

ခြေဖျားထောက်ကာ မမက သူမေးဖျားကို လက်သီးနှံ
ရွယ်သည်။

“အရပ်လည်း မစိဘဲနဲ့၊ ဂျုပု”

“ကိုခြံရံ..ရှင်နော်”

“တရှင်ရှင် အော်မနေနဲ့၊ ဘေးက ကြားရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ ကြားတော့”

“ကိုယ် မဟုတ်တာလုပ်နေတယ် ထင်မှာပေါ့”

“ထင်ထင်ပေါ့၊ သူက ဟုတ်တာတွေပဲ လုပ်တာက

တာပဲ”

မမက မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ ရေသုတ်ရင်း ပစိပစိငြေ

သည်။

“ကဲ..ထင်မယ့်အတူတူ မထူးဘူးကွာ”

“ရှင်နော်”

မှန်ထဲမှ မျက်လုံးပြူးကာ အော်ချိန်မှာပဲ..

“တိ..တိ..တွမ်..တိ”

“ဟော..ဖုန်းလာနေပြီ”

ခေါ်ဆိုသူနံပါတ်ကို လှမ်းဖတ်ရင်း မမက ဝမ်းသာအားရ
ပြောကာ သူ့ကို လျှာထုတ်ပြောင်ပြစာ။

“ဒီဖုန်းက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းခေါ်ရမှာကို ဘယ်သူ
ခေါ်တာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ ဝဂ္ဂ နဲ့စတာ၊ စုထွေးတို့မဟုတ်တာ သေချာ
ဘယ်”

ခြံရံက ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွေက
ဆတ်ခနဲ ကွေးကျသွားသည်။ အတွေ့မျက်သလို ငြိမ်ကျသွားသော
နှုတ်နှာကို မမက လှမ်းကြည့်ရင်း..

“ကိုင်ရမှာလား”

“အင်း..စဝီကာဖွင့်ပြီး ထူးလိုက်၊ အဲဒါ နေ့ဖုန်း”

သူပဲပြော သူပဲ စဝီကာဖွင့်ကာ မမကို မေးဆတ်တာ
ထူးလိုက်ဆိုတဲ့သဘော။

“ဟဲလို”

“မမ”

ထွက်လာသော ယောက်ျားသံကြီးမို့ ခြံရံက မျက်မှောင်

ကုတ်သည်။ မမက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“မိုးမာန်..နင်”

“မေးခွန်းတွေ မမေ့နဲ့ မမ၊ ငါ အခု နင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်
နင် အခုပဲလာနဲ့”

“ငါ ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ”

တစ်ဖက်က ရွတ်ပြတ်နေရာကြောင့် ခြံရံမျက်ခုံးတွေ ပိုတုန်
ကျသွားသည်။ ဒီခြံ ဒီလိပ်စာက နေရဲ့ သီးသန့် အနားယူတဲ့အိမ်
မှန်း သူ သိထားသည်။ မာမိတို့တောင် သိဟန်မတူဘဲ..

“နိုင်ငံခြားစတိုင်လ်ပေါ့၊ နင်တို့ယောက်ျားတွေက စိတ်
ထွက်ပေါက်တွေအများကြီး၊ ကလပ်သွားကံမလား၊ အရက်ဘီယာ
စိတ်ကြိုက်ပဲ၊ ငါတို့ ညစ်လာရင် ဖြေပျောက်ဖို့ သီးသန့်အိမ်လေး
တော့ လိုပြီ”

ဆိုပြီး လရိပ် နိုင်ငံခြားမထွက်ခင်မှာ သုံးယောက်အတူတူ
လည်ပတ်ခဲ့တဲ့အိမ်။ အခု ထိုအိမ်မှာ နေက..

“မမ လိုက်သွားချင်တယ် ကို၊ မိုးမာန် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ
မသိဘူး၊ ဒုက္ခတစ်ခုခုများ ရောက်နေလား၊ အသံက မှုံ့မမှန်ဘူး

တိုရဲ့”

“အင်း..ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မမ အင်္ကျီလဲထား
လိုက်”

နှစ်ယောက်သား ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ အိပ်ခန်းထဲကထွက်
တော့ အခန်းဝမှာ မာမိနဲ့ တန်းတိုးကာ...

“ဟဲ့..ဒီနှစ်ယောက် ဒါဘယ်လဲ၊ မာမိ ဒီည အသားကင်
လုပ်ထားတာ မြည်းခိုင်းမလို့ကို”

“စာပဲ မာမိ၊ အရေးကြီးလို့ အပြင်သွားမလို့၊ အမိ
ပြန်လာမယ်”

ခြံရံက ပြောပြီး မမလက်ကိုဆွဲဆင်းတာ လှေကား
တစ်လျှောက်။

“ဟဲ့..အပြင်မှာမစားနဲ့နော်၊ ဒီမှာ အားလုံးလုပ်ထားတာ”
ဒေါ်ထိပ်ထားက လှမ်းအော်တုန်းမှာပဲ...

“မာမိကြီး..ဒီမှာ မမနေ ဖုန်း”

“ဪ..ဒီကလေးတွေနှယ်၊ ဘာတွေ အရေးကြီးဖုန်း
မသိ”

“ဟဲ့လို..နေ၊ အေး..သမီးပုန်းဆက်တာနဲ့ အတော်ပဲ
မာမိ ဒီနေ့ည ဘာဘိကျူး”

ဒေါ်ထိပ်ထားက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော နေနှင့်
အားလုံးမျက်နှာစုံညီစွာ နွေးထွေးသည့်ဒင်္ဂါကို စိစဉ်ထားပေမယ့်..

“ဘယ်လို နေ၊ မမက..ဟုတ်ပြီ..ဟုတ်ပြီ၊ မာမိ အခုပဲ
ထွက်ခဲ့မယ်”

နှစ်ယောက်က အရေးတကြီး ထွက်သွားသည်။ တစ်
ယောက်က အလောသုံးဆယ် လှမ်းခေါ်သည်။

ဒီသားနဲ့ သမီးကြားမှာ ဒေါ်ထိပ်ထားက ပဟေဠိတွေ
ဖြစ်ရင်းကပဲ..

“ကိုအုန်းသန်း..ကားထုတ်ထား”

• • •

အခန်း (၂၆)

မှောင်ရိပ်သမ်းပြီးဖြစ်တဲ့ ခြံထဲမှ နေက အပြေးတစ်ဝိုင်း
ထွက်ခဲ့သည်။ အနက်ရောင် ရင်ပြတ်ဂါဝန်တို့နှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့်
အနက်ရောင် မာဖလာကို နေက စိတ်မရှည်စွာ လက်မှာလုံးထွေးပြီး
ကိုင်ပစ်သည်။ လည်ရှည်ဒေါက်ဖိနပ်သံက တိတ်ဆိတ်သော မြို့
အစွန်မှာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးနေ၏။ နေက စိတ်မရှည်သလို
နာရီကို တစ်ချက်မြှောက်ကြည့်ပြီး မာမိကား ဝင်လာရာလမ်းကို
လှမ်းမျှော်သည်။ ဘိယာနှစ်ဘူးလောက်သောက်ပြီး အမူးလွန်နေ
သည့် မိုးမာန်အားသို့ ပြေးဝင်လာသည့် သူမကို တွေ့တာနှင့် ရှေ့
အိမ်ထဲက ထွက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အရှေ့တံခါးကို ချက်ထိုးဖန်ကာ

ယုတ္တိမရှိမှာစိုး၍ သော့မခတ်ခဲ့ရ။ မာမီ လာတာနှင့် ရှင်းပြန်
စီစဉ်ထားသော စကားတို့ကို စိတ်ထဲမှ အစအဆုံးတစ်ခေါက်
ပြန်ရွတ်ချိန်မှာပဲ ပွေးထိန်သော ကားမီးတန်းကြီးနှင့်အတူ..

“သမီး...နေ”

“မာမီ”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သမီးရယ်၊ အသည်းထိတ်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒက်ဒီဆီကိုတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးထားရ
သေးတယ်၊ သမီးဆီက အကြောင်းစုံမသိရသေးတော့ မာမီ ဘာမှ
ပြောလို့မရဘူးပေါ့”

“လာ...ဆင်း မာမီ၊ ပြစရာရှိလို့၊ ဒီခြံထဲက အိမ်ထဲမှာ
မာမီ မထင်မှတ်ထားတာတွေ တွေ့ရမယ်...လာ”

နေကပဲ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်၍ မာမီလက်ကို တွဲခေါ်သည်။
အိမ်တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် မြင်ရမည့်မြင်ကွင်းကို နေက ထပ်လဲလဲ
မြင်ယောင်ပြီးသား။ ဘီယာဘူးက နေ အထူးစိမ့်ထားတာမို့
နည်းနည်းသောက်တာနှင့် ဒေါင်ချာစိုင်းအောင် အမူးလွန်မည့်
မိုးမာန်။

ပြီးတော့ အမူးလွန်နေသည့် သူငယ်ချင်းအား ပြုစုပေးမည့်
မမယဉ်တယ်။ ထိုအနီးအနားတဝိုက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
တွဲလျက်သားဓာတ်ပုံ ရှိတာကြောင့် ထင်မြင်ချက်တို့သည် သက်သေ
သာဓကပြည့်စုံသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

“ငယ်ရည်စားနဲ့ လာချိန်းတွေ့ပြီး အလွမ်းဇာတ်ထုပ်ခင်း
နေတာ မာမီ မျက်မြင်အောင်၊ ခြံရံဆီက ငွေတင်မကဘဲ လူပါချူ
နေတာ၊ သူ့ကောင်မလေးက နေတိုရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ဆီက ငွေတွေ
လစ်ပြေးထားသေးတာလေ”

မဲ့ဖြိုးတစ်ပွင့်နှင့် အပိုင်အနိုင်ပြောချရန် နေ ရည်ရွယ်ခဲ့
သည်။ အဖြစ်မှန်တွေ မပေါ်ခင်ခဏတော့ ပြဿနာရှုပ်ထွေးသွားမှာ
သေချာသည်။ ထိုရှုပ်ထွေးမှုထဲ နေ မျှော်လင့်ခဲ့တာ ခြံရံထဲမှ
တစ်စုံတစ်ရာဆိုလျှင်...

“ဒါ...ဘယ်ကိုလဲ သမီး”

ဒေါ်ထိပ်ထားက နေ ဆွဲခေါ်ရာသာ ပါလာရသည်။
အမှောင်ထုကြီးစိုးနေသည့်အချိန်မှာ စိမ်းသက်သော ပတ်ဝန်းကျင်
ကြောင့် မေးသာမေးရသည်။ နေ့ထဲမှ အဖြေမရ။

၂၆၈

ပြုဟံသုယ်

အချစ်စရာ

“လာပါ မာမီ၊ ဟိုအိမ်ထဲရောက်ရင် သိရမှာပါ”

နေက မင်းတုန်းထိုးထားသည့် တံခါးကွက်အား ဆွဲဖွင့်ကာ
တံခါးကို တွန်းအဖွင့်မှာ...

“ဟယ်...သား”

“ခြံရံ”

နေ့နှုတ်ဖျားက ရင်းနှီးသောအမည်က အလန်တကြား
ထွက်ကျသွားသည်။ ခြံရံက မိုးမာန်ကို ပန်းပေါ်တင်ထမ်းထားရင်း၊
နေ့ထံ နှစ်ယောက်ချင်းနားလည်သော အကြည့်များနှင့် စစ်ခင်း
လေသည်။

“သားနဲ့ သမီးက ဒီကို ဘယ်လို”

“သူက မမသူငယ်ချင်း မာမီ၊ အဲဒါ ဖုန်းဆက်ခေါ်
တာနဲ့”

မမက ဖြစ်ပျက်နေသော မျက်နှာတွေကို အကဲမခတ်
နိုင်ဘဲ...

“ခုနက တံခါးဖွင့်လို့မရလို့ မမတို့ အခက်တွေ့နေတာ၊
သူ အမူးလွန်နေလို့လေ မာမီရဲ့”

“ဘီယာထဲမှာ ဆေးခတ်ခံထားရတာ”

ခြံရံအကြည့်က နေ့ထဲမှာပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ပြေးလွှား
ရင်း အံကြိတ်ကာပြောသည်။ နေကတော့ ကိုယ့်လွဲချော်မှုအတွက်
နောင်တရမဆုံး။ စိတ်လောကြီးစွာ မမတင့်တယ် ဝင်လာပြီးတာနဲ့
နေ ထွက်သွားခဲ့မိတာ မဟာအမှားဆိုလျှင်...

“ဪကွယ်...အဲဒါဆိုလည်း ဆေးခန်းပို့မှပေါ့၊
တော်ကြာ အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်မှဖြင့်၊ နေကလည်း စောစော
ကတည်းက မာမီကို ဘာမှမပြောဘူး၊ နို့မို့ ဆရာဝန်ခေါ်လာပါရဲ့၊
သား...သူ့ကို ကိုအုန်းသန်းကို ထမ်းခိုင်းလိုက်”

ဒေါ်ထိပ်ထားက လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေး
မှာ ချိတ်ရင်း ခြံရံနောက်လိုက်တော့ ခြံရံဘေးနားအမြဲရှိနေသော
မမနှင့်အတူတကွ ဖြစ်သွားရတာ...

“မာမီ...ဖြည်းဖြည်း၊ ကျောက်ခဲတွေ မြေကြီးထဲက ထွက်
နေတော့ အလာတုန်းက မမတောင် ချော်လဲမလိုဖြစ်သေးတာ”
ဖေးမကူသည့် မမလက်ကို ဒေါ်ထိပ်ထားက လှမ်းတွဲ
ရင်း...

“ဒါနဲ့ ဒီသူငယ်က ဒီလောက်အေးကြီးမှာ နေရသလား ကွယ်၊ မိဘတွေရော မရှိကြဘူးလား၊ တစ်ခုခုဆို ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့”

ခေါ်ထိပ်ထားက ကားနားရောက်တဲ့အထိ တဖျစ်တောက် တောက်ပြောမဆုံး။ ခြံရံက ကိုအုန်းသန်းကားထဲ မိုးမာန်ကိုထည့် ပေးရင်း အမှောင်ထုထဲမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲ တိုးထွက်လာသည့်နေ့ထဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ မမပန်းလေးကို လှမ်းဖက်ကာ...

“ဒီခြံက သူ့ခြံမဟုတ်ဘူး မာမိ”

“ဟဲ့...ဒါဆို”

“မာမိသမီး နေ့ရံခြံ၊ ဒီကိုလာဖို့ နေ့ရံနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းခေါ်ခဲ့တာ”

“ဒါနဲ့များ နေက မာမိကို ဘာလို့ခေါ်တာလဲ၊ မာမိမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ တစ်လမ်းလုံး ဘုရားစာတွေရွတ်ပြီး လိုက်လာ ရတာ၊ ဧကန္တ သူကောင်လေး ကစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးပြီး မာမိကို လှမ်း ခေါ်တာပေါ့လေ”

“မာမိ”

နေက အလွန်တကြားခေါ်ပေမယ့် အချိန်မမီတော့။ မာမိ က နေ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“ဒါနဲ့များ...ကြည့်စမ်း၊ ခြံရံနဲ့ စီစဉ်တာတစ်ခွန်းမှမငြင်း ဘူး၊ မာမိသမီးက လိမ္မာတာပေါ့လေ၊ အခုလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပဲ၊ မာမိမှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ထပ်ရ တာပေါ့၊ သားသမီးမရတော့လည်း မရလို့ ရတော့ကြည့် ကြည့်စမ်း၊ တစ်ယောက်တည်း အရင်းပြုလိုက်တာ အများကြီးပြန်ရလာတဲ့ အထိ”

နေက ထင်ရာတွေပြောနေသော မာမိအား တစ်ခွန်းမှ မဟန့်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းလေး ငေးကြည့်နေမိပါတော့သည်။ ကိုယ့် ဦးတည်ချက်လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားသောအခါ ကိုယ့်ထံ ပြန် လှည့်လာမှာကို နေ မတွက်ဆခဲ့မိ။

တကယ်တော့ ဘုရားဟောအတိုင်း ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ့်ထံ ပဲ့တင်ရိုက်ခဲ့တာမို့...။

အခန်း (၂၇)

“ကံတရားက ဆန်းကြယ်လိုက်တာနော်၊ ထင်မထားတာတွေ ဟောခနဲ ဟောခနဲ ဖြစ်သွားတာ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွဲမျှသာ ကိုပဲ”

စုထွေးက တိမ်လွှာထုဆီ ထိုးခွင်းသွားတဲ့ လေယာဉ်ကြီးကို မော့ငေးပြီး ပြောရင်းက ကားဘော်ဒီကို မှီရပ်နေတဲ့ မမထံ ပျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ငါ့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကောင်းစားသွားတာများနော်၊ နင်က အရင်ချေးဦးပေါက်သွားတာလေ...မမရဲ့”

မမရဲ့နှာသီးဖျားကို ဖွဖွဆွဲလိမ်ရင်းပြောတော့ ခြံရံက မလက်ကိုဆွဲပြီး သူတံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ ချိတ်ထားစေရင်း...

“အဲဒီလို ဈေးဦးပေါက်အောင် ဒီက အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့ရတာလဲ ထည့်ပြောလေ”

“အေးလေ...ကံတရားချည်း ပုံချနေတယ်၊ ရေမွှေးပုလင်းကွဲလို့ မသီသီမောင်လေးကို မုန့်ပိုးတွေ မတန်တဆပေးပြီး အလှော်ပေးခဲ့ရတာတွေ”

ဒီတော့မှ မမက သူ့ကို မော့မော့လေးကြည့်ကာ...

“အယ်...ဒါဆို ကိုက”

“ဒါတင်မကဘူး၊ ခါးပိုက်နှိုက်ကို တောင်းယူပြီး ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ပေးခဲ့တာရော”

“ဟင်...တကယ်”

မျက်တောင်တွေ မျက်ဝန်းထက် ပင့်တက်ကျော့ပြန်တဲ့ အထိ ထူးဆန်းနေသော မမကို ပခုံးလေးမှ သိုင်းဖက်ရင်း...

“ကျော်စွာ ပြောတာထက်ပြည့်စုံအောင် ကိုယ်ပြောပြမယ်လား...ကားပေါ်တက်”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း...သူ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျော်စွာက ကနွဲ့ကလျာနှင့် သူရင်ဘတ်ကို တွန်းရင်း...

“သူက ပြပဲပြမှာ”

စုထွေးက ..

“အဲဒီ ကိုကျော်စွာကြီးက ညစ်တီးညစ်ပတ်”

ရိုက်နေတာ တရစပ်။ သူက စုထွေးနဲ့ကျော်စွာကို မျက်စိ

ဝစ်ပြရင်း...

“မိုးမာန်က နေနဲ့လက်ထပ်သွားပြီ၊ မမနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ထပ်ပြီးသားဆိုတော့ စုထွေးက ကျော်စွာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်လေ”

“အင်း...အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းတယ်”

မမက အားတက်သရော လက်ခံသည်။ ကျော်စွာက

အခုမှ စပ်ပြီးပြီးနှင့်...

“အဟီး...မင်းတို့ပြောတာ နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ ငါတို့က ညှိပြီးသား”

“ဘာညှိထားတာလဲ”

“လက်ထပ်ဖို့ပေါ့..နော် စုထွေး”

ထောက်ခံချက်ယူတော့ စုထွေးက ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါတို့ လစ်တော့မယ်”

ကျော်စွာက နှုတ်ဆက်ပြီး စုထွေးလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတာကို မမက တဆုံးတစင်းကြည့်နေပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာတော့ ပြီးနေသော ကိုမျက်နှာနဲ့ ဒိုင်းခနဲ တန်းတိုးသည်။

“ကိုကျော်စွာကြီး ပြောသွားတာ အမှန်တွေပေါ့”

မျက်ဆန်လေးထောင့်ကပ်ပြီး မေးတော့ ခြံရံက ပါးပြင်လေးကို မနာအောင် ဖွဖွဆွဲလိမ်ရင်း...

“မယုံလို့ မေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့”

“ဘာကို သိချင်တာလဲ”

“ကိုက မမကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပဲနဲ့ အဲဒီလိုတွေလုပ်တာ၊ ဘာလို့လဲလို့”

“တကယ်ပြောရမှာလား”

“အင်း...ဖြေ”

မမက ဘေးတိုက်မြင်နေရသော သူမျက်နှာချောချောကို မော့ငေးကာ နားထောင်သည်။ ဘဝမှာ မမျှော်မှန်းထားသော သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးကာမှ သူ ချစ် မချစ် ဆန်းစစ်ချင်သော နှလုံးသားက လောဘကြီးမှန်းတော့ မမ သိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ နှလုံးသားရဲ့ အလိုကို မမက လွန်ဆန်ရန် အင်အားမရှိသောအခါ...

“ကိုက တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲချစ်ဖူးတော့ နှလုံးသားက မာနကြီးတယ်”

“ဘယ်လို မာနကြီးတာလဲ”

“ပြောရင် ခေါင်းညိတ်မှကြိုက်တာမျိုးပေါ့၊ ကိုယ့်ကို အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ခေါင်းခါမှာစိုးတယ်”

“ဟွန်း...ဒါ ယုံကြည်မှုမရှိတာပေါ့”

“အင်း...အဲဒီလို ပြောလည်းရပါတယ်၊ ပြီးတော့ စောင့်ပါဦးစို့၊ စဉ်းစားပါရစေတို့ကိုလည်း စိတ်မရှည်ဘူး”

“အဲမယ်...ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

မမက ခါးထောက်ကာ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ကျကျနဲ့

ချီးမြှောက်သည်။

“အဲဒီတော့ လူကို အရင်အပိုင်သိမ်းထားပြီးမှ အချစ်ကို လက်တွေ့ပြမှာ၊ လာခဲ”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ မမကို ပခုံးမှတွန်း၍ ကားပေါ်တင် တော့ မမက အလန့်တကြားနှင့်..

“ကို..နော်၊ လမ်းမကြီးမှာ”

“အင်းလေ..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုပဲ ပြမယ်ဆိုပြီးတော့”

“ပြမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကျမှ”

“ကြည့်”

မမက နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လုံးနေအောင် ရေရွတ်တော့ ဖြိရုံမှာ အဲဒီနားတိုက်မျက်နှာလေးက ချွန်ထွက်နေသော နှုတ်ခမ်း လေးဆီ ပျက်ခနဲအနမ်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့..

“ကြည့်စမ်း..ကို၊ လမ်းမကြီးမှာလို့ ပြောနေတာ၊ သွား.. သွား..သွားတော့၊ ဒီနားမလာနဲ့”

မမက အော်ပေမယ့် စိတ်ဆိုးခြင်းမပါသည့် ချစ်ခြင်း

မေတ္တာတွေကြားမှာ ..

ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းတွေနဲ့ ထုံမွမ်းသောနှလုံးသား အရေး

အခင်းက အနမ်းများစွာမွှေးဖွားရန် အားယူရင်း..

အချစ်၏စေ့နှုတ်ရာသို့ အတူလိုက်ပါလျက်...

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်သူတိုင်းပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြုလဲသွယ်

